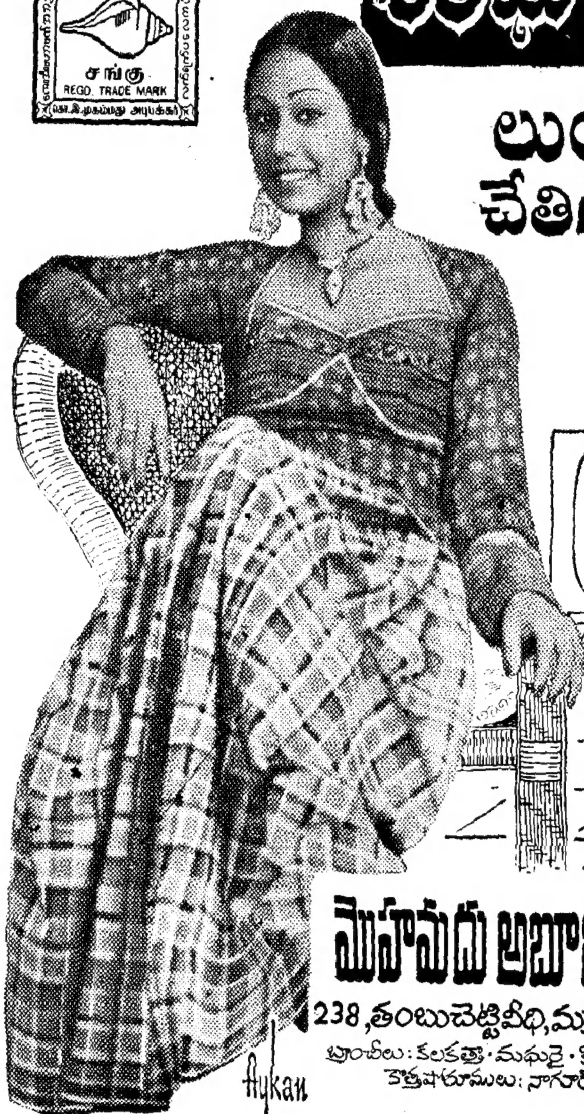

र. क. स.

శ్రీమతి మోయి

లుంగీలు చేతిగుడ్డలు

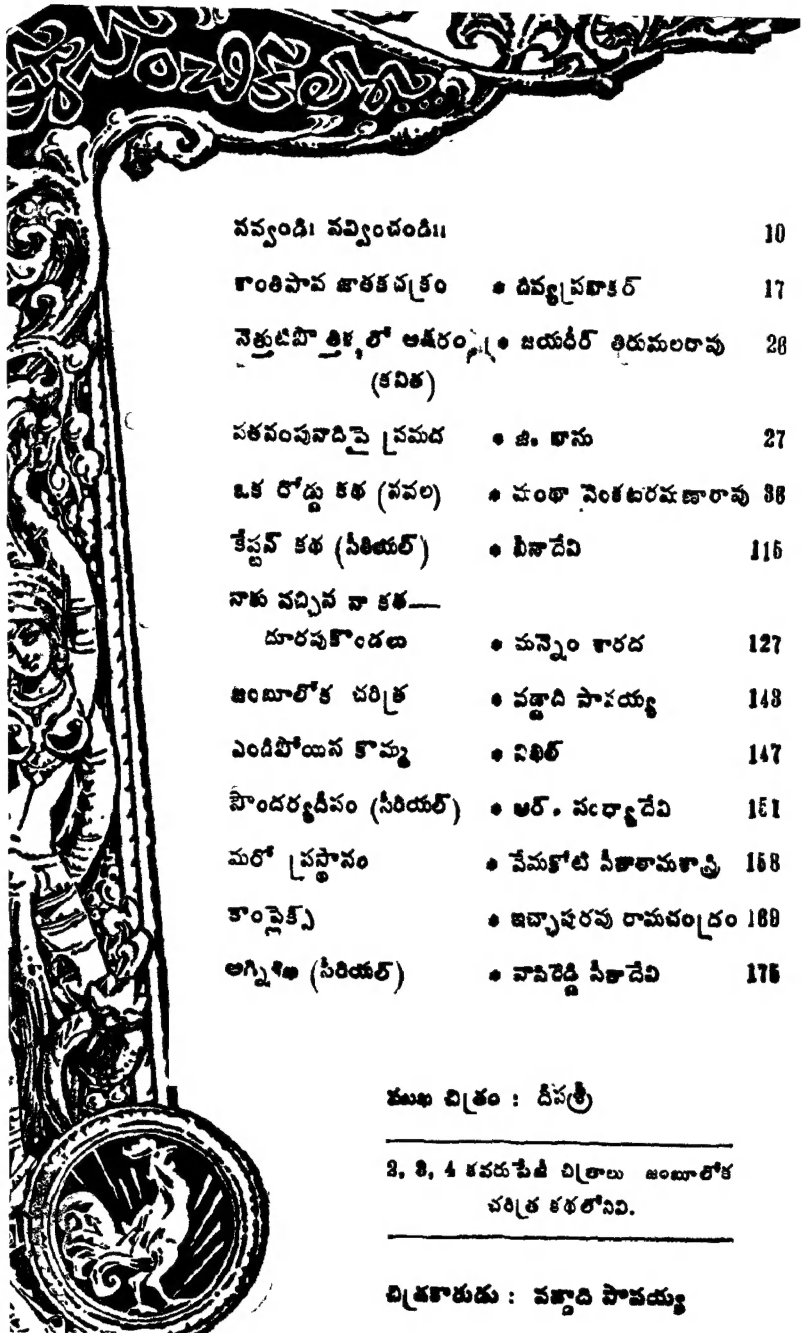

మొహమదు బబూబర్ ౬౩౦పెన

238, తంబుచెట్టివీధి, మద్రాసు-600001.

ట్రాంబులు: కలకత్తా • ముంబై • క్విలాట్ • బాంబాయి
కత్తవరూసులు: నాగూర్ • చెంగళూరు

flykan

నవ్వండి! నవ్వించండి!!		10
కాంతిపావ జాతకవక్రం	• దివ్యప్రభాకర్	17
నెత్తుటిబొత్తికలో అక్షరం	• జయదీర్ తిరుమలరావు	28
(కవిక)		
పరపంపువాడిపై ప్రమద	• జి. భాను	27
ఒక రోడ్డు కథ (నవల)	• చంథా వెంకటరమణారావు	38
కేప్టన్ కథ (నీరియర్)	• నీశాదేవి	116
నాట నచ్చిన నా కథ—		
దూరపుకొండలు	• చున్నెం శారద	127
జంబూలోక చరిత్ర	• వత్సాది పావయ్య	148
ఎండిబోయిన కొమ్మ	• నిఖిల్	147
పొందర్యదీపం (నీరియర్)	• ఆర్. పంచ్మాదేవి	151
మరో ప్రస్థానం	• వేమకొటి నీలాకామశాస్త్రి	158
కొంపైక్కు	• ఇబ్బాషరపు రామచంద్రం	189
అగ్నిశిఖ (నీరియర్)	• వాసిరెడ్డి నీశాదేవి	176

ముఖ చిత్రం : దీపశ్రీ

2, 3, 4 కవయిత్రీచిత్రాలు జంబూలోక
చరిత్ర కథలోనివి.

చిత్రకారుడు : వత్సాది పావయ్య

సురేష్ ప్రొడక్షన్స్
దేవత
 కలన్
 దక్షిణం: కే. రామచంద్రారావు
 నిర్మాత: జి. రామనాయకుడు

ఇప్పుడు నవయుగ కళా విజయం సురేష్ ప్రొడక్షన్స్ విడిత విజయం ప్రొడక్షన్స్ థియేటర్ అకండ్ ఎంటర్టైన్మెంట్స్ అభిమానం వంకర్

KURON/APCO/82 1/F.

అప్రో
చేతనతలు కొనండి

చేతనతలు

పోచంవల్లి, ధర్మవరం,
నారాయణపేటల ప్రకాశవంశ
మైన పిల్లకాయారీలు గద్వాల,
వెంకటగిరి-జాలువాలు
జరీలు తరుకులాటుకు
అప్రో స్పష్ట అందాలు
రండి ! అప్రోవారి అద్భుత
వత్తశ్రేణి నుండి మీరు
కోరుకొన్నవి ఎన్నుకొనండి.

సంస్థాపకులు : చక్ర పాణి

సంపుటి 46

నవంబరు 1982

పందిక 5

ఆంధ్రప్రదేశ్ లో కొత్త మంత్రిమండలి పెట్టెంబడు 20వ తేదీన ఏర్పాటయింది.

ఈ మంత్రిమండలి నాయకుడు, పార్లమెంటు సభ్యుడు కె విజయ భాస్కరరెడ్డి. వీరు ఒకానొకప్పుడు రాష్ట్ర మంత్రిమండలిలో వున్నవారే. ఓరిపాలనా వ్యవహారాలలో అనుభవం వున్నవారే. అంచేత, ప్రభుత్వ వ్యవహారాలకు కొత్త కాదు; రాష్ట్ర రాజకీయాలకు కొత్తకాదు కాని, రాష్ట్ర శాసన సభ్యులలో అందరినీ విడిచి పెట్టి, పార్లమెంటు సభ్యుడగావున్న వీరిని రాష్ట్ర ముఖ్యమంత్రి పదవికి కేంద్రనాయకులు ఎన్నిక చేశారంటే, వచ్చే ఎన్నికలలో తమ పార్టీని విజయవంతంగా నడపగల నాయకుడు ఎవరూ రాష్ట్ర శాసన సభ్యులలో కేంద్రనాయకులకు కనపడనట్టే కదా!

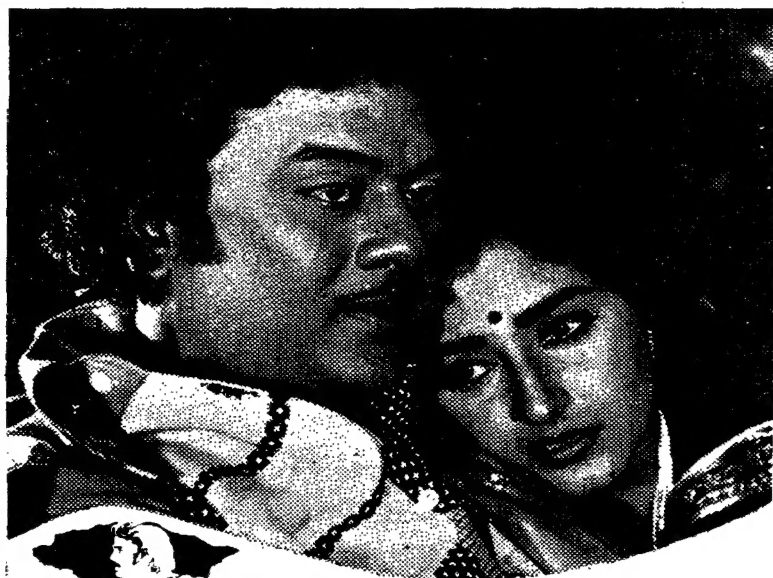
అనలు, చెన్నారెడ్డిగారిని తొలగించి అంజయ్యగారిని, అంజయ్యగారిని తొలగించి భవనం వెంకటరాంగారిని, భవనం వెంకటరాంగారిని తొలగించి విజయభాస్కరరెడ్డిగారిని రాష్ట్ర ముఖ్యమంత్రిలుగా నియమించడం, రెండున్నర

సంవత్సరాలలో జరిగింది. ఇంత స్వల్పకాలంలో నలుగురు ముఖ్యమంత్రులు మారడం ఏ రాష్ట్రానికి మంచిదికాదు. పైగా, ఆరు ముఖ్యమంత్రి పదవిలో వున్నది ఆరున్నరమాసాలు. కాననభలో మూడింట రెండుభాగాలకు పైగా దిలంపున్న పార్టీ నాయకత్వంలో ఇన్ని మార్పులు, ఇంత స్వల్పకాలంలో జరగవలసివచ్చిందంటే, ఆ పార్టీ న్యాయంలో ఏకీకరణం ఏమాత్రం లేదని స్పష్టమౌతున్నది.

ముఖ్యమంత్రి మారినప్పుడల్లా తనకు ఆ పదవి రావడానికి మద్దతు ఇచ్చినవారికీ, ఇకముందు మద్దతు ఇవ్వరేమో అనుకున్నవారికీ, కేంద్ర నాయకులలో కొందరికి యిష్టమైనవారికీ మంత్రిపదవులను ఇవ్వవలసి వచ్చేటప్పటికీ, మంత్రిమండలి సభ్యులసంఖ్య విస్తారంగా పెరగడం జరుగుతుంది. అంజయ్య గారి మంత్రిమండలిలో గిరిమంది మంత్రులు వున్నారంటే అంతకన్న విద్వారం మరొకటి లేదు. ఈ విధంగా ఏర్పాటుయిన మంత్రిమండలివల్ల, ఈనాడు దాదాపు 150మంది మాజీ మంత్రులు నేటి కాననభలో వున్నారు. “జ్ఞానాస్యాతో వివృత జమనాం కా విహతుం సమర్థః” అన్నట్లుగా, మంత్రిపదవిని ఆస్వాదన చేసినవారెవరూ, ఆ పదవిని వదిలి పెట్టటానికి ఇష్టపడరు. ఒకవేళ దిలవంతంగా వారిని తొలగించినా లేక మార్పులలో వారిని చేర్చుకోకపోయినా, వారు ఆ పదవికోసం తంటాలుపడుతూనే వుంటారు. వీరుకాక, పదవిని ఆస్వాదించని వారున్నారు. వారికీ ఆ ఆస్వాదన కావాలి. అంచేత, వారు ఆ పదవులకోసం తంటాలుపడుతూ వుంటారు. వారి మాటేమిటో ఆ లెక్కలో పార్టీ న్యాయంందరికీ మంత్రిపదవులను ఇవ్వడం సాధ్యమౌతుందా :

ప్రజాసేవకు కంకణం కట్టుకున్నవారికి పదవీవ్యామోహం వుండకూడదు. కానీ, యీనాడు ప్రజాసేవ ఎవరికి కావాలి : పదవీస్వీకారమే కావాలి. ఏ పార్టీ అయినా అంతే. ప్రజాసేవ చెయ్యడానికి. ప్రజలను పుద్దరించడానికి నన్ను ఎన్నుకోండి అని చెప్పేవారెవరినీ నమ్మకూడదు. కాననభకుడు కాకుండా, మంత్రి కాకుండా, ప్రజాసేవ చెయ్యడం ఏ వ్యక్తికి సాధ్యంకాదా :

విజయవంతముగా ప్రదర్శింపబడుతున్న చిత్రం

దాసరి గారాయణరావు
సమర్పించు

అక్ష్మీ దేవి సెలెక్షన్స్

గాల్కొండ బబ్బలు

నిర్మాత

కుమార్లీ

సంగీతం

కె.వి.హాదేవన్

కెమిస్ట

కె.ఎస్.మణి

అధ్యక్షుడు

కె.వి.హాదేవన్

శ్రీ తె. విజయభాస్కరరెడ్డి.

పటిష్టమైన పార్టీ నాయకుల బాధ్యత అక్కడే వుంది. మా పార్టీలో చేరినవారందరికీ పదవులు వుండవు; నాయకుల నిర్ణయప్రకారం వరుచుకొనే బిల్లు యితేనే మా పార్టీ అభ్యర్థిగా నిలబెడతాం : అనే పద్ధతిలో పార్టీ అభ్యర్థులను నిలబెట్టి వారిలో సమర్థులైనవారిని, పార్టీకి అప్రతిష్ట తెచ్చే వసులను చెయ్యని వారిని పదవిలో పెడితే ఆ పార్టీకి దేశానికి మంచిది.

—

తప్పక చూడండి

నవ్వండి!-నవ్వించండి!!

"ఏమిట మీనాజీ! ఈ నెల్లెన్ ఇంత నల్లగా వుంది?"

"అదికాదే కామజీ! దాన్ని బ్లాక్ మనీ పెట్టి కొన్నాం!"

—కోలవల్లి ఈశ్వరరావు, నెల్లూరు

దొంగ

"ఒక్కా! మీ ఇంటిలో దొంగతనం జరిగిందా?"

"అవును స్వామీ! మీ మహిమ తెలుసుకొని ఇక్కడకొచ్చాను."

"ఫరవాలేదు! ఈ విబూది ఇస్తాను, ఆ దొంగవెద వెక్కడున్నాడో వెదికి వెదికి వానిపై చల్లు, అంతే నీ దనం తప్పక ఇస్తాడు."

—కమర్, సూర్యాపేట.

కాత్రి దొమ్మర్రి, కాత్రినిలా అడిగాడు—

"ఏమిటోయీ! మీ అవిడకి పెళ్ళోకి, చెవులకి చేయించకుండా ముందు పుర్ పుర్ మంటూ గజ్జలు చేయించానేమిటి?"

"అవును మరి! లేకపోతే చడిచప్పుడు లేకుండా నా రూమ్ లోకొచ్చే న్నుంది! ఇప్పుడైతే ఎంచక్కా ముందుజాగ్రత్త తీసుకొన్నాను." అన్నాడు కాత్రి—

—పుచ్చా లక్ష్మీనారాయణ, వర్చస్వి.

ఒకేమారు

"రవాణా నడుపాయాలు, కుటుంబ వియంక్రణా కార్యక్రమాలు ఒకే మారు అమలుజరిపే ఏకైక సంస్థ ఏదీ!" అడిగాడు రాము.

"కారతీయ రైల్వేలు" చెప్పాడు సోము.

—దాశరథి లక్ష్మి, కొలన్ పాక.

తండ్రి: ఏరా! నే చూసిన అమ్మాయికి ఏం తక్కువని ఆ అమ్మాయి నచ్చలేదంటున్నావ్? ఆ అమ్మాయి ధనవతి, రూపవతి, అభిమానవతి. నోరూపు కుని ఆ అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకో తెలిసిందా?

కాడుకు: నీవు చెప్పినవాటికో బాటు ఆ అమ్మాయి గర్భవతి అని కూడా తెలిసింది నాన్నా.

—యన్ శ్రీనివాసమూర్తి నెల్లూరు.

యువ

1982 దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక

దీపావళికి ముందు వెలువడుతుంది. విడి ప్రతి రు. 10-00.
కావలసినవారు రు. 10-00 + రిజిస్టర్‌పోస్ట్ చార్జీలు
రు. 2-75 పంపి కాపీ తెప్పించుకోవచ్చు. లేదా మీ దగ్గరలో
వున్న యువపజంటకు చెప్పి రిజర్వు చేసుకోండి.

ఇండెంట్లు పంపని ఏజంట్లు, తమ ఇండెంట్లతోపాటు
కమీషన్ సొమ్ము మినహాయించుకుని, డి.డి.తోపాటు
ఇండెంట్లు అక్టోబర్ 10వ తేదీ లోపల మాకు చేరేట్లు
పంపాలి.

—సర్క్యులేషన్ మేనేజర్,
యువ.

తా సూతన గృహానికి పాతకాలపు ఆయుష్-బౌండ్ డిస్టెంషరా?

బ్రిటీష్ పెయింట్స్ వైనల్ తెచ్చుకోండి మీ ఇంటి గోడల పేల్ శుభ్రం లాభ్యం పొందండి

మా నూతన
గృహము, హతన

మనకురం, కుటుంబంలో ఒక కొత్త సౌందర్యము—మా ప్రాతవిగా జరిపిన
నవ్వు కుంజులలో నాక పొగమలా పన్ను ఆయిల్-వార్న్
డిప్టెంట్ మాకు యా అవసరం లేదు అవసరము కదా !
మా గోడలకు సైరెక్ట్ అందాన్ని యివ్వండి—ఆగ్నేయమైన
అందానికి కొడిగిడండి వాటిని మానీ అనయిడండి !

పైక మా గోడలకు మన్నన చిహ్నం ఇవ్వండి, అభివృద్ధిగా
కొన్నింటిని చేర్చండి—మును వెన్నుదూ రేలంతగా ! పైక వల్ల
మనకు ప్రకృత ప్రయోజనాలు కూడా—నీ ఆయిల్-వార్న్
రసైంట్లో పోడి వడలివి ! పవనీ అదనపు అర్చనా శక్తులూ వే.

పైకలి ఏ ఆయిల్-వార్న్ డిప్టెంట్ కోడెలా పోట్ల హారం
ప్రతి విషయంలోనూ అతి ప్రేమపూరిత సైరెక్ట్ .

పైకలి	పక్కపైకలి	ఆయిల్-వార్న్ డిప్టెంట్
కొత్త	కొత్తపైకలి	కొత్తపైకలి
గోడలకు ప్రేమ	4 గోడలకు	12 గోడలకు
వాన	పరిష్కరించు	చివరికి
కొత్తపైకలి	పైకలి	పైకలి
కొత్త 260 ముందు	కొత్త	కొత్త
మొత్తం	మొత్తం	మొత్తం

ఆయిల్-వార్న్ డిప్టెంట్, 5 గోడల ఆయిల్-వార్న్ డిప్టెంట్ కావాలివచ్చి విజ్ఞానం, కేసు
2 కొత్త పైకలి కాదు !

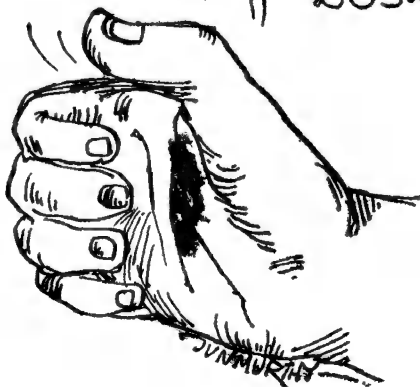
బ్రిటీష్ పెయింట్స్ వైనల్

అనందపడమైన తరుణంలో విశిష్టమైన పెయింట్

గెలుపు

మల్లాది
వెంకట కృష్ణమూర్తి

విజయవాడ,

1-11-1981.

డియర్ రంగ,

మవు క్షేమం అని తలుస్తాను. ఇక్కడ మీ నాన్న, అత్త, చెల్లాయ్ కులాసా. నీనుంచి వుత్తరాలు వచ్చి చాలాకాలం అయిందని చెప్పారు మీ నాన్న. ఎలా వున్నావో బాగా చదువుతున్నావో హాస్టల్ జీవితం ఎలా వుండి వివరంగా జవాబు రాయు. మీ చెల్లాయ్ కి పెళ్ళి సంబంధాలు చూస్తున్నారు.

నీ

మామయ్య

అన్నట్లు ఈ ఉత్తరంకోసాటు ఏదై

రూపాయలనోటు జత చేస్తున్నాను. దీన్ని రిజిస్టర్డ్ పోస్ట్లో పంపుతున్నాను. ముట్టగానే జవాబు రాయు. నీ అర్చుకి వుంచుకో.

కాకివాడ,

3.11.1981.

డియర్ మామయ్య,

నీవు రాసిన వుత్తరం అందింది. నేను బాగానే చదువుతున్నాను. చెల్లాయ్ కి పెళ్ళిసంబంధాలు చూస్తున్నారని చదివి సంతోషించాను. నాకు వచ్చే నెల ఇరవై ఏడునుంచి పరీక్షలు. ఆ హడావుడిలో వుత్తరాలు రాయలేదు. నీ వుత్తరం రిజిస్టర్డ్ పోస్ట్లోనే వచ్చింది. కాని

దాంట్లో ఏదై రూపాయలనోటు పెట్టడం
మర్చిపోయినట్లున్నావ్.

యువర్స్ ఎవర్
రంగ.

విజయవాడ,
5-11-1981.

రేయ్ రంగా,

పుత్తరం రాయలంపేటి వీట తగవి
బద్ధకం. నే రానే పుత్తరానికి జవాబివ్వ

వవి వీ చెల్లాయ్, ఇస్తావవి నేను పాతిక
రూపాయలు పందెం వేరుకున్నాం.
కావాలనే ఏదై జతచేయకపోవడంకో
నేను అనుకున్నట్లే పుత్తరం వెంటనే
రాసావ్. పందెంకో వన్ను గెలిపించావ్.
థాంక్స్.

వీ

మామయ్య.

ఇది మామూలు పోస్ట్లోనే పంపు
తున్నాను. ఏదై జత చెయ్యలేదు కాబట్టి.

నెస్టెంబరు నెల భావపరిచయ పోటీ

రూ. 25.00 విజయవాడ పొందిన వ్యాఖ్య

“కొయ్యమీనం ఆర్పాటం

పొద్దుతిరుగుడుపువ్వు వాటం”

—పినిశెట్టి శ్రీనివాసరావు,
వరంగల్.

కేప్టెన్ కథ (సీరియల్)

అంకితం

నా కథా కథనంలో నా కక్షరాలు నేర్పిన నా (కథం) సాహితీ గురువు
రావకొండ విశ్వనాథశాస్త్రిగారికి వివరంగా - (అయిన అంగీకారంకో).

—బినాదేవి.

పెటానాడి పని ఎప్పుడూ ఖాళీగా మారేవ
 సమీనా? ఇంతకీ ఎందుకూ జాబ్
 చేస్తున్నాడు ?

వయసు పెట్టాడు బిఎంట్రి
 నూతనం చేస్తుందే!

అతను సుమీ ఇరవై ఏళ్ళ క్రితం
 మనిషి లిక్కే పదిహేనేళ్ళు.
 ఇప్పుడు నోకు ముప్పై ఐదు
 నేకు ఇరవైయైదే.

శివశాసన శీట చక్రం

విప్లవం

శవం ఊరేగింపు కదిలించి. రోడ్డునిండా
సండులేకుండా జనం బ్రాక్టర్ వెనక
ట్రయిలర్ మీద చెక్కలు పరిచి, దాని
మీద శవాన్ని పడుకోబెట్టారు. శవం తల
పేపు ఎత్తుగా అమర్చటం వల్ల శవం
ముఖం అందరికీ స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.
దండలా, పూలూ ముఖాన్ని కప్పేయ్య
కుండా కార్యకర్తలు ఎప్పటికప్పుడు
వర్తకున్నారు. బ్రాక్టర్ మెల్లిగా కదులు
తోంది.

ముందు చాపు మేళం నాబత్ ఖానా
దాని ముందు పెద్ద పెద్ద డ్రమ్ములు ధన్
ధన్ మని గుండెల విసేట్టు మోగు
తున్నాయి. ఇంకా ముందు నడుగురు
కుర్రాళ్ళ తారాజువ్వలు వెలిగించి పైకి
వదులుతున్నారు. పదిపది హేనుమంది
బాగా తాగి తూలిపోతూ చిందులు వేస్తూ
గుండ్రంగా తిరుగుతున్నారు. మరో
ఇరవైమంది కుర్రాళ్ళు వివాదాలు రాసిన

అట్టకట్టిన కర్రలు పట్టుకుని రెండు
వరసలుగా నడుస్తున్నారు. అందరి ముఖాల
మీదా విషాదం, దుఃఖం—కొందరు కుళ్ళి
కుళ్ళి ఎదుస్తున్నారు.

శవం బతికుండగా దాని పేరు
సక్కం.

“సత్యాన్ని చంపినవాడు చావాలి,
లేదా చంపాలి.”

“డబ్బుకోసం, అధికారం కోసం
ఆడదాన్ని అమ్ముకునే నిపుణులు
నశించాలి.”

“సింహాలమేడలోని వరాహాల మేడలు
కత్తిరించాలి.”

“నల్లడబ్బు కుక్కా, ఎప్పుడైతే
కక్కాలి.”

—ఇలా ఉన్నాయి అట్టలమీద రాతలు.
మరి కొందరు వివాదాలు చేస్తున్నారు.
జనం వాటిని ప్రతిధ్వనిస్తున్నారు.

“మరణానికి....మరణం”

“ప్రాణానికి....ప్రాణం.”

“రక్తానికి... రక్తం.”

“శవానికి.. శవం”

“హంతకుడెవడూ,....అడుగోవాడే!”

కండ్లో పోడిచినట్టు చూపుడువేళ్ళతో జనమంతా ఓ దిక్కుగా చూపిస్తున్నారు. కానీ అక్కడెవడూ లేడు.

శవ శకటం మెల్లిగా తడులుతోంది. జనమొక శీవ్రంగా రేగుతోంది. ఉద్రేకం ఉప్పెనలా పొంగుతుంది.

ట్రాక్టర్మీద శవం పక్కాగా మైక్ చేతో వట్టుకుని ఓ యువకుడునిల్చున్నాడు. అతని పేరు క్రాంతినాథ్. అతను నివాదాలు యివ్వటంలేదు. ఏడ్చి ఏడ్చి, తన్నీరు కార్చి కార్చి అతని కళ్ళు ఉబ్బి వెళ్తురు చిమ్ముతున్నాయి. అయినా అతని ముఖం మాత్రం ప్రశాంతంగా వుంది. అతని ముఖం శవం ముఖం త ప్రశాంతంగా వుంది. కానీ శవం ముఖంలా లేదతని ముఖం!!

“సోదర సోదరీ మణులారా!” అన్నారతను

“ఓయ్ ఓయ్....” జనం అరుపులు, కేకలు, గోల, గగ్గోలు.

“అన్యాయానికి ఏదవటమంటే వ్యాయాన్ని ప్రేమించటం కాదని మీ కందరికీ తెలుసునని మీ ఉద్రేకాన్ని చూపే అర్థమౌతోంది. మీ ఉద్రేకం. మీ బిగిన పిడికిళ్ళు మిమ్మల్ని ఉగ్ర వరసింహమూర్తులుగా చేస్తున్నాయి—

చూస్తున్నాను. మీకే సింహం వంశా లంటే ఎంత మదించిన ఏనుగునైనా ఇప్పుడు కుత్తునియలు చేయగలరు. మీ అందరి గుండెలూ రగులుతున్నాయి. గుండెల్లో మంటలు రేగుతూ వుంటే నోట్లోంచి వాచ్చేది విప్లవవ్యవస్థాకు తెలుసు. కానీ....మనది గాంధీ పుట్టిన దేశం. బుద్ధుడు పుట్టిన దేశం. క్రైస్తవేవుడు పుట్టిన దేశం, వీళ్ళంతా పుట్టిన దేశంలో మనమూ పుట్టాం! పురుగులు చస్తాయని దీపాలు వెలిగించం. నోటికి చేతికే మధ్యలో లాబిండు దూసుకుపోతే ‘ఖర్క’ అనుకుంటాం. రోజంతా పనిచేయించుకుని కూలి యివ్వకుండా కాలికో తంతే‘బావిన’ నంటూ వెనక్కి పడతాం. వల్లడబ్బు మూలగబెట్టి, తెల్లబట్టలు కట్టుకుని, ఎర్రగా నవ్వితే ‘అదృష్టవంతులు’ అనుకుంటాం. చిటికెన వేలితో చిటికెడు మెతుకులు విడిలిస్తే చర్మంతో చెప్పులు కుట్టిస్తాం. ఎందుకు? మనం గాంధీపుట్టిన దేశంలో పుట్టినందుకు! కాంతీ, సహనం, అహింసల్ని మన రక్తంలో కెక్కించుకున్నందుకు.. అందుకే, అందుకే మీ ఉద్రేకం పెదవులకే బాధ! మీ పరుగు మీ కాళ్ళకే నెప్పి!”

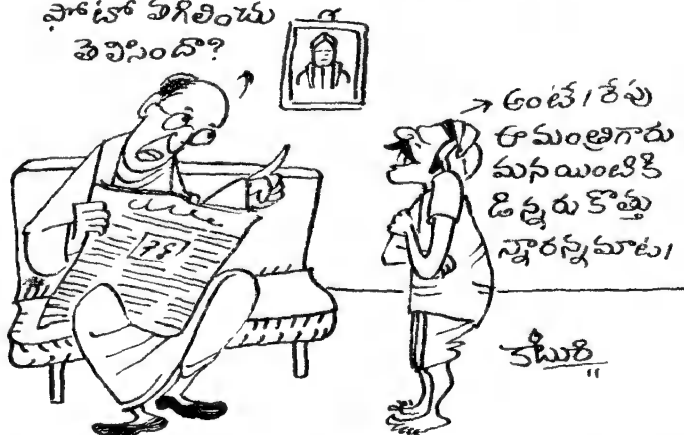
“కాదు, కాదు, కాదు” అరుపులు, కేకలు, గోల, గగ్గోలు.

“వివందీ, అంజా వివందీ. జరిగిందంతా మళ్ళీ మళ్ళీ వివందీ.”

“ఎంటాం... ఎ.టాం....”

ఈ మంత్రిగారి ఫోటో తన మన స్టాక్ రూములో
దాటి, నిన్న ప్రేము కట్టించు కొట్టిన మంత్రిగారి

ఫోటో పగిలించు
తెలిసిందో?

అంటే! రేపు
ఈ మంత్రిగారు
మన యింటికి
డిప్టరు కొట్టు
స్వారస్యమాట!

కమల

"అయ్యో, మన పోదరులు... ఓ ప్రేమ
లేక పోటోస్టాండ్ కాపీల్ని పంచిపెడు
తున్నారు. తీసుకోండి. చదవండి....
చదివించుకోండి.... విసండి..." క్రాంతి
నాథ్ అగాడు. కుర్రాళ్ళు కాపీలు అంద
రికీ పంచిపెడుతున్నారు. కలకలం నడు
మణిగిన తర్వాత క్రాంతి నాథ్ కథ
చెప్పటం మొదలుపెట్టాడు.

సత్యం, క్రాంతినాథ్, మరో పది
మంది అపూరితు కుర్రాళ్ళు ఒకే సంవత్సరం
కాలేజీ నుంచి బయటికి వచ్చారు. కాలేజీ
నుంచి బయటికి రావడానికి, ఏదైనా
ఉపేషులో ఆడుగుపెట్టడానికి మధ్య
సన్నేళ్ళు గడస్తాయో తెలీదు. ఈ లోగా
నాథ్ చెయ్యారి ఏం చెయ్యాలి? దేశాన్ని
నాగుచెయ్యాలన్నాడు కొందరు. 'అది

మనవల్ల కాదు... మన ఊరు సంగతి
చూసుకుంటే చాలు' అన్నారు మరి
కొందరు.

ఆ రోజుల్లో సత్యానికి ఓకల వచ్చింది,
ఆ కలలో ఓ పెద్ద పాపు కనిపించింది.
లోపలంకా ఏ ఏం చేసిందో ఉన్నాయి,
అకను లోపలికెళ్ళాడు. ఆక్కడో దేవత
లాంటి అమ్మాయి విచ్చింది.
"ఏంకావాలి?" అనడిగింది. "ఏముంటా
యిక్కడ?" అనడిగాడు సత్యం.
"అమ్మీనూ!" అంది ఆ దేవత. సత్యం
కొంచెంపేపు అలోచించి అడిగాడు:
"నా దేశం సుఖిషం కావాలి. నా ప్రజల్లో
సమానత్వం కావాలి. నా ప్రజలకి సుఖ
కాంతులు కావాలి..." అంటూంటే ఆ
దేవత అకన్నీ ఆగమని చెయ్యెత్తి
"అబ్బాయ్! ఇక్కడ వచ్చు అమ్మరు.

విత్తనాలు మాత్రమే ఉంటాయిక్కడ. కావాలంటే తీసుకెళ్ళండి. అప్పుడు సత్యం మీరు చాలా మేలు చేర్చింది చదివి 'కృషి', 'దీక్ష', 'దైర్యం', 'క్రాంతి' అనే విత్తనాలు కొనుక్కుని బయట కొచ్చేకాదు.

సత్యం తన కొచ్చిన ఈ కలవి అందరికీ వివరించాడు యువకులంతా ఉత్తేజితులయ్యారు. సంఘం పెట్టారు. అచ్చిన్న పట్టణంలో నరుకులు దాచినవాళ్ళ నని పట్టారు. రూపాయి వస్తువుని రెండు రూపాయలకి అమ్మేవాళ్ళ తరతం పట్టారు ప్రజల్ని క్యూలో నిలబెట్టారు. నిలవనరుకు వంతనీ, నిర్లితమైన రేట్లకు అమ్మించారు. 'ఇలాంటి పనులు చెయ్యమనేగా ప్రజలంతా అడుగుతున్నారు. ఇలాంటి శాస్త్ర తవహించమనేగా ప్రభుత్వం యువతరాన్ని ప్రబోధిస్తోంది' అని అడిగారు. అడ్డం పచ్చినవాళ్ళని, దాహానికి గ్లాసుడు పిళ్ళ చాలు. కానీ ధనదాహానికి ఇటునుంచి అటు తిరుగుబాటుకి ప్రతిగా - అటునుంచి యిటు తిరుగుబాటు మొదలయింది. జీర్ణ శక్తికి మించిన తిండిగలవాళ్ళంతా - తిండికి మించిన జీర్ణ శక్తి గలవాళ్ళ మీదికి తిరుగుబాటుకు తయారయ్యారు.

నరహరి కాయక్కాయ వ్యాపారి. కాయక్కాయ తర్జించి బజార్లకి బజార్లు కొన్నాడు. — 'నరహరి' అంటే నరసింహం కాదురా, నరులను హరించువాడని. 'అని

కుర్రాళ్ళు అర్థం చెప్పుకున్నారు. నరహరే కాదు, ధనహరి, మావహరి, ప్రాణహరి — అనూదా వ్యాభ్యానించు కున్నారు. 'పండులు బలిపే చోట గొర్రెలు చిక్కిపోకేంలేస్తాయి' అని తిట్టుకున్నారు. కానీ నరహరి అంతలా వ్యాపారి అయి, రాజకీయం చెయ్య గలడని చాలా ఆలస్యంగా తెలుసుకున్నారు.

ఓరోజు నరహరి చెల్లెలు పద్మిని సత్యాన్ని చూసి నవ్వింది. నిరుపేద సత్యాన్ని చూసి గొప్పింటి పద్మిని నవ్వింది.

— కథ అంతవరకు చెప్పి "సత్యం పొదో కాపిలు వచ్చాయా?" అనడిగారు క్రాంతినాథ్.

"వచ్చాయి, వచ్చాయి."

"చూడండి, మన పొదోష్టాడియో మిత్రుడు, సత్యం పొదోల్ని రెంటిని పక్కపక్కన ప్రింటుచేశాడు. మొదటి పొదో నరహరి యింట్లోకి వెళ్ళిన సత్యానిది. రెండోది ఊరియట మనకి దొరికిన సత్యం శవానిది. సోడయిలారా : ఉద్రేకపడకండి మనది గాంధీ పుట్టిన... " అంటూ క్రాంతినాథ్ మళ్ళీ కథ మొదలుపెట్టాడు. కానీ జనం అరుస్తున్నారు

"పద్మిని నవ్విందా : పద్మిని సత్యాన్ని ప్రేమించిందా : దావర్

ఎదవ!.... ఘోరం చెల్లెల్ని...." అరుపులు, కేకలు, గోం.

"కాంతి, కాంతి, వివరి....."

.....

'మాయలో పడుతున్నావురా నక్కం' అని అతని మిత్రులు, మిగతా సమస్యలు హెచ్చరించారు. 'అమె అందగత్తె- కనక ప్రేమించాను. అమె అడవి- కనక జయించాను' అన్నాడు నక్కం నక్కం రాజకీయంలో నక్కం కోసం వెదికాడు. నరహరి నక్కంకోసం రాజకీయం నడిపాడు.

"ఎందుకొచ్చిన సంఘమోయి, ఉద్యోగం చేసుకోక!" అన్నాడు నరహరి.

"దొరకాదా!"

"మళ్ళీ ముందా రొంపిలోంచి బయటపడు, మర్నాటికి ఉద్యోగం వేయిస్తా...."

"అలా కాదండీ. నేను ఉద్యోగానికి పెళ్ళినా సంఘమూత్రం ఉంటుందండీ."

"ఉండదు. నువ్వే నాయకుడివి. నమర్దుడివి" అన్నాడు నరహరి.

"పోనీ ఉద్యోగం చెయ్యరాదా- అన్నయ్య చెప్పినట్టు" అంది పద్మిని కోటలో సన్నజాజి వందిరికింద.

"సంఘం సంగతి మళ్ళీ మాట్లాడకు. నన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటానన్నావు. మీ యింటికి వస్తున్నా. చేసుకోవంటే రాను. అంతే!" అన్నాడు నక్కం విక్కిచ్చిగా.

"రాననకు. నిన్ను చూడకుండా ఉండలేను" అంది పద్మిని.

ఆ రోజుల్లోనే ఓ రోజున రాజకీయ నాయకులు నరహరికి గెస్తులుగా వచ్చారు తిన్నారు. తాగారు. తిన్నారు గనక తేన్నారు. తాగారు గనక తూలాడు. తేన్నూ తూలుతూ ఏమేమో వాగారు. ఆ వాగుడులో ఇంకేదో కావాలన్నారు. కావాలన్నదేదో నరహరికి తెలిసింది. వాళ్ళనుంచి నరహరికి కావాలిందేదో నరహరికి తెలుసు. విమిషాలమీద నొక్కరనీ, చాక్కరనీ, బేరరనీ, దావరనీ పొమ్మన్నాడు. అఖరికి ఉద్యోగం కనే అందిపుచ్చుకున్నాడు.

పద్మిన్ని పిల్చి 'కాపేపు వాళ్ళేదురుగా చిరునవ్వులు చిందిస్తూ కలుద్లు చెప్ప' మన్నాడు. పద్మిని రానంది. నక్కం చంపుకానన్నాడు. 'పద్మిని నా తార్య' అని కూడా అన్నాడు. ఈ మూడు ముక్కిలూ అఖర్న ఆ బంగళా నుంచి బయటికొస్తూ విన్నాడు- లక్ష్యం అనే ఓళ్ళపట్టే ఓడమనిషి. విన్నది విన్నట్టు సంఘంలో చెప్పాడు.

అంతే, అంతవరకే తెలుసు ప్రపంచానికి. అంతవరకే చెప్పాడు కాంతి నాథ్.

* * *

"కానీ.... పోదరులారా! పొద్దున్నే.... నక్కంకోసం, ముఖం కాలిపోయి గుర్తుపట్టటానికైనా పిల్లని నక్కంకోసం

ఊరిబయట కాలవలో వీటివారగా....
చూశాం.... మనందరం చూశాం...."

"చూశాం.... చూశాం...."

"సత్యం ముఖం ఎందుకు కాలిపో
యింది? సత్యం ప్రాణం ఎందుకు
పోయింది? అని మీ ఆందరి ప్రశ్న-
నాకు తెలుసు."

"అవును. మామూ తెలుసు."

"అవును. మీరూ తెలుసు. అందుకే
మీరు 'ప్రాణానికి ప్రాణం' అని ఇందాక
వినాద మిచ్చారు."

"అవును.... ప్రాణానికి.... ప్రాణం;
రక్తానికి.... రక్తం; శవానికి.... శవం"
జనం గోల, గగ్గోలు!

"కానీ సోదరులారా! మనం గాంధీ,
బుద్ధుడు...." క్రాంతినాథ్ ఆలా కొన
సాగిస్తున్నాడు.

ఊరేగింపు నాలుగురోడ్ల కూడలికి
చేరుకుంది. నెంబర్లో సిగరెట్ల కంపెనీ
వారు పోలీసులకి విరాళమిచ్చిన గొడుగు
కింద పోలీసు లేడు. నెంబరంతా
జనంతో నిండిపోయింది. నెంబర్లో
తూర్పువేపు పెద్ద భవంతే నరహరి తల
దాచుకునే కొంప. ఆ కొంపంత కాంప
వరండానైపే జనమంతా చూస్తున్నారు.
అరుస్తున్నారు - "ప్రాణానికి....
ప్రాణం; శవానికి.... శవం; హంతకు
దెవడు?.... ఆడుగో, వాడే!" తండ్లో
పొడిచినట్లు చూపుడువేళ్ళతో జనమంతా
ఆ దిక్కుగా చూసిస్తున్నారు. అందరి

చూపుడువేళ్ళూ చూపుతున్న లక్ష్యం...
ఆ బిందువు.... ఆ బిందువే - నరహరి!

ఎలా వున్నాడయ్యా ఆ నరహరి!

చెక్కుచెదరని చిరునవ్వు! ప్రజలను
ప్రేమతో ప్రశాంతంగా చూస్తున్న
చూపులు! కారుచీకట్లనమనా కమ్మి
వేయగల తెల్లని బట్టలు! ఏమాత్రం
చలించని చక్కని ఆకుచెప్పల పాదాలు!
చేతుల్లో చెమ్మి చుట్టిన చేమంతిపూల
దండ!!!

"హంతకు దెవడు?.... ఆడుగో
వాడే!" గగ్గోలు!

నరహరిగారి చుట్టూ చుట్టి నిలిచిన
భోటావాయకుల ముఖాల్లో అంజోళన!
వాళ్ళు ఆయనవంక తొంగిచూశారు.
చూసి, ఆయన చిరునవ్వు చెదరక
పోవటం చూసి ధైర్యం తెచ్చుకున్నారు.
ఒక భక్తుడు మైకు తెచ్చి ఆయన నోటి
దగ్గర వట్టుకున్నాడు.

"ప్రియమైన సట్టణవాసులారా!
నమస్కారం." ప్రహరీ గోడమీద
అమర్చిన స్పీకరులోంచి ఆయన గొంతు
గంభీరంగా, విషాదంగా వినిపించింది.

నెత్తుటి పొరల్లోంచి చూస్తున్న
జనానికి హంతకుడు ఓ మాంసపు
ముద్దలా కనిపిస్తున్నాడు.

జనంలో మౌనం. ఆ మౌనంతో
జనం పేలబోయేముందు పెద్దబాంబులా...
నిశ్చలంగా.... సముద్రంలో కెరటాలు
ఎక్కిడినక్కడ అగిపోయినట్లు!

ఈ దుస్థితి నాడు. మనందరి పాలిట పాపిష్టినువారు " అంటూంటే అయిన కళ్ళు వర్షించటా మొదలెట్టాయి.

"వద్దీవి ఏనాడూ రెండుమూడోందల రూపాయలకి కళ్ళువ అరీదుచేసే చీర కట్టదు. రకరకా రాళ్ళు పొదిగిన హారం మెళ్ళో మెరుస్తుంటుంది ఎప్పుడూ జడవినా పూరాకి చేర్చినట్టుంటుంది. ఇంట్లో చూడా చెమ్మి చెప్పలు వేసు కుని తానూ, భూదేవి చూడా చెమ్మి చెదరకుండా నడుస్తుంది.

వద్దీవి- జాట్లు విరబోసుకుని, ఏ అధరణం లేకుండా, తెల్లటి చీర కట్టు కుని, చెప్పలు లేకుండా పరుగెత్తు తూంటే ఎలా వుంటుందో, ఎవరి ఊహకి అందుతుంది:

కానీ.... సరిగ్గా అదే తీరుగా, పాకెత్తు- నిలువెల్లా వికంతునై అ ఇంట్లోంచి పరుగెత్తుకొచ్చి ఉపన్యాసం తెప్పకున్న అన్నగారిని, అతని అనుచరుల్ని నెట్టిపారేసి, గేటుదాటి, రోడ్డు మీదున్న బ్రాక్లెక్కి- సక్యం శవం మీదవడి గోడుగోడున ఏర్పేస్తోంది. అంతా- ఆరవిమిషంలో.... ఏం జరుగుతోందో కళ్ళు మెదడుకి చెప్పేలోగా జరిగిపోయింది.

"వద్దీవి, వద్దీవి...." జనం!

"వద్దీనీ, వద్దీనీ...." నరహరి.... చరచర విడిచా- బ్రాక్లరు దగ్గరికి.

కింవనంచే చెల్లెలి చేతిని గట్టిగా ఒక్క గుంజా గుంజాడు.

అంతే.

ఎక్కడి వక్కడ అగిపోయిన నముద్రపు తెరటాలు ఒక్కసారి పెక్కున విరుచుకుపడ్డాయి. యుద్ధం చేస్తున్న నైనికులంతా ఏ మంత్రానికో శిలలైపోయి, మళ్ళీ వెంటనే మనుషులగా మారి యుద్ధం చేస్తున్నట్టుంది.

ఎవరు ఎవరిని ఏం చేస్తున్నారూ? ఏం జరుగుతోంది? కాలం అగిందా? నడుస్తోందా? ఎంత నడిచింది? ఎవరికి తెక్క?

కుపాకులు ధనధనా పేలుతున్నాయి.

"పోదరులారా మనదేశంలో" గాంధీ, బుద్ధుడూ...."

ధన్ ధన్ ధన్!

బ్రాక్లరు, దానిమీద శవం, దాని మీద వికంతునూ, అ పక్కన మైకు చేతబట్టిన క్రాంతినాథ్.... అలా ఉండి పోయారు. కాదు, మిగిలిపోయారు. ఇక ఆ వెంటల్లో కుపాకులు పట్టిన పోలీసులు తప్ప మరొక ప్రాణి లేదు. నాలుగు రోడ్లూ నిర్మానుష్యమైపోయాయి, ఏదా జననముద్రం?

బ్రాక్లర్ ముందు రోడ్డుమీద ఎండలో, ఎర్రగా పరుచుకుని పాకు తున్న నెత్తుటి పాములు! మెలికలు తిరిగి పాకుతున్న ఆ పాముల మధ్య మాంసపు

ముద్దలు... తలలాంటి ముద్ద! చెయ్యి
లాంటి ముద్ద.... కాలులాంటి ముద్ద....
అక్కడొకటి అక్కడొకటి... కారు
చీకట్లనైనా కమ్మివేయగల ఆ తెల్లటి
బట్టల పేలికలు, పారికలు-ఎర్రపూలతో,
ఎర్రండులతో-రోడ్డువిందా!!!

రక్షక భటులమార్గాడా ఆశ్చర్యమే!
భీత! కనుగుడ్లు కదలని చూపులు:

ఎవరో ఎదుస్తున్నారు: 'నాయనా'
అంటున్నారు. ఎవరో అరుస్తున్నారు,
'వాదేవుడో!' అంటున్నారు. ఎవరో
తలవాడుకుంటున్నారు. జట్టు పీక్కుంటు
న్నారు. వెలికికేలు వేస్తున్నారు. అప్పుడు
చూశారు చుట్టూ రక్షక భటులూ,
క్రాంతినాదూ!!

అంత పెద్ద సెంట్రల్లో ఎన్నో కవాయి:
ఎవరినో! సంఘసభ్యులూ! సానుభూతి
వరులూ! సామాన్య ప్రజలూ! ప్రేక్ష
కులూ! ప్రతికారం చూడాలని వచ్చిన
వాళ్ళూ! ఎవరో! అమాయకులు! సాహ
సికులు! అమరవీరులు!!!

ఒక్క దుప్తుణ్ణి కిక్కించడానికి వంద
మంది బలి! వందమంది బలిదాన పరిశం
ఒక్క దుప్తుడికి కిక్కి! ఇది నరజాతి
చరిత్ర. నర-నరరూపరాక్షస పమరం.

చరిత్రలో ఏ కాలాన్ని గురించి ఏమీ

ప్రాసిపుండదో-ఆ కాలంలో ప్రజలు
సుఖంగా ఉన్నట్టు అర్థమవుతుంది. మరి నడు
స్తున్న చరిత్రలో ప్రతిక్షణం ఒక మహా
చరిత్రే!

యుద్ధానికి లక్ష్యం కాంతి అయి
నప్పుడు ఇప్పుడా యుద్ధం తరువాత
మిన్నంటుతున్న రోదనలలోనుంచి
'కాంతిపాప' పురిటి కేరింతలు కొడు
తున్నట్టే! ఆ పాప కేరింతలకి ఇటు
క్రాంతినాదో, అటు పోలీసులు శృంగార
వెట్టుల్పాడో.

ఒక దుప్తుడూ. వందమంది క్యాగులూ
ఎక్కడిన్నారో వెదకడానికి ముందడుగు
వేస్తున్నాడు క్రాంతినాదో!

లక్షలమంది ప్రజానీకంలో వంద
మంది క్యాగులనబడే దోపురెక్కరున్నారో
తుపాకులతో వెదుకుతూ పోతున్నారు
పోలీసులు!

ప్రేతల చెవుల్లో ప్రేమ ఉపిరులు
ఉడుతున్నారు, ప్రేమబింబాలూ, పేగు
పొగులూ తెగిన విర్యాగ్రులు!

నకనకలాగే పొట్టలతో మళ్ళీ నక్తులు
వేటకొచ్చే పమయమయింది. కుందేళ్ళు
గోళ్ళకు ఎదును పెట్టుకుని బలైపోయే
వేళయింది. మరో కాంతిపాపకి జాతక
చక్రం వేసే వేళయింది.

నెత్తుటిపొత్తిళ్ళలో అక్షరం

జయధీర్ తిరుమలరావు

గతచరిత్రని బాపొనన పడుతున్నాను
శిథిల స్థంభాలకు జీవంబోయాలని

పేరుతున్న పెల్లెలవీధల్లో ఎదుగుతున్నాను
వర్తమాన చైతన్యశకటాంకు పెట్రోలుబంకు కావాలని

మందుతున్న తాజాం టాబ్లెట్లను
రక్తనాళాల్లో జీర్ణించుకొంటున్నాను
కాలనాశికల్ని కయారుచేయాలని

జనసంగీతం చైతన్యగీతంగా రూపొందడంకోసం
నేనుకా టాబ్లెట్లు మింగుతునే ఉన్నాను

ప్రజాశత్రువుల ప్రతిపరాజయం దగ్గర
ఒక్క విజయసంకేతంగా
ఒక్క కాలనాశికను
గతంగా మలిచి
భవిష్యత్కోసం నిక్షేపించాలని
నెత్తుటిపొత్తిళ్ళలో అక్షరాలను సాకుతున్నాను

పరిసం సృజిస్తే ప్రమద

చిట్ట

'తారా! దిన్ను వస్తుంది.... తప్పకో' అని కంఠారుగా ఒక స్త్రీ గొంతు అడుర్దుగా వినిపించింది.

ఆ మాట విని మూలకు వెళ్తున్న పురుషోత్తం కాళ్ళకు బిందాలు వేసి వట్లుగా అగిపోయి, వెనక్కి చూశాడు. దిన్ను వెళ్ళిపోయింది. తొమ్మిదేళ్ళ సన్నని పిల్ల రోడ్డు ప్రక్కనుండి వెళ్తున్నది. తెల్లరంగుగా ఉన్న పిల్ల! తొమ్మిదేళ్ళ పసిమొగ్గ!

ఈ తార ఆ కనకతార కాదు!

ఆ తార నల్లని కలువపువ్వు!

సుతారంగా నవ్వుల రాగాలు మ్రోగే సితార!

మనసులోని మూగభాదని కూడాపైకి చెప్పకోలేని సిగ్గరి!

తన కంటిమందే సమన్యగా మిగిలి పోయిన పజిల్!

'పురుషోత్తం మనస్సులో ఎప్పుడో జరిగిన సంఘటనలు ఒక్కటొక్కటిగా

తరంగాలుగా అంతరంగంలో మంతనం లాడాయి—

—'ఈ....నురుగు వచ్చిందిగా....

వీళ్ళ పొయ్యి....'

'అబ్బా! అంత వేణ్ణిళ్ళ పోస్తావేంటే సరూ! చవ్విళ్ళు తొలుపు.'

'అరే! మరీ చవ్విళ్ళా!....నీ కనలు తల ఇక్కడ లేదా!'

సన్నగా నవ్వుతున్న సవ్వడి!

'సంకోషించాం గాని....మూగ మొద్దులా మూర్ఖులకుండా చిరునవ్వులా పైగా.... ఆ.....పిపు కోము.... అన్నీ చెప్పాలా!'

చేతులు వీపును రుద్దుతున్నవి. ఆ వేళ్ళలో ఏదో వణుకు! పురుషోత్తానికి ఏమిదో కొత్తగా ఉంది. మూలు మీద నుంచి తల తిప్పి చూస్తే, వీపు రుద్దుతున్నది అర్థాంగి కాదు! కనకతార! పెదాలు విగబట్టి నవ్వును ఆపుకొంటున్న పదహారు వసంతాల మెరుపుతిగ!

'నువ్వు తారా! మీ ఆత్మయ్య ఏదీ?' అని లేచి నుంచోని చేతులు చాతికి అడ్డం పెట్టుకొన్నాడు.

'ఇంట్లోకి వెళ్ళింది మామయ్యగారూ... ఇంతకు ముందే.'

'మరి.... నువ్వెందుకు.... పులుసు పోస్తున్నావు? అన్నాడు చిరుకోపంతో.

'తప్పా మామయ్యగారూ!' అని తల వంచుకొన్నది

'అరే... తప్పని కాదు తారా! నాకే సిగ్గు... మీ ఆత్మని ఏలు....'

అంతలో భార్య సరళ తిరిగివచ్చింది. తార సరళ వెనుకకు వెళ్ళింది.

'ఏంటీ? పులుసు పోసే సని తారకు అప్పగించి, మెల్లగా ఇంట్లోకి చెక్కి కావో, ఎంతసేపైంది నువ్వెళ్ళి?'

'అబ్బే! ఇప్పుడేనండీ... మొదటి సారి రుద్దిపప్పుడు కల వెళ్ళలేదు గదూ? మీరే రుద్దుకుంటున్నారా? అంతలోనే పప్పు మాడినవాసన వస్తే, వచ్చిన తారకు ఈ సని పురమాయించి వెళ్ళాను... ఇంతలో ఏమైంది?'

'ఏమీ కాలేదులే.... తార రుద్దుకుంటే వళ్ళు సిగ్గునడిపోకుంటే, నువ్వు కాదని పించింది... అంతే.'

'అహ... తారా! నువ్వు రుద్ది తే మహా ఇదైపోతున్నారని మామయ్యగారు.... ఇహ నేను చూస్తారే.... నువ్వెళ్ళు.... అల్లం గుమ్మందగ్గరుంచాను.... మీ అమ్మ చూస్తుంటుంది.' అని సరళ అంటే చిరు

నవ్వులు చిందిస్తూ వెళ్ళింది కనకతార.

ఇంకో రోజు-ఆరోజు ఏదో పండుగ.

తలంటుకొన్నందువల్ల నల్లని ముంగురులు ముఖంమీద అల్లరాడుతుంటే, నల్లతంగు వోణి వేసుకొని, కళ్ళకు కోసగా కాటుక తీర్చుకొన్న తారను చూడగానే వీలాన్ని నగిషి పెట్టినట్లుగా ఉంది:

చేతిలోని పాత్రలో అమ్మతకంలాన్ని హస్తంలో పట్టుకొన్న దివ్యకాంతలా ఉంది:

తార తెచ్చిన పాయపాన్ని గ్లాసులో పోసి ఇవ్వగా రుచి చూసి, 'ఓహో! మధురాతి మధురంగా ఉంది తారా!' అన్నాడు పురుషోత్తం.

'నిజంగా.... బావుంటా మామయ్యగారూ!' అన్నది.

అవును... పట్టుగా ఉంది తారా! మీ ఆత్మయ్యకి కూడా ఇట్లా చేతకాదనుకో... నువ్వు.... ఇట్లా పాయనం చేసేదానివి, ఎందుకు చదవలేకపోయావో అర్థంకావడంలేదు. నాల్గో-తరగతి పుస్తకాలు ఇచ్చాను గదూ చదువు తున్నావా? లేదా? మీ నాన్న మిషన్ నేర్పిస్తున్నాడని చెప్పావనుకో.... మంచిదేకాని.... చదువుకూడా అవసరమే తారా! ఎందుకంటే ఇంట్లోగాని బయటగాని సంస్కారపంథంగా ముట్లాడడానికి, మన అభిప్రాయాలు చెప్పడానికి చదువు ముఖ్యం. అందుకని మూడో

తరగతి వరకు చదివావు కాబట్టి నెప్పుడిగా చిన్న చిన్న కథలపై ప్రకాయ చదువుతుంటే భాష వస్తుంది... అర్థంకాకపోతే మీ అత్తయ్యగారిని, నన్నుగాని అడుగు.... రోజుకో గంట ఎట్లాగో తిరికేసుకొని చదవాలి. నీకు ఉపయోగపడకుండు ముందు ముందు అని సలహా ఇచ్చాడు పురుషోత్తం:

‘అలాగే మామయ్యగారూ! తప్పకుండా చదువుతా’ అని వెళ్ళింది తార.

— వెనుక నుండి లారీ హారన్ మోగగానే ఆనాటి సంఘటనల తంతువు తెగిపోయింది. అయినా పురుషోత్తం కలలో తార తల్లిదండ్రులు, వాళ్ళ ప్రవృత్తులు గుర్తొచ్చాయి.

తార సవతిత్రి నాగమ్మ: కండ్రి పుల్లయ్య. పురుషోత్తం ఉన్న పేటలో, అతని ఇంటికి దగ్గరగా అద్దెఇంట్లో ఉండేవాళ్ళు. నాగమ్మ బొద్దుగా, దబ్బి పండు రంగుతో, హుందాగా, కంటికి విందుగా ఉండేది. పుల్లయ్య పల్లగా, పుల్లలాగా ఉండేవాడు.

చెంబు సరసన ముంకలాగున్నాడని చెప్పవచ్చు.

పుల్లయ్య దర్జీపని చేస్తూ బాగానే సంపాదిస్తున్నట్లు కనబడేవాడు. కనక తారను తన్నుల్లో పెట్టుకొని చూసుకొనేవాడు. సలహాలు ఇవ్వగల పెద్దమనిషిని అందరూ అనుకొనేవాళ్ళు. ఆయితే ఇంటిలోని ముఖ్యమైన విషయాల్లో నాగమ్మ

మాటే పైచేయిగా ఉంటుందట! ఉన్నదానికో సంకల్పపైపడే తత్త్వం పుల్లయ్యలో కనబడేది. అందుకు విభిన్నంగా జీవితాకాశంలో బ్రతుకనే అంతస్తుల్ని తేలిగ్గా పెంచుకోవాలనే రహస్య నాగమ్మలో ముమ్మరంగా కనబడేది. సొంత ఇల్లు! కొంత బంగారం! వంటి మీద మెరిసే వస్త్రాలు! చేతినిండా రెవ రెపనునే నోట్లు! ఇటువంటి తలకు మించిన ఖరీదైన కోర్కెలు అమెలో అంతర్గతంగా ఉన్నట్లు మాటలవల్ల వ్యక్తమయ్యేది.

సుధ్యతరగతి కుటుంబీకుల కోర్కెలు కళ్ళాలు తెగిన గుర్రాలు! ఎన్నటికీ తరగని మరాలు! కాబట్టి నాగమ్మ కోర్కెలు అనమంజనం కాదనే భావంతో పురుషోత్తం నవ్వుకొనేవాడు. సుఖంగా బ్రతకాలనే ఆరాటం ప్రతి మనిషి సహజ లక్షణం. కానీ ఆ సుఖంకోసం జీవితాన్ని కోర్కెల కొరిమిగా చేసుకోడం అవివేకమే అవుతుంది. ఆశల అశ్వమేధం గుడ్డాన్ని విచ్చలవిడిగా వదిలేస్తే ఎదురయ్యే పర్యవసానాలు ఎటువంటి విషాదాన్ని అహ్వస్తాయో అనుభవంతోగాని తెలుస్తుందని పురుషోత్తం ఉద్దేశం. అటువంటి తన ఉద్దేశాన్ని పుల్లయ్య దంపతుల దగ్గర ఎన్నడూ ఎత్తలేదు. పైపెచ్చు నాగమ్మ ఆ అవకాశం ఇవ్వనూ లేదు!

కొన్ని నెలలైన తర్వాత అక్కడ

ఏమిటి... ఎక్కడికిళ్ళ రింట్ నువ్వు
జీతకే గ్రాంట్ పెట్టావునీ
తావా...
అదే ఏజెంట్ పెట్టారా...

మరికీ ఏమిటి

పెట్టారంటే

దస్తరామంట్లదే
అలా తిరిగివచ్చి

సరిగా గిట్టుబాటు కావడంలేదని, నీళ్ళు సరిపడడంలేదని, పుల్లయ్య దంపతులు విద్యావగర్ కాంటింటోకి మారిపోయారు. మారిపోయే సందర్భాన తార పురుషోత్తం ఇంటికి వచ్చి, అప్పుడప్పుడు వాళ్ళ ఇంటికి రావలసిందిగా అభ్యర్థించి

వెళ్ళింది. తార ప్రవర్తించిన అపార్యాయక, గౌరవం పురుషోత్తం దంపతుల్ని కదిలించివేశాయి.

ఆ తర్వాత కొన్నిసార్లు పురుషోత్తం పుల్లయ్య ఇంటికి వెళ్ళాడు భార్యతో కలిసి. వాళ్ళు ఎంతో సాదరంగా అహ్వానించారు. తార అయితే వాళ్ళ రాకతో పండుగ జరిగినంత సుఖపడేది. క్రమంగా వాళ్ళల్లో ఏదో మార్పు వస్తున్నట్లు పసికట్టాడు. దానికితోడు బాగా మార్పు కనబడింది తారలోనే! తార ఒళ్ళుచేసింది. కంటికి కమనీయంగా కనబడుతున్నది. శరీరంలోని ఎత్తువల్లాలు చిత్తాల్లో దాగుడుమూత లాడుతున్నాయి. 'ఉవ్' అంటే ఎగిరిపోయే రంగురంగుల జీలుగు వస్త్రాలు ఆమె అందాన్ని దాదాపుగా దానికి వృధాక్రమపడుతున్నాయి. నల్లని మెరుపుతీగలాగా ఉన్న తార ఎర్రని కోర్కెల్ని ఎగజిమ్ముతున్నది!

కొంతకాలం గడచిన తర్వాత, ఒక నాటి సాయంత్రం....

పురుషోత్తం స్కూలునుండి వస్తుండగా రిజల్లో నాగమ్మ, తార ఎదురయ్యారు. రిజల్ అగింది. నాగమ్మ డిగింది. తార కలవంచుకొన్నది. కాని ఆమెలోని అందం తలనిత్తి చూస్తున్నది. కలలో కుడివైపున అరవిచ్చిన గులాబిపువ్వు; వాలుకన్నుల్లో ఖోగ్గా తీర్చిన అంజన రేఖలు:

'అమ్మాయిని దాక్తరు దగ్గరికి తీసు

కాని వెళ్తున్నాను.... అన్నయ్యగారూ ... ' అని నాగమ్మ అన్నప్పుడు పురుషోత్తం ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

ఎన్నో ప్రశ్నలు నాలుక చివరిదాకా వచ్చి, పథ్యక సంతెక్కు వేసుకొని అగిపోయాయి. నాగమ్మ ఆ మాట అంటున్నప్పుడు ఇంకా తల దించుకొంటున్న తార తీరు గమనించి, చెప్పగూడనిది కాబోలు అని అనుకున్నాడు. ఆ సంగతే భార్యతో అంటే ఆమె పెదవి విరచింది!

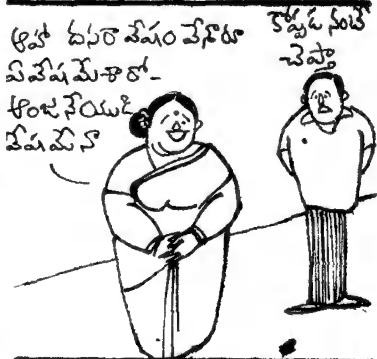
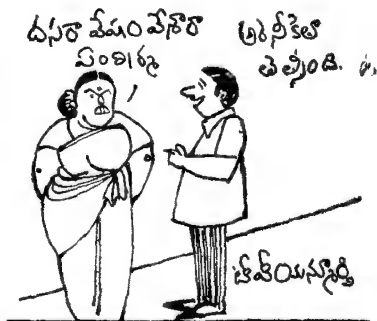
అదేవిధంగా కొన్నిసార్లు తల్లితో తార తలనొప్పింది తల వంచుకునే ఊర్పునేది కాని పురుషోత్తాన్ని కన్నెత్తి చూచేది కాదు! ఒకనాడు సన్నిహితంగా పరిచయించిన తార, రాతిబొమ్మలా అయిందేమిటా అని పురుషోత్తం అరోచనల్లో కొట్టుమిట్టాడి, ఈ సంగతే భార్య దగ్గర ప్రస్తావిస్తే, 'తార పెద్దదవుతున్నదనే మాట మర్చిపోతే ఎట్లా' అన్నది.

ఒకనాడు పుల్లయ్యతో నడచివస్తున్న తార ఎదురైంది: అదివరకటి కంటే ఆమెలోని అందం ద్విగుణీకృతమైంది. చూచేవాళ్ళ 'పులికన్నులకు' రేడిలాగా కనబడుతున్నది తార! ఆమె అరోగ్యం మాకేమిటి!

చిరునవ్వుతో అగాధు పురుషోత్తం, కంఠాడుగా నిలబడ్డాడు పుల్లయ్య.

'అమ్మాయిని డాక్టర్‌మ్మ దగ్గర చూపిస్తున్నామంది....' అన్నాడు పుల్లయ్య. అతని గొంతులో ఏదో అడ్డు

యవ

పడినట్లుగా అవ్వించింది. 'అవలు ఏమైంది తారకు' ఏమంటున్నది డాక్టర్‌మ్మ? అని అడుర్దాగా అడిగాడు పురుషోత్తం. ఈమాట అడుగుతుండగా తార నాడుగు అడుగులు వేళ్ళి,

పమిట నిండగా కప్పుకొని, తల వంచు
కొని అటుతొంగి నిలబడింది. పురుషోత్తా
నికి మండిపోయింది. మాటాడితే నోటి
ముత్యాలు రాల్చిపోతాయా అనుకొన్నాడు.

‘ఏంటంటే... అదేనంటే కేన్నరు
ఎడంపక్క చాతిలోనంట బాబుగారు...’

అన్నాడు పుల్లయ్య ఊపిరి బిగబట్టికొని.

పురుషోత్తానికి నెత్తిమీద ఏమీగు
వడినవైతే... ‘భగవంతుడా, ఏమిటి నీ
రీతి!’ అని మనస్సులో అనుకొన్నాడు.
అతని మనస్సు నిక అయిపోయింది.

‘అందానికి మచ్చలుపెట్టే భగవంతుడా,
ఇంతకన్నా ఏం చెయ్యగలవులే!’ అని
మళ్ళా దేవుడిమీద ద్వేషం కనపర్చాడు.

‘పుల్లయ్యగారూ! ఆదుగో రిజ్...’

ఎక్కండి అన్నాడు తారను అపాద
మంత్రకం చూస్తూ... వెళ్తున్న రిజ్లో
నుండి తార ఒక్క ఊణం చూసినట్లని
పించింది. పురుషోత్తం గుండెలో
ఎక్కడో, ఏదో బాధ కలుక్కుమంది.
ఇంటికి వెళ్ళి భార్యతో ఈమాట అంటే
అమె కన్నులు ఆర్చిపైవాయి.

ఎదుకనో ఆరోజు తర్వాత తారతో
అమె తల్లిదండ్రులు అదివరకులా కన
బడలేదు. దానికి తోడు పురుషోత్తం
దంపతులు, పుల్లయ్య కుటుంబాన్ని
గురించి విడ్డూరమైన విషయాలు విన
వలసి వచ్చింది. వాళ్ళు ప్రస్తుతం ఉన్న
ఇంటిని, ఇంటి పక్కన ఉన్న స్థలాన్ని
కొన్నారని ఒకరంటే, తార, నాగమ్మలు

తాధూరాంతో కుంకూగుతున్నారని
ఇంకొకరన్నాయి. తల్లి కూతుళ్ళు కట్టని
బట్టలు లేవని ఒక ఇమ్మ అంటే, పైసా
లేని నాగమ్మ ఇప్పుడు వడ్డీకి డబ్బులు
తిప్పే ‘నావసా’ అయ్యిందని మరొక
రన్నారు.

నాగమ్మ ఆశలు నెరవేరాయన్న
మాట! నంకోపించదగిన వారే! అంత
భాగ్యం అమరదం ఎలా సాధ్యమైంది,
పుల్లయ్య డైరింగ్ వల్ల అంత డబ్బు
గడించడం కల్ల! తక్కువ వ్యవధిలో
అంత డబ్బు సంపాదించ గల్గడం
నిజంగా విశేషమే! తారకు అటువంటి
భయంకరమైన వ్యాధి అని ఎటున్న
సమయంలో ఈ వార్త తెలియడం ఎండా,
వానలాగా ఉండే! అయినా విన్నదంతా
యదార్థమేనా!

అదే సమయంలో పురుషోత్తానికి
అక్కడనుండి ఇంకో ఊరికి బదిలీ
అయ్యింది. దానికి తోడు సరళ గర్భవతి
కావడంచేత, తారను సరామర్పించడానికి
కూడా పుల్లయ్య ఇంటికి వెళ్ళడానికి
వీలుకాలేదు. రోగులు అనుకొంటున్న
అవాళులు చెవామల్ని గురించి నిర్ధారణగా
తెలుసుకోడానికి అవకాశం కల్గలేదు.
అదుగో ఫలి అంటే ఇదుగో తోక అనే
మనస్తత్వం లోకానిది! అవత్యాన్ని
నమ్మడం కూడా అపరాధమే! అటువంటి
వాటికి దూరంగా ఉండాలి అనే ఉదాసీన
భావానికి లోనయ్యాడు అప్పటికి

పురుషోత్తం. అయినప్పటికీ గుండెలో, ఏమూలనో నృష్టానృష్టంగా కదులుతున్న పన్నుని నందేహారేఖ!

మరల, ఇప్పుడు బదు వంపత్వంల తర్వాత అదే ఊరికి బదిలీ కావడంవల్ల కారను అమె తల్లిదండ్రులను గురించిన అలోచనలు పురుషోత్తం మస్తిష్కంలో దాగుదుమూత లాడుకొంటున్నవి.

—ఈ అలోచనలతో మునిగిపోతున్నాను. అవును వెళ్ళాడు. పురుషోత్తం సాయంత్రం పుల్లయ్య ఇంటికి వెళ్ళాలి అని నిర్ణయం తీసుకొన్నాడు.

అ సాయంత్రం పుల్లయ్య ఇంటికి వెళ్ళాడు.

అలికిడి లేదు. తలుపు తట్టాడు. పుల్లయ్య తలుపు తీసి, పురుషోత్తాన్ని చూసి అశ్చర్యపోయాడు.

— 'అ... మీరూ రండి బాబుగారూ రండి.... హోహో' అని అక్కడ ఉన్న కుర్చీ చూపింది. లోనికి వెళ్ళి ఒక వినువం ఉంది వచ్చాడు. పురుషోత్తం, అతణ్ణి వరికీలనగా చూశాడు. అతను శారీరకంగా, మానసికంగా ఎంతో క్రుంగిపోయినట్లు కన్పించాడు. ఏ అంతర్గతమైన వ్యధ అతనిలో ఉన్నట్లునిపించింది. కాను ఒకప్పుడు విన్న విషయాలకు, ఇప్పుడు చూస్తున్న వాటికి ఏమి పొంతనలేదే అనుకొన్నాడు.

'పుల్లయ్యగారూ, మిమ్మల్ని చూసి పురుషోత్తం ప్రయత్నం చాలా కాలమైంది. మళ్ళా ఈ ఊరికే కాలేదు. నందిగంగా ఉన్న సంఘటనల

బదిలీ అయ్యింది.. మిమ్మల్ని చూడాలని పించి వచ్చా. అంతా బాగున్నారా? ఏమన్నా విశేషాలుండే ఉన్నాయి? అన్నాడు పురుషోత్తం.

'చాలా సంతోషం బాబుగారూ! మిమ్మల్ని మేమూ గృహం చేసుకొంటుంటాం. మా శారమ్మ మరీను. దానికి మీరూ, మీ భార్య అంశానుకు ఇది మీరు చూచోకపోతే తలాకనకుం లేమిన్న మేమూ ధ్యానించి మా నెత్తుడు లేకుండా బతుకుతున్నాం. ఇలాంటిది బ్రదర్లు బాబూ.... మా జీవితాలు ఇంకా ఇలాగూ ఉన్నాయి. ఏం చెప్పజాలాదు. కారకు వెళ్ళి అయింది. ఇలాంటిదేం అతారింది. అదీ ఏడుస్తా కాపురం చేస్తా వుంది. నాగమ్మ... ఇప్పుడు... ఇక్కడ... ఉండటంలేదు. ఎక్కడందో ఏమో! అంతా తీసుకపోయింది. వార్తా మిగిలి పోయింది. ఇలాగ... ఎందుకూ, వాడు కూడా బతుకుతున్నాడో అన్నాడు. అతని కన్నులు తడిశాయి.

పురుషోత్తం తెల్లబోయాడు. ఏమి మూల్లాచాలో ఏలా... మూల్లాచాలో కోవ లేదు. ఏవో ఓదార్పు మాటలు చెప్పి వచ్చాడు. అతని నీలమణి అనం పుష్పి! ఎన్నో ప్రశ్నలు వేసి, విషయాల రాదిట్టుకుంటున్నాను. సందేహాలు వివృత్తి చేసుకొంటున్నాను అనుకొన్నా

పురుషోత్తం ప్రయత్నం పోవల్సింది చాలా కాలమైంది. మళ్ళా ఈ ఊరికే కాలేదు. నందిగంగా ఉన్న సంఘటనల

చిక్కిముడులు ఇంకా అట్లాగే ఉండి పోయాయి.

మూడు రోజులైన తర్వాత పురుషోత్తానికి విశాఖపట్నంనుండి ఉత్తరం వచ్చింది. అది రాసింది కనకతార:

మామయ్యగార్ని— తార వ్రాయునది. మీరిచ్చిన సలహా ప్రకారం చదువు కొన్నందుకు నా ఉత్తరంలోనా కథ రాయజేయగలగుటనాను. మీరు రెండు రోజుల క్రిందట నాన్నగార్ని దగ్గరకు వచ్చినప్పుడు అక్కడే ఉన్నాను. కాని మీకు నా ముఖం చూపించే రైర్యంలేక మీ ఎదటికి రాలేదు. క్షమించవలెను. నేను విరికిదాన్ని. విరికితనం మూలంగా జీవితాన్నే నాశనం చేసుకున్నాను.

ఒకప్పుడు— నా సవతికల్లికో, నాన్నకో వెళ్తున్నప్పుడు మీకో మాట్లాడ లేకపోయానో, మీ ఇంటికి రాకపోయానో, మీ మంచితనం ముందు విరికితనం విరికితనమే! నా సవతికల్లిని ఎదిరించ లేకపోవడం కూడా అదే కారణం! అందుకు ఎంత ఏడ్చేదావా దేముడికే తెలుసు.

నా సవతికల్లిని నేను తల్లిగానే చూసుకొన్నాను. ఆమె నన్ను తన పిల్లగా చూసుకోకుండా ఒక బోమ్మగా చూసుకొన్నది. ఆ నాగమ్మ విషవలయంలో నేను, మా నాన్న బందీ మై పోయాం. ఆమె కోర్కెల అన్ని గుండంలో సమిధంమైశాం. చివరకు

మా ఇద్దర్ని అసమర్థులుగా చేసి, నాగమ్మ తన ఇష్టంవచ్చిన నాడికో లేచిపోయింది. ధబ్బా, బంగారం పట్టుకుపోయింది

అప్పుడు ఆమె మాటకు ఎదురు తిరిగితే, రాక్షసిలాగా మా మీద విరుచుకొని వదేడి. మా నాన్న తనకు పనికి రానివాడని వదేసదే అకిబోసుకొనేది. నేను నాగమ్మ మాట వివకపోతే మా నాన్నను చంపేస్తాననేది. అర్చకులైన మా నాన్నకోసం, ఆ మాయలాడి ఆశం కోసం నేను హఠాత్తైపోయాను వ్వలాలు, ధబ్బా, బంగారం— అంకా నా శరీరాన్ని పణంపెట్టి సంపాదించినవే! ఏమైనా అ సవతికల్లి నా జీవితానికి విషవల్లి అయ్యింది.

ఇంకో సంగతి— నాకే ఇబ్బు లేదు. కేన్సర్ లేదు; పాదూ లేదు. అట్లా చెప్పమని నాగమ్మ అట్టా ధబ్బున్న వాళ్ళకు నన్ను అప్పజెప్పి, ధబ్బు గుజిడమే ఆమె ఏకైక లక్ష్యం! మా నాన్నను ఓ మూల కూర్చోబెట్టింది. తర్వాత నన్ను ఓ రొదీకి కట్టబెట్టి కని తీర్చుకొన్నది. తన దారి తను చూసుకొన్నది

తాగుబోతు మొగుడికో వేగుకూ ఇద్దరి పిల్లల్ని కన్నాను. ఏమైనా నా భర్తను మార్చుకొంటాను. పిల్లల్ని తాగా పెంచుకొంటాను. నేను నాకుగా వకసం కాలేదు. కాని ఆ వకసమే పునాదిగా చేసుకొని జీవితాన్ని గట్టిపరచుకొంటాను.

మామయ్యగారూ! మీ కన్నా దగ్గర
వాళ్ళు, మీరు తప్ప నా క్షేమం కోరే
వాళ్ళు ఎవరూ లేరు. అందుకనే నా
జీవితాన్ని మీ ముందు ఉంచుతున్నాను.
మీరు క్షమిస్తే నాకు ధైర్యం వస్తుంది.
నేను నా జీవితంలోని మరకల్ని వెలి
పేసుకొని, తల్లిగా ఇల్లాదిగా బ్రతుకును
తీర్చుకొంటాను. పాత మిషను లాగా
ఉన్న మా నాన్నను ఓదార్చండి.
మామయ్యగారూ!
వన్ను దీవించండి.
అత్తయ్యగారికి
నమస్కారాలు.

ఇట్లు

కార.

పురుషోత్తం గుండెలో రక్తం
ఒక్క చిప్తపాటు అంది. కన్నుల్లో
నీరు తిరిగాయి. అశ్లేష కలవరపర్చిన
పజిలీకు సమాధానం దొరికింది. అది
సంతోషమో, విచారమో తెలియని రివ్వి
కార స్థితి. మనస్సు జీవిత సమస్యల
సుత్తిదెబ్బలకో అల్లాడిపోయిన స్థితి.
మానవ జీవితంలోని ఉచ్చవీచాలు
సమానంగా తాపించిన ఉత్కృష్ట స్థితి.

'తానా! తప్పు బుద్ధిలో తోయబడిన
నువ్వు, తప్పు చేసినట్టు కాదు, నువ్వు
పశ్చాత్తాపం అనే అంగారంలో పరి
శుద్ధం చేయబడిన బంగారావివి! తానా!

నువ్వు పకవంలోనే పైకి ఎదిగిన
పవిత్రతవు. నీ ఆశలు, ఆశయాలు
నిర్విఘ్నంగా నెరవేరాలని మనస్ఫూర్తిగా
కోరికొంటున్నాను' అని లోలోపం
అనుకొని కన్నులు మూసుకొన్నాడు
పురుషోత్తం.

మంథ

పెంట్ రమణీరవు

ఉదయం 4 గంటలు

నీగ్రోయవతి నగ్నదేహంలా నిగనిగలాడుతూ, నల్లటి నిగారింపు యొక్క-
వింక్షణమైన అందాన్ని వెదజల్లుతూ ఉంది ఆ పట్టణపు రాజమార్గం!

రాజులు లేరు కానీ, వారు నడిచిన (అనాడు ఏనుగుల మీద) మార్గంలోనే
వెళ్దామని పురజనుల ఆశాంక్ష! అందుకు మరి రాజమార్గం ఉండాలి కదా!

కనుచూపుమేర వరకూ వికారింగా, వెదజల్లుగా, గతుకులు లేకుండా,
అందంగా ఉంది మార్గం —

ఇది సెంటరు- కేంద్రం- కూడలి-

ఇక్కడ ఈ రాజమార్గాన్ని మరో రాజీమార్గం ముద్దుపెట్టుకొని, కలిసి,
తన దారిని తాను బోకోంది.

ఇప్పుడు నమయం ఉదయం నాలుగు గంటలు-

నియాన్ దీపాలు ఇప్పుడే అర్పబడ్డాయి -

ఇప్పుడీ రోడ్డు ఏ బంధాలూ, బాధలూ లేని ఋషిపుంగవుడి మనఃఫల
కంలా, ఏ బొమ్మ లేని కాన్వాసులా, పంచరంగుల నటులు లేని సినితెరలా
బోడిగా ఉంది—

ఇంతలో పురపాలకవంతులవారి స్వీపర్లు వచ్చేరు- చీపుళ్ళు పట్టుక
దుమ్ము దులిపేరు- బ్రూరు .. బ్రూరు.... బ్రూరు— ధూళి పిగరెట్టు పెట్టెలు,
విన్న వాడి వినరేసిన వస్తునముదాయపు అస్త్రపంజరాలూ మితకెగపి మల్లా
కిందపడ్డాయి- రెండు చక్రాల కోపుడుబళ్ళు నాగరికత జీవనపు అవశేషాలని
మోసుకపోయేయి- తరవాత ప్రైవుటు తగిల్చి నీళ్ళు చిమ్మేరు హైద్రెంట్స్
నించి-

మనిషి దైనందిక జీవనీలలో తన పాత్ర నిర్వహించడానికి రోడ్డు
తయారయిపోయింది-

మొట్టమొదట నీటిబస్సు, యుద్ధంలో పాత టాంకు చేపెటంత కట్టించేసుకుంటుంది. నిప్పుంటున్నాని కాలిపోతున్న ఇంజనీలు పొగ వదుల్తూ వచ్చి అగిరింది. బస్సు కాలేగి ఉండింది. బరువు ఇంకా వడచి ముసల తొట్ట బల్లలా ఉండింది.

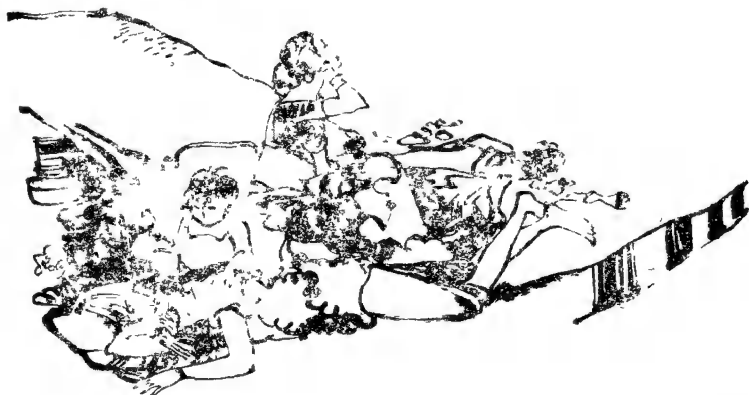
ఈ బస్సుకొనేమీ కాదుకొని ఉన్న ఒక వాక్యబృందం ఒక నైట్ క్లబ్ లోంచి వరుగున వచ్చి బస్ ఎక్కేరు.

వారి ముఖాలు చీలికవారికిలయిన బిచ్చగతై పాతచీరలా ఉన్నాయి. వారి ముఖాలలో అనందమూ లేదు విషాదమూ లేదు. చికచాలి కొబట్టి బతుకు తన్నాం... చావాలంటే చస్తాం అన్నట్టన్నాయి. రసం పీల్చేసిన మామిడి పెంకలా ఉన్నాయి. వెల్లబోయిన గోడలా ఉన్నాయి.

కాని ఈ రసం, రంగూ, రుచి లేని మనుషులే రాత్రి నైట్ క్లబ్ లో ఆరిపీరుల్లా వాద్యాలు కొట్టేరు. మాంచి హుషారుగా కనిపించేరు. సూట్లలో, మెరిసే టైలర్, పారిషోట్టిన జోళ్ళకో, చిరునవ్వుల తగుబుటున్న ముఖాలకో మేళకాళాలు వాయించేరు. ద్రవ్యులు కొట్టేరు. బాకాలు ఊడేరు.

వీరు తమ ప్రావీణ్యతతో ఉత్తేజపరచగా, అర్థశగ్గుంగా, నగ్నార్థాలు ప్రేక్షకులకి తెలిపేలా గెంతింది జెల్లి దేన్నరు. కొరెత్తినట్ల పడుము తిప్పుకుంటూ గెంతులేవంది.

అమె జనునం, కొడలా లైట వెలుగుచీడలలో నీడం వెలుగుల్లా కనిపించేయి. అందమైన రొమ్ములు పీలికలాంటి పేరుగుం బ్రాలోంచి బంతుల్లా తుల్లితుల్లి పడ్డాయి. అవి వచ్చి తమ వడిలో పడవా అంటూ అదిగా చూపేరు కాగుదుమైకంలోని ప్రేక్షకులు.

పలానా యంగ్ రయన్స్ వాడ్యం కొట్టగా, పలానా యంగ్ రయన్స్ తన సింహమధ్యం గిరగిరా తిప్పి మిమ్మల్ని అదరకొట్టి, విద్ర చెదరకొట్టి, ఎద ఎగరకొట్టి అనందింపజేస్తుంది రండోహో! అని ప్రకటన పేపర్లో ఏదో మారుమూలని పడగా ఎర మింగడానికి చేపలు వచ్చినట్టాయు- రవికులు రసా స్వాదనకోసం ఉన్విక్కురుతూ ఊడినట్టారు- రూపాయి సరుకులని పదిరూపాయల కమ్మి, పెగ్గిల్స్-లో మరో పెగ్గు నీళ్ళు కలిపి డబల్ పెగ్గని అమ్మి, ఈ గిమ్మక్కుంన్నీ లేకుండా పగటి వెలుగులో విరిచెడితే అరటిపండు తొక్కలా కనిపించే ఓ నయసుమ్మలైన వనితని నయ్యారితామగా చూపి పెట్టె వింపుకున్నాడు రాత్రి క్లబ్బు స్వంతదారు. ఒంటికి పట్టిన జబ్బు వదలగా ప్రేక్షకులు రాత్రి ఏ రెండుకో మూడుకో ఇళ్లకి పోగా, అప్పు దొరక్క అక్కడే కుషకుపాట్లుపడ్డ డప్పుల, డమరకుం, బాకాల బృందం ఇప్పుడు బిప్పెక్కేడు- ఇప్పుడు యంగ్ రయన్స్ లా లేరు- ముసలి మేకల్లా ఉన్నాడు.

వీరి వాద్యాని కనుగుణంగా ఒళ్లు పలానమయినట్లు గెంతిన నాట్యకత్తై మాత్రం వీరితో లేదు- అటు గెంతుతూనే ఒక ముసలి సరసుడి ఒడిలో కూర్చుని... ఒప్పందం కదుర్చుకుంది- అమె నాట్యం చేస్తూనే ఎవడికి గేలం తగులుందో, ఎవడి జేబులో బాగా డబ్బుందో గ్రహించగలదు- డబ్బు ఉన్న వాడు పెట్టి పొట్టకలిగి ఉంటాడు- మధ్యవయసువారై ఉంటాడు- విదేశీ మదుపు అర్డర్ చేస్తాడు- అపురాపురుమని చూడడు అడిదానికేసి- ఎంకటి దాన్నయినా కొనగందన్న డీమా ఉంటుంది- యువకులనీ, స్టూడెంట్ కుర్రాల్లానీ అమె వేడుచేపేస్తుంది. చెరిగిపారేస్తుంది. వారంతా డబ్బున్నవాడితో నన్నా పస్తారు, లేదా ఇక్కడా అక్కడా డబ్బు బిక్కిరి, ఓ వంద కూడవేసి ఓ నలుగురు గుంపుగా వస్తారు- అపురాపురుమని తనకేసి చూపులు కత్తులుగా మార్చి వినరగా ఆ కత్తులని తప్పించుకుంటుంది- ప్రేమా! అది ఎంత దూరంగా తనకుంటే అంత మంచి! ఈ మరవంటి, తోలుతిత్తివంటి దేహాన్ని, మరో బిద్లే కాలానికి పూర్తి యవ్వనం అనే దేవత పదిలేయక ముందే, రావల్సిన డబ్బు రాబట్టడానికి ఉపయోగించుకోవలసిందే- ఒక బిరుదైన వ్యక్తితో కారెక్కి పోయింది ఒక షో అయిపోగానే మరో షోకి.

మొదటి బిన్ను వెళ్లి పోయింది-

అజనుంచి మరో బిన్ను వచ్చి అగింది-

అందులోంచి దిగేరు, మానవ నాగరికత అనే పల్లకి యొక్క-

బోయాయి... వారు లేనప్పుడు వసిన నాగరికత ఆడుగు ముందుకు కదలదు.

వారంతా పెద్దా, చిన్నా హోటళ్ళలోని డిష్ వాషర్లు, పెర్వర్లు, బస్సుల, కారుల డ్రయివర్లు, ఆయాలూ, పనిమనుషులూ, ఓన్నా, పెద్దా పనులు చేసేవారు... అసలు వీరంటూ ఉన్నారని, ఇంద రున్నారని ఎవరికి తెలుసు? వీరి లోని ప్రతి ఒక్కరికీ కష్టాలున్నాయనీ, ప్రతి ఒక్కరూ మానవ జీవిత చరిత్రకి పునాదిరాళ్ళనీ ఎవరికి స్ఫురించదు... వీరి చరిత్రలు ఏ పుస్తకాలలోకీ ఎక్క-వు-

ఈ మానవాకారాలు దిగేయి... నిక్కబింబంగా తమ తమ వియమిత స్థానాలకు పోయేయి... ఎందుకు పని చెయ్యడం? బతకడానికి... ఎందుకు బతుకు తున్నావు? పనిచెయ్యడానికి...

ఇదే వారి ఫిలాసఫీ-

వారి రంగులేని జీవితం రంగులున్న జీవితాలవారికి అంకితం.

05-30 గంటలు

తెలతెలవారుకొంది కాని ఎండ పడడం లేదీంకా-

రాజమార్గం రావరికాన్నింకా పుంజుకోలేదు.

పేప్ మెంబ్ నే ఇంటికా వాడుకుంటున్న మానవ సంసారాలు విద్రలేపడం ప్రారంభించేయి... ఇంత సందడి రోడ్డుమీద జరుగుతున్నా తమకి వట్టనట్టే కొన్ని మానవాకారాలు చిరుగుల బట్టలు కప్పుక విడిచిపోతున్నాయి...

లేచిన మనుష్యులు ఆపురించేయి... దగ్గర... తుమ్మేరు... పేప్ మెంబ్లనే ఇళ్ళగా మార్చుకొని ఎళ్ళకరబడి సంసారాలు స్థాపించి విస్తరింపజేసి, ఏలుబడి ఏలుతున్న మానవులు వీరంతా-

ఒక మగాడు, ఒక అడది జతకలిసి, ముగ్గురు నలుగురు పిల్లల్ని పని, దాగరంతా జాగాలోనే కాపరం ఉండిపోతున్నారు... ఒక జీవితంకాలం అంగి చేస్తున్నారు.

జుర్ర బళ్ళురుకుంటూ లేచింది అడది... ధనవంతురాలు చలవగదిలో, డస్టన్ పరుపుమీంచి లేచినంత బద్ధకంగా లేచింది... అమె పైబజారి, రవిక విడి పోయి, రామ్మలు లోకానికి అగుపిస్తున్నా అమె రెల్లచెయ్యలేదు... ఈ తీరుబడి లేచి లోకంలో ఎవరూ తనని గమనించరని అమెకి తెలుసు... గమనించినా ఏం చెయ్యగలదు? అమె లేవగానే పిల్లలూ లేచేరు ఒక్కొక్కరు...

“అయ్యవి లేవరా? పనికక్కడేటి గొల్లిగూడు! రాతిరి తాగొచ్చి తండవాలాది

నాడు: ఏక కర్మరహితే వాఃకీ సోద్ధి నెగమమః" కొడుకుని పురమాయించింది.
కర్మలోకి వదే జాతుకో బొచ్చుకుక్కలా అగపడే కుర్రాడు అయ్యని
లేసేడు. "అయ్య నెగురా: అమ్మ నెగమంటున్నాది!"

"బాడుకావ్ నంజకొడకా!" అంటూ వదుకున్న మానవుడు చెయ్యినినరగా
అది ఎనిమిదేళ్ళ బాతుకు తగలగా అది తెవ్వుమని ఏడుపు లంకించుకుంది.

ఆ నెగన్ అరుపుకి మగ్గాన లేచి కూర్చోని అందరని బాతులు తిట్టడం
ప్రారంభించేడు.

"ఎందుకరా తిడతావు: నాను నంజనయితే అడు నంజకొడుకవుతాడు!"

"నువ్వు నంజవే! నమ్మితే. అనిచే

"ఒంకా తాగుడు మైకం ఒగ్గేదేట్రా కైరాతీ నంజకొడకా: నమ్మ
అంటావా: నువ్వేవడికి పుట్టినావురా: నీకమ్మోరు విన్ను కందేట్రా అటాచోర్
నంజకొడకా? గంయిమని లేచింది ఒంటికొలుమీద.

ఆ తిట్లకి పెదేల్ పని అడదాని వీపుమీద ఒక గుడ్డు గుడ్డేడు మగ్గాడు—
దాంకో తిడది బాతులు లంకించుకుంది— దాంకో మగ్గాడు తగ్గేడు—

"బోలీసోదొచ్చి లాటికో వదుమిరిచిందాకా నెగవా: పడ్లో తెల్లవేటి!"

"కూదా: దొంగయెడన పని: నారీలోకి చిస్తాయి మోసేమోసి యీపు
యిమానం మోత మోగిపోనాది: యంతకన్న బి పుతకుక్కన పని జూసుకోవాలి!"
బీటితీసి నుట్టించేడు మగ్గాడు.

"పెద్ద బజారులో, లారీలలోంచి నరుకులు గోదాన్లలోకి చేరవెయ్యడం
అతడి పని- ధరలు పెరిగేక అనే బస్తాలు మళ్ళా లారీలలోకి వెళ్తాయి— లాభంవల్ల
బజారు న్యూపారిది— అతడికి రోజు కూలీయే దక్కదు— కూలీ రోజుకి మూడు.

ఈ కూలీలందరికీ ఒక ఏజంటున్నాడు. ఆ ఏజంటు కింద ఓ యాత్రై కూలీ
లున్నారు— పెద్దబజారులో ఎత్తడం, దించడం పని ఆ ఏజెంటే చేయిస్తాడు—
రోజుకి ఆ ఏజెంటుకి దొరికేది కూలీ ఒక్కంటికి బదు— కూలీ జబ్బుపడి రాకపోతే
జీతం దొరకదు, ఎక్కువ కూలీ అడగుతే పని పోతుంది.

ఓసారి, ఒక రాజకీయనాయకుడి పోత్తాహం మీద కొంతమంది కూలీలు
ఒక సంఘంలా ఏర్పడుకున్నారు— వచ్చిందంతా సమానంగా పంచుకుందాం
అనుకున్నారు— కాని కూలీసరఫరా ఏజెంటు ఎత్తుకి పైఎత్తు వేసే— వారివేళ్ళకోనే
వాళ్ళ కళ్ళు పొడిపించేరు— సంఘంలో లేని తక్కిన కూలీలచేత స్త్రయికచేయిం
చేరు— తమకి చెందవలసిన పని వారు కాజేస్తున్నారు కాబట్టి, ఆ కొత్త యాని

యన్ వి వర్తకులు తిరస్కరిస్తేనే కాని తాము వసుదో! వెళ్లమని, నమ్మే చేసిన వారం రోజులూ ఏజంటు నమ్మేచేస్తున్న హాలీకి జీతం ఇచ్చేరు. బజారులో వని అగిపోయి వర్తకులకి వస్తం. ఓ సదిమంది గూండాలని పెట్టి ఆ కొత్త యూనియన్ నాయకుల్ని ఉరికించేపేరు ఏజెంటు. జీరవాత హాలీ కోసరేటివ్ యూనియన్ రూపురేఖలు లేకుండా పోయింది.

“ఒరే సత్తిగా! బేగళ్ళి అరకప్పు టీ ఒట్టకటా!” అవులించి లేచి, కొడుకుని అడేకించేడు “సేవ్ మెంట్ హాలీ విద్రలేచి.

“దబ్బు లియ్యో!” వదేళ్ళ కొడుకు అడిగేడు కుండ బద్దలుకొట్టినట్లు.

“ంమ్మీకే! నీకాడ నేదట్రా నిల్లరా? పాలిస్ షేవ్ అర్జించిన దబ్బులేం జేసేవరా!” చెయ్యేలేదు కొట్టడానికి.

“అదికాదెక్కడుంది? రూపాయెట్టకపోయి నిన్ను రేతిరి తాగేసినావు గావా? ఆ దబ్బు లేదవనుకున్నావు?” అడచి కయ్యోసుంది.

“నువ్వెప్పుడితోనన్నా తొంగాని అర్జించిరా వనుకున్నానే!”

“ఓరి ముదవస్తపోడా! నానే వంజకూతుర్నయితే నీకాడెందుకుండుట్రా! అనాడు ఒయసుండగానే నెండ్రమ్మ కంపెనీం పేరిపోయిండును!” చిన్న మూటలోంచి దువ్వెన తీసి తల గదిగబా దువ్వకొని లేచింది. చీర పద్దుకుంది. రవిక ముడిపేసుకుంది.

అరిగిపోయిన అల్యూమినియమ్ గిన్నెలూ, కంవాలూ ఒక చిన్న మూటగా కట్టింది. పాత గుడ్డలమూటకో పాటు, వీటివీ తీసుకెళ్ళి ఒక పెద్ద అపీసుకున్న కాంపొండు గోడకి అన్నిపెట్టింది. వాటి నెవ్వరూ ముట్టుకోరు. ఏ దొంగ వాటి జోలికి పోడు.

“ఓంమ్మా! బూట్ పాలిస్ దిబ్బాలయిపోనాయి! రూపాయెట్టి ఎర్రదీ, వల్లదీ కొనాలి!” సత్తిగాడు దబ్బు కావాలని నోటిపిచ్చేడు.

ఇంకలో కూతురంది.... “రొట్టికి దబ్బులియ్యో! అకలేస్తంది!”

“ఎపురి కాకల్నేదే! అందరికీ అకలేస్తాది. దొరసానికి ఏస్తాది. దొమ్మర సానికి ఏస్తాది! దొరసానికి బువ్వ నోటికాడ కొస్తాది! మనం బువ్వ వెతుక్కోవాలి!” వనిక చెప్పింది వేదాంతం. “సత్తిగా! ఒక రూపాయెట్టుగెళ్ళి అన్నం, పులుసు ఒట్టకపోరా!” ఒక మకిలిపట్టిన అల్యూమినియమ్ గిన్నె విచ్చింది.

సత్తిగాడా గిన్నె పట్టుకొని పక్కనందులో ఉన్న జవతా హోటల్ కి

వరుగు తీసేడు. అది నేవుమెంట్ హోటలే. ఎక్కడో వందబది శేబర్ల అన్నం, పులుసు, కూర ఏడుగంటల వరకూ అమ్మకం. తరవాత ఆ హోటలు మరి ఉండదు. అన్నీ గంటలో చెల్లిపోతాయి. కూలినాని చేసుకుంటున్న వారంతా కొనుక్కొని తిని పనిలోకి పోతారు.

రూపాయికి రెండు పెద్దకప్పుల ఉప్పుడు బియ్యం అన్నం, రెండు గళాసుల పులుసు గిన్నెలో వేయించి తెచ్చేడు.

సంసారమంతా గిన్నెచుట్టూ మూగి రెండేసి, మూడేసి ముద్దలు తిన్నారు. మరో గిన్నెతో నీళ్లు తెచ్చింది ఎనిమిదేళ్ళ పిల్ల. అన్నం తిన్నాక చేతులు కడుక్కుని వీళ్ళు తాగేరు.

సత్తిగాడు అమ్మదగ్గర రూపాయి తీసుకొని పాలిష్ సామగ్రి (బ్రష్ లూ, కర్ర పుట్ రెస్టు, క్రీమ్ ఇత్యాది) పట్టుకొని అక్కడికి కిలోమీటరు దూరాన ఉన్న బస్ స్టాప్ దగ్గరికి పోయేడు.

అక్కడున్న ప్లేహాకుడికి సామానవ్వగించి, నందులో ఉన్న సిబీమా హల్ దగ్గరకు పోయి, అక్కడి గూర్కాకి పదిపైసలిచ్చి, పాయిఖానాకి పోయేడు. తరవాత అక్కడే ఉన్న టీ బిడ్డీకి పోయి ఒక బిస్ తిని టీ తాగేడు. ఆ బిడ్డీ సాయింత్రం చెల్లు కొడతాడు. చుట్టూన్న ఖోజనం కూడా అక్కడే.

సత్తిగాడు వెళ్లగానే ఈ సంసారానికి యజమానయిన మగాడు మరి తనకి సంసారంతో సంబంధంలేనట్లు పనికిపోయేడు.

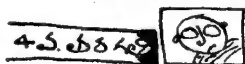
ఆడది ఇద్దరు కూతుళ్ళునీ వెంటపెట్టుకొని ఒక బస్సుక్కింది. అక్కడికి బదు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న ఒక కాలనీలో ఇంటిపని చేస్తోంది. ఇద్దరు కూతుళ్ళు తల్లికి సాయంచేస్తారు. ఆమె తిండి ఆ ఇళ్లల్లోనే అయిపోతుంది. ఇంటికి పాతిక చొప్పున వెంటి ఆమె అర్జన వంద. ఆ అర్జనలో సగభాగం ఆ ఇళ్లల్లోని ఓ అమ్మగారి దగ్గర దాచుకోంది.

“యే దుకు దాస్తావే దబ్బు, జెల్సాగా తర్పుజెయ్యకా” అన్నాడోసారి మొగుడుగా వ్యవహరిస్తున్న మొగాడు.

“నువ్వెప్పురిని మరిగి నన్నొగ్గెస్తావో ఎపుడీ తెరుక! యీ ఆడగుంటకి పెళ్లి సెయ్యొద్దా!”

మగాడు పకపకా నవ్వేడు.... “పెళ్లా సర్రా! పవర్తాదినాక యే కంపెనీ కన్నా అమ్మేపే గుంట ఒక్కొక్కరికి మూడువేల్దారుకుతయ్యవి నాను నెక్కలు గడుతున్నాను!”

సోర్సును మంటలున్న
ఒక చిన్న గాళం...

ఇకవిడుదల! ఇంటికపరియడత
తెలుసు మచ్చాడు సుర్యతేజస్వి
కొడుకుకల్లుడు. అనిచెప్పె. ముత్యం
ఇంకిపరిచెప్పిలి! ఛ-ఛ-పంపుట
చాక!

“వీ జిమ్మడ: సిగ్నా సరం నేడట్రా: నా పేనం పోవాంగాని అట్టా
జరగవిస్తావా?”

“నువ్వు జరగవిచ్చేదేకే: అల్లు నా విద్దలు: నా యిష్టమొచ్చినట్లు తేసు
కుంటాను.”

“నానన్నా నవ్వాం: నువ్వున్నా నవ్వాం గాని అట్టా జరగవిస్తానేటి?”

అ సంగతి మీద వాదోపవాదాలు, వింకలు పట్టుకోవడం, తగువు విత్య
కర్మ.

“పేవమెండ్ కాపురస్తులంతా ననులకి పోయేక, వారి అప్తి సాస్తులన్నీ
ఆ రోడ్డు పక్కనే ఎక్కడో ఒక చోట పడుంటాయి..

అ అప్తిని ఎవరూ ముట్టరు—దొంగలకి మనీపర్సులు. బంగారం కావాలి
కాని సాడుబడ్డ అల్యామినియమ్ గిన్నెలు ఎవరిక్కా—వారి:

వారి కుతులలే దోడకోబడ్డాయి.. వీటిగురించి వారికి చింతలేదు..

పోలీసులన్నారంటే వారు తమకోసం కాదని వారికేనాదో తెలుసు..

“దబ్బు దొంగతనం బపోనాది బాబూ!” అంటే....

“వీకాడబ్బెక్కడిదిరా లంజాకొడకా! ఎక్కడన్నా కన్నమేపేహా!”
అంటూ తిరిగి దమాయంపు..

“నా కూతురు సారే మర్యాద రామన్నగారింబి పన్నేస్తంది సారే.. అ

బాబు పుట్టింటికి బారియన్ వంపి, నా కుతుర్ని బొంబాయికి వెళ్ళేడుసార్.. అంటూ ఏడ్వాడీస్తే....

“ఓరి అబద్ధం.. నా కొడకా! నీ కూతుర్నూ బాబు బంబాయికి వెళ్ళేడా! ఏట్రా నీ కూతురు సాయిశ్రీ... అనసూయ... సీతాదేవీ! నీ కూతుర్నెప్పుడికి ఇంతోరకూ తార్చనేడేట్రా! రగడాయించి రగడాయించి దొక్కుడవలా జేస్తుంటారు! నువ్వే నీ కూతుర్నాడిమీడి కొదియంటావు! అదు కాదనగానే అడిమీదే తిరగబడినావు!” తిరిగి చార్జీ:

“పేదవాడు హత్య చెయ్యబడితే, ఆ హత్యచేసింది చేయించింది పెద్ద వాడయితే, పోలీసులు రొటీన్ గా వచ్చి, శవ పంచాయితీ జరిపించి, మరో పేద వాణ్ని అనుమానంమీద ఎరెస్టుజేసి, విశాన్ని తప్పుదారివ పట్టిస్తారు..

అందువల్ల పోలీసులూ, ఐ.పీ.సీ., సీ.ఆర్.పీ.సీలూ పేదవాడికోసం మాత్రం కావన్నది వారికి తెలుసు..

అస్తులూ, దస్తావేజులూ, డ్యూంట్ లో డబ్బూ వారి తెలానూ లేవు.. అందు వల్ల వాటి కొమ్ములు వట్టే ఈ అంగం అవసరం వారికి లేనేలేదు..

రాజ్యాంగం ఇచ్చే హక్కులని ఉపయోగించుకొని బాగువడుతున్నది దరిద్రుడు మాత్రం కాదని వారికి తెలుసు.. వ్యాపారలోకం విద్వాషిజ్యంగా దోచుకుంటుంది.. చదువుతున్న రాక్షసు, ఇంజనీరు దేశంకోసం, ప్రజలకోసం పాటుపడకండా పై దేశాల్లో ఊడిగం చేస్తున్నారు ధనార్జనకి.. అందువల్ల పేద వారికి పోయేది లేదు, వచ్చేది లేదు..

06-00 గంటలు నించి 07-00

ఉదయం ఆరునించీ ఎడవరకూ రాజమార్గం ముష్టిరాజులా ఉంది..

నియాన్ డీపాల వెలుగు లేకపోవడంవల్ల భవనాల ముఖాలకి అంటించిన ప్రకటనలు మేకప్ లేని చదువుదానిలా ఉన్నాయి..

ఇరవై అడుగుల పొడవు, పది అడుగుల వెడల్పు ఉన్న ఏదీ ప్రకటనలు చచ్చిన తిమింగిలాలలా కనిపిస్తున్నాయి..

వాటిలో అగునించే హీరోయిన్ ఏనుగు తలకాయంత రొమ్ములతో, ముద్రిచెట్టు మొదలంత వలంపటి తొడలతో, హీరోనే కాక ప్రేక్షకులని అదర కొడుకోంది.. కుపాకి చూపే నిలనని బెదరకొడుకోంది..

ప్రేక్షకులు వంద రోజులు చూస్తేనే కాని, అభిమాన సంఘాల ద్వారా

ఎత్తుతేనే కాని సామాన్య తా. చంద్రుడూ. మహాతారా, మహానటుడూ కాలేవట్టు, నగరవాసులు వీధుల పడితేనేకాని, కారులూ, బస్సులూ, ఆటోలూ, స్కూటర్లూ ముమ్మరంగా ఉంటేనే కాని, ఈ మార్గం నిజమైన రాజమార్గంగానూ, ఈ ప్రకటనలు జీవకళ ఉన్నవిగానూ అగుపించవు.

పేపుమెంట్లు ప్రక్కని 'టీ' దుకాణాలూ, ఫలహారశాలలూ తెడచు కున్నాయి. రోడ్డు రద్దీగా ఉన్నప్పుడు అవి ఎవరి కంటా పడవు. కోడిగుడ్డు వగలేసి అమ్మెట్లు తాజాగా గరమగరమగా అప్పటికప్పుడు చేసి ఇస్తారు. పకోడలు వేచి ఇస్తారు. పూరిలు వేచి. మసాలా కూరవేసి ఇస్తారు. వెల సరసం.

జనాలు మూగి ఫలహారాలు కానిస్తున్నారు. హాప్ చాలు తాగుతున్నారు. రీడిలు ముట్టించి పనులలోకి పోతున్నారు.

ఉదయం ఆరుగంటలకి రోడ్డుమీద రద్దీ ఎక్కువయింది.

మ్యూజివర్ చెత్తలారీలూ, సరుకులు మోస్తూ ట్రక్కులూ వస్తున్నాయి వెత్తున్నాయి. బస్సుల సంఖ్య ఎక్కువయింది.

కొన్ని బస్సులు ఇక్కడాగేయి. కండక్టర్లూ, డ్రయవర్లూ వారి వారి అధిమాన టీ దుకాణాల దగ్గర నిలబడి, దుకాణదారు తక్కిన కష్టమర్లని లెక్క చెయ్యకుండా పీరికోసం స్పెషల్ గా కలిపిన 'స్పెషల్ టీ' తాగి. ఆ పక్కనే ఉన్న కిళ్లి దుకాణంలో తమకు కావల్సిన కిళ్లి కట్టించి, ఒక చపక బ్రాండ్ సిగరెట్లు ముట్టించి, స్టార్లింగ్ లోనే ఉన్న బస్ ని బ్రుమని లాగించుక పోగా వారిమట్టుకు ఆ రోజు పనులు ప్రారంభం అవడే.

పేపుమెంటులమీద రాత్రి అద్దెలేని ఇల్లు ఏర్పరచుకొని పగలు పనులకు పోయి ఆ చోట వారు కాళి చెయ్యగా, పేపుమెంట్ హాకర్లు వచ్చి అక్రమించు కున్నారు. పేపుమెంటుని ఉపయోగించే పాండులని ఇది చారిత్రాదు ఉరి.... పెట్టక పోయ్యన్నారు.

జుట్టలలోనూ, ట్రంకుపెట్టెలలోనూ, మూటలలోనూ మోసుకొచ్చేరు సామాను. వాటిని ఓపిగ్గా పేర్చేరు పేపుమెంట్లమీద.

కాళకి జోళ్లు, కళకి జోళ్లు.

చేతిరుమాళ్లు పిన్నులు, పెన్నులు.

రంగురంగుల రిబ్బన్లు.... చారాలు.... నూదులు.

పాస్టిక్ చెప్పలు రబ్బరు సాందీలు.

మగాళ్లు నడుముకి కట్టుకుండుకి తోలు పటకాలు.

అడవాళ్ళతోలుకి రంగుకొచ్చే లివ్స్టిక్‌లూ, నల్లీ స్పోలూ, పొడల్లూ....
కట్ బనియన్నూ, కట్ కాచి లుంగీలు, లంగలూ....

స్లాస్టిక్‌నంచులు.... హేండ్‌బ్యాగులు.... బ్రీవ్‌తేనులూ-

ఇవన్నీ పేపుమెంటుమీద పరచుకున్నాయి-

రాజమార్గం నిద్ర లేచి అందచందాలను దిద్దుకుంటోంది-

ఇంకలో పేపరమ్మే కుర్రాళ్ళొచ్చి పడ్డారు:

ప్రపంచంలో విన్న జరిగిపోయిన ట్రాజడీలూ, కామెడీలు....

అరంభమయిన యుద్ధాలూ, అరంభంకాని ప్రచ్ఛన్న యుద్ధాలూ, కుట్రలూ
కుతంత్రాలూ....

దేశాలమధ్య మోసాలూ, వెన్నుపోట్లూ.

నాయకులు వాగ్దానాలు....

వీటిగురించి కేకలేస్తున్నారు హాకర్ కుర్రాళ్ళు—

“చదవండి సార్: కాజావార్తలు:

“విన్న జరిగిన ఎన్నికల్లో పాతనాయకుడు పదిపోయి కొత్తనాయకుడు
పుట్టుకొచ్చేడు.

“వాడు చెయ్యండి వీడు చేస్తానంటున్నారు:

“వాడు కట్టింది వీడు పడగొడకా నంటున్నారు:

“వాడి కట్టుడుపళ్ళు వీడు ఊడదీస్తానంటున్నారు.”

అన్ని పేపర్లనిండా అనే వార్తలు—

పదిపేజీల పేపరులో తొమ్మిదిపేజీలు ఎడ్‌వర్‌టైజ్‌మెంట్లు—

ఒకపేజీలో ఎవరూ చదవని, చదివినా పట్టించుకోని సంపాదకుని సోదీ:

కాచి పక్కనే ఓ రాజకీయ వ్యాసం— ఇలా ఐతే.... అలా ఐతే అంటూ:

పాఠకుల గోడు.... లేలంద్యూ— పాఠ సంపాదకీయాన్ని పొగుడుతూ

రాసే లేఖల్నే వేస్తుందో ప్రశ్న—

ఒక పేజీకి మాత్రం సరిపోయే వార్తలు ముందుపేజీలోనూ, లోపటి
పేజీలలోనూ పంపకం— తక్కినవన్నీ వ్యాపార ప్రకటనలు, సినిమా ప్రకటనలు.

ఒక్క ప్రకటనా వీడవాడికి కాచి, దిగువ మధ్యతరగతివాడికి కాచి
పనికిరానిది—

నూటికి ఐదుశాతం ప్రజలు మాత్రమే కొని వాడగలిగే వస్తువుల
ప్రకటనలు— అ ప్రకటనలపట్ల అవకాశ కలిగించడానికి అందమైన యువతీయువ

కుల హవళావారికో బొమ్మలు. టి.వి.నెట్లు, రేడియోగ్రామలు, స్టీరియోలు.... మాటికి తొంభైకాతం ప్రజల ఏనాడూ వాడక పొందర్యసాధనల ప్రకటనలు.

ఎక్కడ చూసినా కుడిఎడమల దగా దగా!

పేసర్లు వేస్తున్నవి మోసం ప్రకటనలు- వ్యాపారులు ఇస్తున్నవి మోసం ప్రకటనలు.

బట్టతలలు జాతులలుగా మారును మా తెలం వాడితే!

యోగిగారి ఆశ్రమం సమస్త రోగములూ కుదుమ్మను.

పదిరూపాయలకి పదిబేందల రేడియో.

పువ్వు పేరుకో జాబు రాయండి మీ అదృష్టం పదిరూపాయలకి వి.పి.లో మిమ్మల్ని వరిస్తానంటూ వస్తుంది.

వంటికి మా తెలమే వాడండి- తిపి మరింత తిపిగానూ.... హాటు మరింత హాటుగానూ ఉండను!

వారపత్రికలూ, మాసపత్రికలూ అందాల ఏనీతారం కవర్ పేజీలకో పాఠకుడి మీదకి మూకుమ్మడిగా దాడిచేస్తూ హాకర్లముందు గుడ్డిగా పడిఉన్నాయి.

హాకర్ల అరుపులు మిన్నుముడుతున్నాయి-

మీ అభిమాన రచయిత ప్రేమనాథ్ రాసిన బ్రహ్మాండమైన, భయంకరమైన "ప్రేమవికుంజం" సీరియల్ ప్రారంభమయింది చదవండి!

మీ అభిమాన రచయిత "మీననేత్రి" రాసిన ఉర్రూతలూగించే నవల "మూర్యబింది" చదవండి! అలపించిన అకాభంగం! మీ కాపీ రిజర్వ్ చేసుకోండి!

రోస ఉన్నాయి నొప్పించని, కా నొవ్వని వలాయన కథలు- ఎవరి జీవితంలోనూ ఎదురవని ఎద్వేంచర్ కథలు-

పైకెని నమస్కార లో సెంటిమెంట్ కోనూ, సాడిజమి కోనూ కలిపి వడ్డించే వరాల పొంగు కథలు-

వీటివక్కనే వేడివేడి బూతుకథల పుస్తకాలు, బూతుపైబిల్స్ కో.... బూతుబొమ్మల కో-

అంతా సాహిత్యమే!

ప్రీతి ప్రకారం పుస్తకాలందీ; ఆయి! పాటలపుస్తకాలందీ; ముఖసాం పాటలందీ; సుఖీలా బాలసుబ్రహ్మణ్యం యుగగళికాలందీ;

యోగిగారి మహిమల పుస్తకాలందీ;

సాహిత్య కాలక్షేపంకోసం కాలక్షేప సాహిత్యం;

దినంకోసం రైన్లు కళ్ళే ప్రయాణీకుల కీ సాహిత్యం అమ్ముదామని పేసరు కుర్రాళ్లు-

వస్తులు ఎలా కొడదామా అని జేబులమీద కన్నువేసే జేబుదొంగలు-

అమ్మయిల అందాలని చూపులతో చెరుస్తూ, చేతలతో భ్రష్టపరచడానికి పతకాలు వేసే రోడ్ పైడ్ రోమ్మాయిలు-

వీరందరికోనూ విందు పేరొంగంలా ఉంది రోడ్డు-

యమ రద్దీగా ఉంది-

వందలకొద్దీ బిల్లులనీ, కార్లనీ స్కూటర్లనీ, వేలకొద్దీ మానవులనీ, తుక్కలనీ, అవులనీ, పోతున్న రిజిలనీ, బిళ్లనీ, లారీలనీ, కన్వేయిర్ బెల్టు వస్తువులని లాగేసినట్టు లాగేస్తోంది రోడ్డు-

పీక్ ఆవర్ దగ్గర పడింది.

పీకలు త్రరించే పీకవరు- బిస్సులకి బిల్లుల్లా అంటుకొని ప్రయాణీకులు- పనులకు చేరుకు డుకి ప్రాణాలకు తెగించి ప్రయాణం-

ఇంకెలా పేర్ల ఊరేగింపు-

ట్రాఫిక్ బండ్!

08-00 గంటల నుంచి 9-00 వరకు

ఊరేగింపు జెర్రీబోతులా ఉంది-

"జిందాబాద్! జిందాబాద్!"

“కుక్కు-చేళ్ళరావుకి జై!.... అంజనేయమూర్తికి జిందాబాద్!”

వర్షం వర్షాక కన్నుల అడుపుల్లా ఎండ్లవయేక పార్టీమెంబర్ల బెకబెకలు;
కర్రలకు తగిల్చి జెండాలు- బేనర్లు-

ఎర్రబోపీలూ, తెల్లబోపీలూ ధరించిన వలంతుర్లు-

మూడువేలకి పైగా ఊరేగింపుదారులు-రెండు లైన్లుకట్టి నిలబడి వడవటం
వల్ల ప్రొసెషను పొడవు మూడు కిలోమీటర్లుంది-

ఆ ఊరేగింపు మధ్యని ఒక లారీ పూలమాలలతో అలంకరించబడి గంగి
రెడ్డులా ఉంది-

ఆ లారీలో ఒక సింహాసనం వంటి కుర్చీ కుషను సీటుతో-

ఆ కుర్చీలో ఆసీనుడయి ఉన్నాడు ఈ ఊరేగింపుకి కారణం అయిన
నాయకుడు-

పూలల్లో మునిగిపోయిన నాయకుడు, వినాయక చనితినాడు ఊరేగింపుగా
వెళ్ళే వినాయకుడి విగ్రహంలా ఉన్నాడు- వినాయకుడిలా తినడానికైతే తయారే
కాని, ఆ పొట్ట రేడు- ఉప్పుని ఉడుతే వెళ్ళి బొంకులదిబ్బమీదో, బంగళాభాతం
లోనో వడేటంత సన్నంగా ఉన్నాడు-

లారీ కడిలినప్పుడల్లా అతడి ఒళ్ళు సాతాని శవంలా ఊగుతోంది-

ప్రేతకళ ఉట్టిపడేలా చిడనవ్వు నవ్వుతున్నాడు-

ఆ ప్రేతకళే జీవకళ అనుకొని భ్రమపడి అతడి అనుచరులంతా
మరింత ఉత్సాహంగా జయజయధ్వనాలు చేపేరు-

“కుక్కు-చేళ్ళరావుకి జై! మన ప్రయతమ నాయకుడికి జిందాబాద్!”

నిన్న జరిగిన ఎన్నికలలో కుక్కు-చేళ్ళరుడు గెలిచేడు; అతడి కుక్కుట
పార్టీ గెలిచింది; జూలో గెలుస్తామనుకోని వారంతా గెలిచిపోయే; సవరు
కేనడూ వస్తామనుకోని పార్టీ పవరుకి రావడం, కుక్కు-చేళ్ళరుడి వంటివాళ్ళు
గెలవటం జరిగింది-

ప్రజకి పాతపార్టీ, పాత నాయకులతోనూ బోర్కొట్టి, నరనాకి మరో
పార్టీకి వోటిచ్చేరు- ఎవరూ ఉద్ధరించేదేంటదని వారికి తెలుసు-

రేపు కుక్కు-చేళ్ళరుడు మంత్రిగా పదవీప్రమాణం స్వీకరించ
బోతున్నాడు-

మేడల మీంచి పూలవర్షం కురుస్తోంది-

నివాసం దుందుబులు మ్రోగుతున్నాయి-

“ఎర్ర దాగ హేజ ఇబ్బ దే!” అంటూ వ్యాఖ్యానించేడు ఒక ప్రేక్షకుడు.

అది వేహితుడు దాన్ని తిరగేసి, “ఎర్ర దే హేజ ఇబ్బ దాగ!” అన్నాడు.

“కుక్కంటే ఇష్టం కాబట్టి తెల్లవాడా సామెత వుట్టించేడు. మనకి గాడిదలంటే ప్రేమ కాబట్టి “ఎర్ర ఏన్ హేజ ఇబ్బ దే!” అందాం:

“గాడిద మంచి జంతువే. బరువులు మోస్తుంది, దానిని మన దేశీయ జంతువుగా గుర్తించాలి!”

“ఈ గాడిద దొంగ గాడిద నేస్తం; బరువులు మీని పడింది మోస్తాను అంటుంది కాని దగ్గరికి వెళ్ళినట్లయినా వెనక రెండుకాళ్లు ఎత్తి కిక్ కొడుతుంది. అపదదూరాన వెళ్ళి పడతావు.”

“దాగా వెప్పేవు!”

“ఓంబ్రపెట్టి దానినే హిందూస్తాన్ సంగీతం అనుకోమంటుంది కదలక మెదలక ఒకేదోట పడుంది అదే ప్రగతి పథం అని కేకలు వెయ్యమంటుంది; ఏ అదగాడిద కనిపించినా ఈ అద్దగాడిద వెంటపడుతుంది. దానినే ఇరుగు పొరుగుకో స్నేహనంబుగా అనుకోమంటుంది.”

నాలుగు పాదాలూ చాలికి వచ్చి ఊరేగింపు అగిపోయింది.

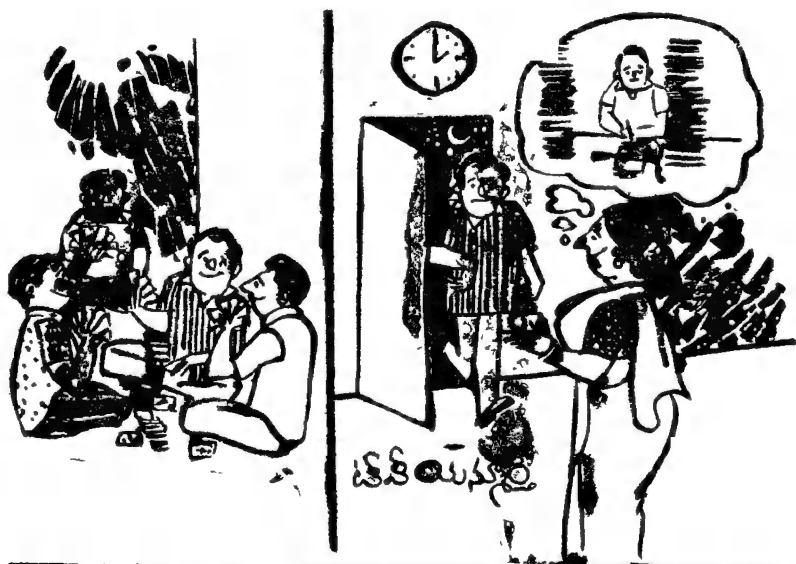
అనంద పారిశ్రామిక మూకలోని యువకులు రాక్ ఎండ్ రోల్ చేస్తున్నా -

మంత్రిగా కొవ్వొత్తు చేపేక అదృష్టం వరించి ఇతగాడు ముఖ్యమంత్రి అవుచ్చు, ఉన్నవాడిని పడద్రోసి.

అలా దేవేంద్ర పదవి దొరికిపోయేక ప్రజలు ప్రజలే.... దేవేంద్రుడు దేవేంద్రుడే— ఏం దర్శనం ఇచ్చినా ఇవాళే! ప్రజలే ఏ వేడుకలు జరుపు కున్నా ఇవాళే! రేపట్నీంచి ఎవరి దారి వారిదే! తమిళ ఇటువంటి ముష్టి వెదవ లాటిలో ఊరేగుతాడా? విమానాలే కదా! ఐదేళ్ళ వరకూ తమిళు లేదు కదా! ఐదేళ్ళ తరవాత చూసుకుందాం:

ఈ మధ్యవి తన మూడు కలాంకి సరివదే సంస్కృతి సంపాదించడా : తన బంధువులనీ, శిష్యులనీ కీలక స్థానాల్లో పెట్టడా:

అన్నట్టు విదేశాలవన్నింటినీ ప్రజల దబ్బుకో చూసిరావడమే కాదు....

తన రోగం నన్నింటిని నయం చేయించుకుని యయాతిలా యవ్వనం పొంది తిరిగిరావాలి.

ఇన్ని సమయం ఈ బడేశ్వ కాలపరిమితిలో చెయ్యాలంటే మాటలా మరిక తన పనుల్లో తను మునిగిపోవాలి. ఈ ప్రజల నేపథ్య నమ్మమన్నాడు. బడేశ్వ తరవాత వారిముందు నిలబడితే రాళ్లు విసురుతారు. జోళ్ళవరూ విసరరు.... జోళ్ళు బరిదై నవి.

పుచ్చ గుడ్డా, పుచ్చ బొమేబొలూ వివర - ఈ దరిద్ర దేశంలో పుచ్చవాటికీ గిరాకీ ఉంది - పుచ్చ బియ్యం, పుచ్చ కూరలూ, పుచ్చ పప్పులూ, పుచ్చ మనుషుల పుచ్చ రాజకీయాలూ, పుచ్చ మనసులూ.

“ఈ ఊరేగింపు వేగం ఆఖరయి, నన్ను వీళ్ల వేగం వదులై బాపుణ్ణు!” అని మనసులో తిట్టుకుంటూ పైకి చిరునవ్వు నవ్వుతున్నాడు ప్రజలపాలిటి పెన్నిది.

కాని ఈ యువతరం ఒక పట్టాన తనవి వదిలేట్టు లేదే. మరింత హుషారుగా రాక్ ఎండ్ రోల్ గెంతులు గెంతుతున్నారు.

ఈ మానవుడు ఈ ప్రజల ప్రయతమ వాయకుడని తెలిక, పూందండలో ఇరుక్కున్న ఒక చిన్నారి చీమ కాటు వేసింది. ప్రజలకైతే ప్రయతముడు కాని చీమకి కాదుగా? కుక్కు-చేళ్ళర్రాపు చీమని వలిసిపారేసేడు చీమని వలిపినట్టు.

విన్ననే ఆ చీమ అకర్షి కట్టకంటే ఏమీ చెయ్యలేకపోను. కాని ఇనాళ అకడు చీమా, దోమా కాదు: ఏనుగుకన్న బలవంతుడు:

"కబిర్ దార్ చీమలూ! నా జోలికొచ్చేరో మీ పని సరి!" అనుకున్నాడు ప్రస్తుతానికి చీమల రాజకీయంలోనే ఉన్న అకడు.

రేపట్నం చి రాజకీయాలు ఏనుగు నైజాకి ఎదిగిపోతాయి.

ఎండ పేల్చేస్తోంది: చిరాగ్గా ఉంది ఎండవల్ల కలిగిన చెమటవల్ల.

ఒక యువతి కుజం కట్టి ఆమె చెవిలో ఏదో ఊదేడు.

ఏమిదో ఆమెకో అన్నాడు, ఏమిటి చెప్పా అని ప్రజలు అబ్బురపడ్డారు.

"నా దగ్గర పెత్తెటకీగా ప్రయివేట్ గా ఉంటావా?" అన్నాడా:

జోకు వేనేడా? బూతు మాటన్నాడా ఊసుపోక?

రహస్యం వెంటనే బట్టబయలయింది.

ఆ యువతి తన చక్కనున్న హిప్పీజాత్తు హీరో చెవిలో గువగున లాడింది.

అకడు మరొకడి చెవిలో ఊదేడు.

ఒక దుకాణంలోకి ఇద్దరు పరుగుతీసి, నాయకుడు కోరిన వస్తువుని ఎత్తు కొచ్చేడు. ఒకటి కాదు.... పది! రుసుము చెల్లించకుండానే!

ఇంతకీ ఆయనేం కోరేడుట!

ఎండ నెత్తి మాడ్చేస్తోంది! ఒక చక్రం కావాంహ్మాయ్ అన్నాడు:

నాయకుడి నెత్తిమీదికి నీడొచ్చింది.

సూర్యుడు తన్నుకున్నాడు.

నల్లటి నీడలో శీవితం అలా ప్రారంభమయింది కుక్కుటుకుకి!

ఈ ఊరేగింపు దాటి వెళ్ళేసరికి పదిగంటలు కొట్టింది ఎక్కడో వాచీ.

10-00 గంటలు

పీక్ అవర్ పీకులు క్షరించేస్తోంది.

దూదిని వల్లపులోకి కూరినట్టు బిస్సుల విండా జనం.

పీక్ మొయ్యా లోడయిన బిస్సులు వచ్చి పొగకోబాటు మనుషుల పీ కక్కు తున్నాయి.

దిగేవారికన్న ఎక్కివారే ఎక్కువ!

ఎక్కినవారిని ఎక్కినివ్వకుండా అగినట్టే అగి స్పీడెక్కించి పోతున్నాయి బిన్నులు.

అలా జరుగుతుందని తెలిసిన ప్రయాణీకులు, బిన్ను స్లో టెంట్ ఉండగానే బయటకు కప్పగంతులు వెయ్యగా, బయటివారు లోనికి కుప్పిగంతులు వేస్తున్నారు.

బిన్నులో కొలు అనించడానికి అరఅడుగు చోటు దొరుకుతే అక్కడ అరుగురు నిలబడిపోతున్నారు. ఒక ఇవస గజం దొరుకుతే అరు పిడికిళ్ళు దానిని పట్టుక ప్రేలాడుతున్నాయి.

కొందరు బిన్ను వెనక చెచ్చెనని పట్టుక ప్రేలాడితే, మరికొందరు టాపెక్కిపోయేరు.

ఇక్కడ మరి అదామగా తారకమ్యం లేదు.

మగాళ్ళ మధ్య సలిగిపోతున్నారు ప్రీజనం. వంపులు సరళరేఖలుగా మారి పోతున్నాయి.

"నేను ఆదాన్ని! అనింవి!" అనుకుంటే బిన్నే ఎక్కలేరు లంపలు. పెక్కిని మైనస్ చేసి "సర్వం జగన్నాథం" అని ఎంతెన్ను గేటులోకి ఒక్క ఉరుకు ఉరుకు:

నువ్వు మగాడివయి, పట్టుకుండుకి ఊత దొరక్కపోతే కిందపడతావు. నువ్వు ఆదానివి, యువతివి ఐతే పది మగచేతులు నిన్ను ప్రేమగా అందుకొని లోనికి లాగేస్తాయి.

మగ నాసికలు ప్రేమగా నీ జడలోని పూలని నానన చూస్తాయి.

వారి ప్రేళ్ళు తుమ్మెద రెక్కలవంటి నీ ముంగురులని తాకుతాయి.

రవికలోని నీ అందాలని తొంగిచూస్తాయి కళ్ళు. అంచనా కడతాయి.

మానవుల బరువుని మొయ్యలేక మొయ్యలేక పొగలు కక్కుతూ బిన్నులు వెళ్ళిపోతున్నాయి.

వీరి గమ్యం ఏమిట? ఎటునించి వస్తున్నారు? ఎటు పోతున్నారు?

బికడదానికా? చావదానికా?

కార్యాలయాలకీ, మిల్లులకీ, ఫాక్టరీలకి ఉరుకులూ పరుగులూ.

రోజుకు ఎనిమిది గంటలు ఆర్జనకి వినియోగం.

వనికి పోదానికి, రాదానికి మరో మూడుగంటలు.

కూర, నార, బట్ట, పాతా, ముంతా చెంబూ, దినుసులూ గినుసులూ కొని

ఇంటి వదేదానికి మరో రెండు గంటలు వినియోగం. వడక వదిగంటలు. ఇంక జీవించే కాలమేముంది?

ఏమయ్యా? నువ్వు మనిషివా? మరవా?

మరమనిషిని.... మనిషనబడే మరని!

నీకు నీదంటూ ఒక బతుకు లేదా?

ఎందుకు లేదు సార్?

ఎప్పుడో ఓ నాటు దేశవాళీ సినిమా.

ఓ పుస్తకంలోని జోకు జోకు.

వార మూస పత్రికల్లోని సీరియల్ కథలు....

చదివి చదివి.... ఏడుపొస్తే ఏడ్చి.... నవ్వుస్తే నవ్వి.... సీరియల్ లోని హీరోని/హీరోయిన్ని వేననుకొని....

నాలో అణగారి నిద్రాణమైన కోరికలని వారి ద్వారా తీర్చుకొని....

అదే జీవితమని భ్రమపడి....

విజంగా బతకడమంటేనే మరిచిపోయి.... ఎప్పుడో ఓనాడు ఆకస్మాత్తుగా చస్తాను....

కాని ఆ బిస్సుకోసం నిల్చున్నది ఇవాళ నేనే!

11-00 గంటల నించి 13-00

పీక్ అవర్ దాటిపోయింది.

బిస్సులు సగం బిరువుతో వెళ్తున్నాయి. కాఫీస్టల్లు బోసిగా ఉన్నాయి. కార్లు లగ్గేయి ప్రణావేబ్ ఓనర్లవి. ఛేక్కిలు ఎక్కువయ్యాయి. ఛేక్కిలతో పోర్టీలు..

కార్యాలయాలు కార్యచరణలో పడ్డాయి కొబట్టి, క్లయింట్లు ఛేక్కిలలో బ్రీవ్ కేసులు వట్టుకొని బేరాలు సాగించడానికి.... మంజూరు వదలడానికి.... యాం.... యాం వట్టుకో శయారు!

అర్డర్లు సందించవద్దా.... సంతకాలు పెట్టించవద్దా!

కిందనున్న కఫేదార్ వగ్గర్నించి, గుమాస్తాలూ, అఫీసర్లూ కలుపుగొని, మంత్రిగారి వరకూ అందరికీ యాం... యాం!

మంత్రాలకి చింతకాయలు రాలాయా?

చింతకాయలు రాలకపోవచ్చు కాని మంత్రులే రాలారు మంత్రాలకి చింత

“నా సత్సత్వేషులు” - మహాత్మా గాంధీ

“శంకు
కొన్నారా?”

“నా సత్సత్వం” - “అమ్మ”

“నాలుగు
కొన్నారా?”

“అన్నీ
కొన్నేసేరు!”

“నా నన్ను సత్సత్వం” - “?”

“పుస్తక ప్రసంచం”

అమ్మ

కాయల్లా. ఉత్తర దక్షిణాలు కలిసే ఈ అపీసులలో, ఉత్తర దక్షిణాలు మంత్రాలకన్నా శక్తివంతంగా పనిచేస్తాయి.

అధికారం కలవారిని అది లేనివారు బంగారు బాటలోకి లాగి, నోటంబి ముక్కలు రాలేలా మాట్లాడుకొని పనులు జరుపుకుంటారు.

బ్యాంకు పుస్తకం, పనితా, విత్తం పరహస్తం అధికం వలం!

కార్లు, టాక్సీలు కార్యాలయాలకి పరుగులు.

రాజమార్గంలోని పాపులూ, షోరూములూ, షోకేసులూ తెరుచుకున్నాయి.

షోకేసులలోని షోపీసులన్నీ డుమ్ము చుంపబడి జిగడిగా మెరుస్తున్నాయి.

“టాటా” కంపెనీ జోళ్ళపాపులు. డయింగ్ డయింగ్ అంటూ ఎప్పటికీ

వాపని బట్టల పాపులు, వెండి బంగారాల దుకాణాలు.

కొనడం మీ ధర్మం! అమ్మడం మా ధర్మం! వ్యాపారం మానవ ధర్మం. రండి సార్! రండి! రండి!

మీ దబ్బు నిక్కడ అన్ లోడ్ చేసి, మా వస్తువులలో లోడ్ చేసుకొని వరదగా ఇంటికి వెళ్లి మీ కార్యానిల్లలకో.... సుఖజీవనం నెయ్యండి!

తెమెరాలు.... రేడియోలు.... స్టీరియోలు.... టీవీలు.... షేవ్ రికార్డర్లు.... వీడియోలు....

జ్ఞానం... అంశం... ముగియింది... అంశం...
 రిప్రెజెంటేటివ్... రూమ్ హుల్స్... వాటర్ హుల్స్...
 కాదులు, లారీలు, స్కూలులు, పైకిళ్ళు...
 సుఖం... కావాలనుకున్న వారికోసం పాపులు...
 ఇవి పెద్దలకోసం పాపులు...

ఇంక విన్నవించుకోవాలి... పాపులు... ఒకే ఒకే...
 బాబూ! కొనే బాబూ! భలే మంచి చవక బేరం... బేరాల లోకంలో ఇంత

చవకగా సారమున్న వస్తువులు! ఇప్పుడు కొనకపోతే కరవాక విచారిస్తారు! స్టాక్
 లిమిటెడ్! త్వరపడండి!"

రుమాళ్ళు కొనండి... బినియన్లు కొనండి... బ్రాసరీలు కొనండి... అందర్
 వేర్లు కొనండి... లాగాలు కొనండి... యంగీలు కొనండి... లంగోటీలు కొనండి...

పార్క్లకం సార్! ఓనీ టెన్ రుపీస్ సార్! పోనీ ఐదిప్పించండి
 సార్! ఇవ్వరా! దీన్నే నవలదా, కథలూ, నాటికలూ రాస్తే మీరు మహా రచ
 యితగా మారిపోతారు సార్! అవి చదివిప ప్రేక్షకులు.... సారీ! పాతకులు
 విడుస్తారు సార్ ఎగ్జిక్యూట్వేవ్ భరించలేక! ఎంతిస్తాను సార్! తెండా! నరే
 ఏం చేస్తాను! తీసుకోండి సార్!

వెంటు సార్! ఈవిసింగ్ ఇన్ పారిష్ అత్తరండి! నైట్ ఇన్
 మ్యూజిక్ అత్తరండి! మార్నింగ్ ఇన్ మాస్కో లవందరండి! కొనండి
 సార్! ఇది పులుముకుంచే చాలు అడవి నరవాసన తగిలిన అడవులి లాగ
 తమదగ్గరి కొచ్చేస్తుందండి! అమ్మాయిలు అడక్కుండా మిమ్మల్ని అలింగనం
 చేసుకుంటారండి!

వెం నవ్వులూ పరి మదికం! ఓనీ టెన్ సార్! ఇవ్వరా! పోనీ పది:
 అదీ ఇవ్వరా! పోనీ ఐదు! సార్ ఇంపోర్టెడ్ వెంటండి! స్వగుర్లండి!

పోనీ నాలుగూ కలిపి పదికి పట్టుకపోండి! తాంక్స్ సార్! వాడి చూడండి
 తెలుస్తుంది ప్రతిభ!

వ్యాపారం మందకొడిగా సాగుతోంది!

13.00 గంటలు

ఒంటిగంట తంగున మోగేసరికి పనులు ఎక్కడి వక్కడ అనేవి వీధిన
 వజ్రారు మానవులు... లంచ్ అవర్ మరి!

తినేవాళ్ళు తినడానికి, తిననివాళ్ళు గాలి పీల్చుకుందుకీ.... గాలి అవసరం లేనివాళ్ళు కబుర్లకీ.... అరకప్పు టీ కి.

పేపుమెంట్లు 'లంచర్ల'తో కిక్కిరించి రాడుకున్నాయి.

పేపుమెంట్లమీద అప్పటికప్పుడు లేచిన టీ, టిఫిన్ హోటళ్ళు.

కిరోపిన్ స్టవ్ మీద పెనం పెట్టి, గుడ్లుకొట్టి అప్పటికప్పుడు వేసే అమ్మెట్లు- మరో పొయ్యిమీద ఒక కుర్రాడు వేడివేడి వకోడీలు కాశాగా వేడుకున్నాడు- ఇంకోచోట, వేడినూనెలో బుస్సునుని పొంగుతున్నాయి పూరీలు.

వీరిదుట్టూ ప్లేట్లు పట్టుకొని మూక, తినడానికి- కడుపులోని జఠరరసం మొదలుకొని తొందరచేస్తోంది. లాలాజలంని ఉక్కుత్తి చేస్తోంది నాలుక, వకోడీలు కావాలి, అమ్మెట్లు కావాలంటూ.

"అమ్మెట్లకి డబ్బు చాలదు, వకోడీలకో సరిపెట్టుకుందూ!" అంటోంది మొదలు, నాలుకతో.

"నో! నో! పనికిరాదు! నాకు కోడిగుడ్డపై కావాలి! వాడికి అరపు పెట్టు! రేపిస్తానను!" తిన్నా మొరాయిందింది.

మిరపకాయల బిజ్జీలు వేగేచోట వ్యాపారం జోరుగా ఉంది.

మరోచోట అన్నీ వచ్చిని- వచ్చి తెనగలు, వచ్చి విశావీలు, వచ్చి పెనలు.

మరోచోట పళ్ళు- బొప్పాయి.... మామిడి.... జామ- మసాలా జల్లి, ఉప్పు జల్లి ఇస్తున్నాడు ఈనెలుగా కోసి.

రెస్టారెంట్లలో ఇనకవేసినా రాలని జనం- వేపుళ్ళ ఘుమఘుమ- కప్పుల, ప్లేట్ల రణగొణధ్వని.

"ఏం కావాలి సార్?"

"ఏముంది?"

"ఉల్లిగారె.... మసాలాగారె ... మినపట్టు.... పెసరట్టు.... మసాలా దోసె.... రవ్వదోసె.... వకోడా, మిక్చర్, బోండా...."

"స్వీటు?"

"రసగుల్లా, లడ్డూ, గులాబ్ జామ్, బర్రీ, జాంగ్రీ, బాదామా...."

అర్ధరివ్వగానే అరుపు.... "రెండూ మసాలేయ్!"

అవరాలు పొలాల్లో పండి, విళ్ళమీద విజార్లకు పోయి, అక్కడినుంచి

హోటళ్ళకి వచ్చి, నాని, రుబ్బిది, బీపిన్ల రూపం ధరించి, వేడివేడిగా బిక్షుల కడుపుల్లోకి పోయి, మానవసేవ చేస్తున్నాయి.

ఓంటిగంటి కారంభయిన లంచవరు ఓంటిగంటిన్నర దాటినా అగక రెండు వరకూ నడిచింది.

ఇప్పట్నుంచీ నీటుకి వెళ్ళి మాత్రం ఏం చెయ్యాలి? కారులో ఇళ్ళకు పోయిన దొరలు మూడువరకూ రారు కదా? తింటూ కబుర్లు చెప్పకుంటూ మఱా మఱాగా కొలాన్ని ఇర్పచెయ్యి.

ఇంటిదగ్గర తార్యా పిల్లలూ, తెచ్చిన పావుకిలో కూరిలోనూ సగం గొహయజమానికి పెట్టి తక్కింది తాము తింటారు. ఆమెకీ, పిల్లలకీ, రెండు పూటలా తెచ్చిన దానిలోంచే వచ్చదీ, చారూ, వీళ్ళమట్టిగా, మెతుకులూ. ఇక్కడేమో ఈయన పాసం జిహ్వచాపల్యాన్ని అకలిమిషకో తీర్చుకుంటున్నాడు.

ఏవో బుచ్చిబిప్పాయి.

“ఏఏటి సార్ కబుర్లు?”

“ఏమున్నాయండీ మీరే చెప్పాలి?”

“అమితాచనోకి జయకీ తెడిసిపోయిందట విన్నారా?”

“మీరు పాచికబుర్లు చెప్తున్నారు సార్?”

“ఎస్టిఆర్ సినిమా రేపు రిలీజుటా మానాడు సాయింత్రం పోయి రైన్ కదతాడుటా! సినిమా టికెట్ కి కొక రాత్రి జాగరానికి టీ డబ్బు లివ్వమంటున్నాడు!”

“మా నాడు ఏ.యన్.ఆర్ భక్తుడు- వచ్చే వారం అకన్డి రిలీజౌతుందిట!”

“బికికేరు! వచ్చే వారం వరకూ మీకు టయిముంది!”

“ఏముండీ మన ఉచ్చ మనం తాగడం ఆరోగ్యానికి మంచిదిటా?”

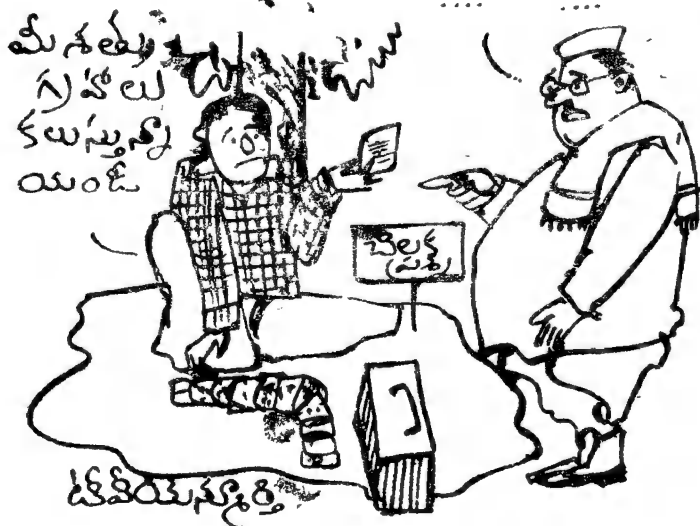
“‘మండు మావి’ ఉచ్చ తాగమంటున్నారు మన పెద్దలు!”

“ఇదీ మరీ బాగుంది సార్! ఇంక నెక్స్ట్ ఏమిటంటే అవరేషన్ లేకుండా ఐర్లండ్ లోలో చెయ్యి.... అందుకు పెళ్ళాం మొహం చూడకు అనేలా ఉంది!”

“తాగకు.... బూతు వినకు, చూడకు, మాట్లాడకు.... నస్తులు నడుండు! మేం మాత్రం మీ కరపున అన్నీ చేస్తాం! ఇదండీ మన పెద్దల పిలాసపీ!”

ఇలా నెక్టాయి హస్కుకబుర్లు.... ఊకదంపుడు....

ఏవిట్ట వ్యతిరేక పార్టీలు కలుస్తాయో

14.00 గంటలు

రెండు నుంచి నాలుగు వరకూ రాజమార్గం కునుకుతీసింది. దుకాణాలు చాలామట్టుకు నాలుగు వరకూ క్లోజ్.

కానీ పెంటరు దగ్గరున్న సినిమాహాల్స్‌న్నీ హావ్‌పుల్ బోర్డులు పెట్టే గాయి.

అన్ని హాల్స్ చలన పందిర్లు! ఎండాకాలంలో హాయ్ హాయ్!

హార్స్ యొక్క ఫ్యాన్లలో నీకకోకచిలకలు, కుమ్మెదలు యుమ్మవి ఎగురుతూ; రెక్కల రంగులు ప్రదర్శిస్తూ; చీరల రెపరెపలు, చూపుల తూపులు, కళ్ళు టవటవలు, చిరునవ్వులు, అంగాంగ ప్రదర్శనలు! ఎవరి వినోదం వారు వెతుక్కుంటూ:

“టికట్ సార్! టికెట్! బాంక్ నీ అరండి! డి.సి ఏదండి!” హావ్ పుల్లన్న బోర్డు అఫీషియల్ - ఇది అన్ అఫీషియల్.

“అంత నలుపే!”

“హాలువాడిది పాతిక పైసలండి, పోలీసుకి పదిపైసలండి, మదుపుపెట్టివ వాడిది రూపాయండి - మిగిలింది నాదండి.

“వినోదం కూడా నలుపెనా?”

“నీలి కూడా సారీ: పక్కనందులో ఓ హాటల్లో బ్లూఫిల్మ్స్ మరో అరగంటలో బికోండి: చూస్తారా సారీ: ఒక హీరోకి వదిలించి హీరోయిన్లు, ఒక హీరోయిన్ కి అరదజన్ హీరోలూనంది: నుంచి కుస్తీపట్లున్నాయండి: పాతికంది టిక్కెట్లు!”

“మాకు తెలుగు సినిమా ఉంది: నీ బ్లూఫిల్మేవదిక్కావాలి: నీ బ్లూఫిల్మ్ లో అప్పతెలుగు బాతులుంటాయా: పాడుక్కల్లోనూ, రోడ్లమీదా పాటలతో సంగీతంతో కుస్తీపట్లుంటాయా హీరోహీరోయిన్లకి: పాటల్లో రెండర్థాల బాతులు విరివిగా ఉంటాయా?”

“అవన్నీ ఉండవండి!”

“మరెందు కివ్వాలి పాతిక: ఐదురూపాయలకి మూడు గంటలు ఇవన్నీ నా తెల్ల సినిమా సరఫరా చేస్తుంది తెలుసా?”

మరో హాల్లో.... భయంకర భూతం సినిమా:

“ఈ సినిమా చూసాక హలునుంచి ఇంటికి వెకెండ్ షో తరవాత ఒక్కరూ వెడితే అతడికి వెయ్యి బహుమతి హాలువారి నింది!”

డెయ్యాల సినిమాలు.... మీ మెదడుకు షాక్ కలిగించి దబ్బులు తాగే ప్రొడ్యూసర్లు-

“ఇవన్నీ విదేశీవాడికి: పెక్కు సినిమాలు వాళ్ళ దేశంలో మరి ఉద్రేకం ఇవ్వడం మావీపేయి. అందుకు భయపెట్టి దబ్బు తాగుతున్నారు.”

“అదే నవలా సాహిత్యానికి పట్టిన దుర్గతందీ బాబూ అక్కడా.... ఇక్కడానూ!”

“మనం పెక్కు స్టార్వర్డ్ నేషను: కామం ప్లేట్ ఇంకా దాటలేదు: డెయ్యాల రొద్దిపడ్డాయి ఇంతలో!”

“అదామగా సంభోగక్రియ మాత్రం చూపకండి: తక్కిందంతా చూపించుకోండి అని ఒదిలిపెట్టెరండి పెన్సర్ వాళ్ళు: దాంకో చూసుకోండి అదే విజృంభణ: అంకకన్న క్రియ చూపించటమే నయంకదండీ!”

“మా బాగా పెంచిచ్చేరు.”

సినిహల్స్ దగ్గర తెగ రష్టు:

అ పింగ్లో ఇండియన్ పిల్ల ఎవరికోసం చెప్పా విందుంది- తొడలు కనిపిస్తూ మిసీస్కర్డ్- ఎత్తయిన వజ్రంవి ప్రదర్శిస్తూ పంచటి బాడి-

ఈమె అమెనా?

వదుతుందా గేలానికి:

రేటుందా:

ప్రేమితుడికోసం నిల్చుందా:

టిక్కెట్ దొరకని ప్రేక్షకులు అమెని చూస్తున్నారు.

ఉస్కో అంటే వెంటపడే మగతుక్కల్లా నాలిక వెలికిదీసి చొంగలు

కొడస్తూ—

అందం చూడవయా! అనందించవయా!

కావల్సింది వినోదం! ఇది బిచ్చులేని వినోదం!

చూడడంలోనే ఆసలు అనందం ఉంది! అంధుడీ సుందరిని చూసి

అనందించలేడు కదా:

టికెట్ దొరుకుతే సినిమందరిని చూసి అనందిస్తాను.

లేనప్పుడు ఈ సుందరిని చూసి అనందిస్తాను!

నయ్యంటే.... నయ్యంటాను!

నయ్యంటుందా:

“కిన్! కిన్!.... కిర్! కిర్!” అది సినిమా.

“సిన్! సిన్! ఫ్రిర్! ఫ్రిర్!” ఇది అధరామృతం అమెది.

అమృతం అధరాలదేనా? కాదండి.... కాదు కాదు! అమె ఒక్కంకా

అమృతమే!

దొటా:

దొటొప్రే కాళిదాసు నడుగు.... దేవదాసు నడుగు.

ఏమిటా ప్రేలాపన బ్రెయిమా:

అమెని గమనించే ప్రేక్షకుల బ్రెయిను వేడిఅలోచనలని రేవుతూ

అమెను మానసిక రేవ్ చేస్తోంది.

ఈమె సువర్ణమండరే! ఒక్కసారిగా రత్నాలు రాలేటట్టు చిరునవ్వు
చిందింది!

అబ్బిల్లా! ఏమా నవ్వు! ఏమా నమ్మోహనం! ఎవర్ని చెప్పా చూసి
కులుకుకోంది:

అడుగో ఆ హిప్పివేషంగాడు కార్లొంచి దిగేడు! వాడిని చూసి అదే
చిద్విలాసం.

యవ

కొరెక్కింది: వెళ్ళిపోయింది:

వచ్చింది- క్షణకాలం నిలబడి ఎందరి ఎదంలోనో ఎన్నో అళలు
రేపింది. ఊహలు నాటింది. కవింబింది. తరవాత అందరినీ....

దుఃఖనముద్రంలో ముంచి వెళ్ళిపోయింది.

ఈ జీవనయాత్రలో ఈ క్షణం ఇక్కడ కనిపించిన ఈ తరుణి మరి
ఇక్కడ మళ్ళా ఎప్పుడన్నా కనిపిస్తుందా? ఈ మహానగరంలో ఎప్పుడన్నా
ఎదురౌతుందా?

కల్ల! కల్ల!

కల! కల!

బయట ఎండ! వేడి! ఎయిర్ కండిషన్డ్ పాయర్ చల్లగా ఉంది.

జెంట్లీ టాయిలెట్ లవండర్ వానన కొడుకోడి.

టిక్కిట్ దొరకనివారంతా ఎడలోకి పోలేక టాయిలెట్ లోకి పోయి
క్యూలో నిలబడుతున్నారు. పది పింగాణీ చిప్పలు- ఒక్కో చిప్ప ముందు
పదిమంది చొప్పున క్యూ.

సువాసన స్పైరేషోండ్ యంత్రం.

కొందరేం లేడు పార్: తాపీగా కానివ్వండి: రాచకార్యం మరేం
లేదుగా.

ప్రతికరికి సీయర్స్ హైలెట్ లా ఈ రాజమార్గానికి ఎయిర్ కండిషన్డ్
హాలు హైలెట్. అక్కడే కదా నాగరికత వెల్లివిరిసేది!

15-00 గంటలు

ఈ రెండే తమకి కావాలన్నట్టు, ఎండనే వెన్నెలగా తావిస్తూ హిప్పిలు:
అదా మగా జంటలు—

తెల్ల తొక్కలు మన దేశపు ఎండ కెండి.... వానకి తడినీ.... చరికి
రాటుదేరి.... మట్టిరంగుకి మారేయి.

వారు వేసుకున్న 'జీన్సు' మాసి మాసి, నలిగి నలిగి, ధూళిపట్టి, చెమట
పట్టి ఆ మాపునంతా ఓడుస్తున్నాయి.

వారి జుత్తు జననవారలా అట్టలు కట్టింది. కొబ్బరిపీచులా రేగింది. కళ్ళని
కన్నుకోంది. భుజాలని తాకుకోంది. గాలివేస్తే కిరీటంలా మీదకి లేస్తోంది.

అడదాని రొమ్ములు అగపడుతున్నాయి గుండీలు పెట్టుకోని లాల్చిగుండా.
లోన బ్రాసరీలు వాడే అచారం వారికి లేదు కదా.

బనా ఆ ప్రిం అవయవ సౌందర్యం ఎవరినీ ఆకర్షించలేదు. ఎవరిలోనూ
కామాన్ని రేకెత్తించలేదు.

అందాన్ని కప్పుతేనే ఆకర్షణ. ఎప్పుడో వికర్షణే.

వారు హిప్పీలు. వారికి పెక్కు అంత ఆలోచించ తగ్గ ముఖ్యమైన
సంగతి కాదు:

బాధ్యతా రహితంగా: ప్యేచ్చగా తిరగడం వారికి ముఖ్యం:

కారు తెగిన గాలివట్లా గమ్యం లేకుండా పయనమే వారి లక్ష్యం.

అదా, మగా గంజాయి దట్టించిన వీడీలు కొలుస్తున్నారు.

వారి వీపుకి వ్రేలాడుతూ పెద్ద నందులు. అందులో వారి సమస్త
సంపదా:

దేబాలు వట్టిపోయేరు. ఈ దేశంలో వచ్చివడ్డారు. ఈ నగరంని వట్టు
కున్నారు. ప్రవాహంలోని రెల్లుగడ్డిలా ఈ మానవ ప్రవాహంలో తేలుతున్నారు.

సంసన్న దేశంలోని వీరు, సంపదకో విసుగొచ్చి; ఆ జీవితపు వేగానికి
సమస్యంతో తట్టుకోలేక దారి అగమ్యగోచరం కాగా, గమ్యం కోసం ఇక్కడ
వారేరు. ఇక్కడా చీకటే అని తెలిసిపోయింది. మరో దేశానికి పోతారు. ధన
సమృద్ధి తలిగించే నిర్వేదంవించి విముక్తికి ప్రయత్నం:

వీరంపే నాణెజ్యులోకానికి ముందుండే గౌరవం పోయింది. ప్రజలకి
అంతే:

“వాళ్ళా రివరేవ్: ఏమీ కానరు... అమ్మరు: ఏ హోటల్లోనూ బస
పెట్టరు: రోడ్డుబతుకులు వాళ్ళవి:”

ఏ యాత్రాస్థలంలో నన్నా వీరే: కాకిలో వీళ్ళు.... కన్యాకుమారిలో
వీళ్ళు— కాక్మీర్లో వీళ్ళు.... గోవాలో వీళ్ళు:

మన వేదాంతులలా.... సాధు సన్యాసులలా, సంఘాన్ని వదిలిపెట్టి,
బాధ్యతలని వదిలిపెట్టి.... కష్టాలని ఎదుర్కోలేక.... బతుకు బరువుని తప్పించు
కొని పలాయనం:

పిరికెడు అటుకులూ చెల్లం చాలు— రెండరటిపళ్ళు చాలు.

పడుకుండుకి సత్రపు అరుగో, వీచి ఓడ్డో చాలు.

వారణాసి ఘాట్లమీద హిప్పిలు.... అవులకోనూ.... శవాంకోనూ
ఒకటిగా—

గంగానది పడవలనిండా హిప్పిలు—

నాగరికతా పతనానికి, నాగరికతా తిరోగమనానికి నాందీ ప్రస్తావన వీరు;
మనిషి సమాజాన్ని.... సంఘాన్ని వదిలేస్తున్నాడు.

సంఘాన్ని వదిలిన బుద్ధుడు మళ్ళా సంఘాన్ని ఆశ్రయించేడు. సన్యాసి
మలా, సన్యాసులూ సంసారయ్యేరు అనాడు.

ఇప్పుడు మళ్ళా సంసారులు సన్యాసులౌతున్నారు.

హిప్పీ కల్ట్: మన దేశమే పుట్టివిల్లు.

“భవతీ విజృంభే దేహీ!” రాగిచెంబు కల్చర్.

నాకో గోచి సాతది, నా భార్యకో చింకి చీరా చాలు. పడుకుండుకి నేల
చాలు— ఈ పూట కొపూట గంజిచీళ్ళు చాలు.

నువ్వు మేడలు కట్టు! ఏం అనం! నువ్వు మంత్రివయి దేశాన్ని దోచుకో!
కిక్కురుమనం!

నువ్వెలా పోతే మాకేం:

అహంబ్రహ్మాస్మి! మాయా సిద్ధాంతం గురించి అత్త గురించి చింతిస్తాం.
మరే చింతా మా కొద్దు.

సంపదా వద్దు! దావి బండాలూ వద్దు!

మమ్మల్నిలా పడుండవీండి!

నా దేవుళ్ళూ, నా స్వాములూ, నా బాబాలూ, నా గురువులూ నా కుంటే
చాలా!

ఏదో ఇలా ముక్కుతూ మూల్గుతూ పడుంటాం!

16-00 గంటలు

— చెత్త లారీలు చెత్తవి ఒక్కసారిగా బయటకు పంపినట్టు. నాలుగయిన
దగ్గర్నించీ కార్యాలయాలు ప్రీ, పురుష శరీరాలని రోడ్డుమీదికి వివర్ణించేయి
మనిషి రోడ్డున వద్దాడు.

రోజల్లా డస్కుముందు సిరా అర్చించేసి, ఇప్పుడు రోడ్డున వద్దాడు
మనిషి.

అడుగుంటలో, ఎనిమిదిగుంటలో పని చెయ్యాలి ఉన్నా, రెండుగుంటలు కలుపు చెప్పి, ఓ గంట అవులించి, చేతులు విరుచుకొని, ఓ పావుగంట బాప్ చేత చీవాట్లు తిని, మరో గంట లంచ్ తిని, ఇంటికి పోయే వయసు రాగా, పని మనిషి చెత్తని విసిరేసినట్లు రోడ్డుమీద విసిరేయబడ్డాడు.

ఇంక మీరు అఫీసులకి, కారానలకి ఏమీ కారు.

ఇంటిదగ్గర మాత్రం వయసుబట్టి వేరే పాత్రలు ధరిస్తారు. అడదయితే భార్య, తల్లి, కోడలు, మామయ్య. చుగాడయితే మొగుడు, అల్లుడు, కొడుకు. వీటిలో ఒకటి కాని, కొన్ని కాని వానివరసలు కలిగుంటారు.

అఫీసులో తన కిందివాళ్ళమీద పెగిరిన అధికారి, ఇంటిదగ్గర భార్యదగ్గర పిల్లి. అమె వద్దించే చీవాట్లకి తయారయి కాలేకుతున్నాడు.

అఫీసులో చేత చీవాట్లు తిన్న గుమాస్తా, బస్సుకోసం క్యూలో నిల్చున్నాడు. ఇంటిదగ్గర పులి: పెళ్ళాంకి పిల్లలమీద విరుచుకపడతాడు.

పెళ్ళాంకి గులామ్ బన హెడ్ క్లర్కు, అమెకో సరసం అడ్డానికి భయ పడేవాడు ఇవాళ అఫీసులోని టైప్ రైట్ అమ్మాయితో అడిన సరసాన్ని మనవం చేసుకుంటున్నాడు.

కొత్తగా పెళ్ళిఅయిన కుర్రాడు ఎంత వేగం ఇంటికిపోయి కొత్త భార్యని కౌగిలించుకుందాం అని ఉవ్విళ్ళూరుతున్నాడు. హనీమూన్ లోని హనీ ఇంకా పోలేదు. ఒక పిల్లడు పుట్టేక తేనె కడుపు ఏర్పడుతుంది.

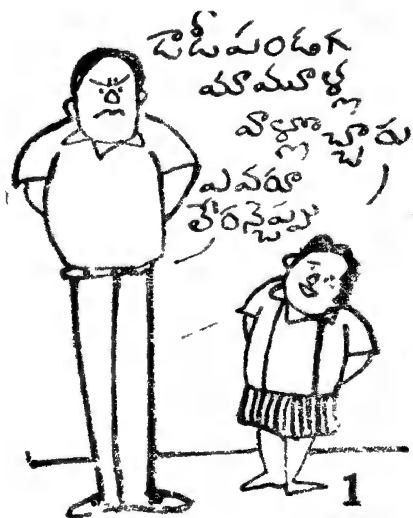
అమ్మాయిల క్యూ వేరు. అబ్బాయిల క్యూ వేరు బస్సులకి.

పెళ్ళయిన పడుచులు, కలలలోకంలోనే కాలం గడిపే కన్యలు.... ప్రేమికులన్నవాళ్ళు, లేనివాళ్ళు- ప్రేమించే తెలిసినవాళ్ళు తెలినివాళ్ళు-

కొందరికి ఇల్లు నరకం, అఫీస్ స్వర్గం. జీతం ఇంటికి ఒట్టుక పెళ్ళిగానే కొట్టుకపోయే మొగుళ్ళు- కొంతయినా ఎలా వెనకేయడం అని అలోచిస్తూ: వంట.... పనీ.... పిల్లలగొడవా... క్షణమైనా విక్రాంతిలే, దొరకని జీవితం:

"నా పెళ్ళిమాట ఏమిటి?" "ఎవరితో?" "నీతో?" "ముందు చువ ప్రేమ వలించనీ! తరవాత పెళ్ళి!" "అదేం కుదరదు! పెళ్ళి సంగతి ముందు చెప్పు!" "నా నన్ననీ అచ్చనీ అడగనీ!" "మీవాళ్ళకి కబ్బము కావాలి. నా అర్థనా కావాలి!" "నువ్వే నా కబ్బం!" "ఈ కబ్బం కేం? వారంరోజుల్లో తిల్చి చెప్పు!" ఇటువంటి కబుర్లు వేటి వేడుస్తున్న అమ్మాయిలూ ఉన్నారు క్యూలో-

పెళ్ళికాక పడుపు- చదువయినా పెళ్ళికాక ఉద్యోగం- ఉద్యోగమైనా

పెళ్ళివార నారాళ్ళం: పెళ్ళియేవరకూ మగ సంవత్సరం లేని ఆడబతుకు: శీలం పోతే పెళ్ళి కాదన్న భయం: దబర్ స్థాండర్డ్స్- హిపాక్రసీ: బిస్సులు వస్తున్నాయి- మానవుల సజీవ కళేబరాలని మోసుక పోతున్నాయి-

బాను: మేం సజీవ కళేబరాలం!

నొలిర్లం: బానిసలం!

యువర్స్ ఫెయిత్ ఫురి: యువర్స్ మోస్ట్ ఓబీడియంట్ సర్వెంట్:

నొలిర్ ఇమ్మా కాగికం అందగానే జాయివయి మరలకి బానిసలగా, అపీనులగో గులాములుగా, అదికారానికి తొత్తులుగా మారిపోతాం!

ఒక్క అర్థరు: యు ఆర్ హియర్ టై ఎపాయింఠెడ్ టు ది పోస్ట్ అవ....

అది సంపాదించేందుకే కదా మేం ఇన్ని విద్యలు నేర్పింది:

ఓ జీవితపు బానిస బతుకు: నొలిరూ బానిసే.... అపీనరూ బానిసే.... వర్కిరూ బానిసే ... మేనేజరూ బానిసే!

మరలకి రక్తాన్నిచ్చి, ప్రైక్కుగుట్టల్లో కూరుకపోయి, ముసలయ్యాక పెంబకున్నపీడ వివరేయబడతాం-

“నారాయణ! నారాయణ! రామ్ నామ్ సద్ హై!”

ఆ చూటలు వివరదగానే తెలిసిపోతుంది....

ఎవడో టిపా కట్టిపేడు;

ఎవడో అదృష్టవంతుడు బాల్చీ కన్నీపేడు—

మగ? ఆడా?

ఆ కట్టెమీద శవమే ప్రి ఐతే.... యువతే ఐతే....

కట్నం ఇచ్చుకోలేక పెళ్ళిచెయ్యలేక యాకనే ప్రతినిమిషం అనుభవించే అమ్మానాన్నల శాధ చూడలేక మెడకి ఉరితాడు బిగించుకుందా?

అబ్బాయిల అల్లరి, రోమ్మోం రొమ్మేన్నూ, మగలోకపు చిత్రహింసా భరించలేక “చాలీ ఐతుకు!” అని బతుక్కు గుడ్లై కొట్టేసిన కన్నెపిల్లా;

ప్రేమించినవాడు దోకా ఇవ్వగా వచ్చే జన్మలో చూసుకుందాం అని విషం మింగిందా?

ఆ శవం పునిప్రీదే ఐతే....

అత్తగారి టార్చరూ, అడబదురుం సాడిజిమ్ భరించలేక కిరోసిన్ ఒంపుక విప్పంటించిసుకుందా?

కట్నం తగినంత తేలేదవి, మరో పెళ్ళికోసం మొగుడూ, అత్తగారూ కలిసి విప్పంటేపేరా కిరొసిన్ ఒంపి?

“నారాయణ! నారాయణ! రామ్ నామ్ సద్ హై!”

నలుగురు మోసేస్తున్నారు.

పేలాల్లా, డబ్బుల్లా కలిపి జల్లుతున్నారు; శవం మగదా శవానికి పెక్కు ఉంటుందా ఏం? ఎందుకుండదూ? ఉంటుంటుంటుంది!

“చచ్చినవాడి కేమండి మహారాజా! బతికున్న సంతారమే రెక్కలు తెగిన పజ్జిలు!” అంటూ కొందరు ఏడ్చేరు—

నెంనెలా దవ్వబిళ్ళల్లా రూపాయలు తెచ్చిపెట్టేవాడు— రొట్టెగెలుపువాడు తపాకట్టేసి మరింక మీదారి మీదే, నాదారి వాడే అంటూ పోయేడు; ఇంక పస్తులే!

“పాపం కేన్సర్ అండీ! మంచంమీద రెండేళ్ళబట్టి పడుండి వచ్చేడు! అన్ని అప్పులూ చేసేరు— తాకట్లూ వాకట్లూ అయ్యేయి— రెండేళ్ళయి తీతం వాతం లేదండి పాపం! సంసారం రోడ్డున పడింది; కట్టుకున్న అడదీ, పిల్లలూ వీధినవడ్డారండి!”

చందాం ముష్టి! చైవుకొట్టిన ప్రార్థనాపత్రం పట్టుకొని పెళ్ళిదమ్మాయి:
 “బాబూ! ధర్మం! మా నాన్నగారు కెన్నర్తో మంచంమీద వడున్నా
 రండి! తమరి దయాధర్మ విక్షమిద మేం ఆధారపడి ఉన్నాం!”

అమె పైన కోరికల చూపులు-

“స్లిం పకడ్బందీగా ఉండే!” మనసులో-

“ఎన్నేళ్ళమ్మాయ నీకు” పైకి-

“పదహారండి!”

“పదహారేళ్ళవయస్సు!”

“ఔనండి!”

“సాయిశ్రీతం ఇంటికొస్తావా? చందా ఇరవై ఇస్తాను!”

అమె ముఖాన బాధ! అమె జాలిచూపు వాదిలో జాలి రేపలేడు, కోరికలు
 రేపిందవి అమెకి తెలీదా:

తనది అకలి చూపు!

వాదిది వరాం కరకర అకలి చూపు!

వీడికి కేన్నరేనా? వీడివంటి వాళ్ళు తనకు కేన్నరా?

అమ్మా! పాపం! బెంగతో కుంగి కృషించిపోయింది-

“బడుగురు పిల్లలండి మహాప్రభో! ఆ జబ్బు నా కొచ్చినా బాగుండి
 పోవండి! అతన్ని రోగం వట్టుక పీడిస్తున్నాడి! మమ్మల్ని దరిద్రం వట్టుక పీడి
 స్తున్నాడి! కేన్నర్కి మండులేదని విడుదల చేసేస్తే ఇంటి దగ్గర వడున్నారండి!”

ఇన్నాళ్ళకి చచ్చేడు! తను నరకంనంచి విముక్తి పొందేడు!

కాని శవం ముందూ వెనకా నడిచే కుటుంబ సభ్యులకి బతుకే వరకం!
 తానే కూన్యం!

“అయ్యో! ఎంత కష్టం వచ్చిందమ్మా!” పెదవిని దాచని సానుభూతి!

ఇరుగుపొరుగుం మొసలి కన్నీరు!

ఎందుకండీ మీ చువచువలూ.... అయ్యోపాపాలూ! కాస్త వారి బిరువా
 మొయ్యరాడుటండీ!

ఎవరి కష్టాలు వారికున్నాయండి బాబూ!

ఉండవుటండీ మరి!

కష్టాలు.... కష్టాలు!

మనుషులు చస్తే కష్టం.... చావకపోతే కష్టం-

ఒకడి కష్టం మరోడి సుఖం! ఒకడి సుఖం మరోడి కష్టం!

చావాలంటే! దండిగా చావాలి! ఈ చావులు చావాలంటే! పెతెండుకి ఒకడు పుడితే రెండు పెతెండ్ల కొకడు చస్తే ఏలా? భూభారం ఎలా కగ్గునంటే! అందుకు విప్లువే పుట్టాలంటే! రోగాలు చావటం! కంఠా, మహమ్మారి, ప్లేగు అన్ని రోగాల కాటకం ఏర్పడిందంటే వీటి సిగకరగా! మరి ధరలు పెరిగిపోతున్నాయంటే పెరిగిపోవుంటే! బ్రతికున్న ప్రతివాడికి పంచదార, పాలు, బియ్యం, పప్పు, శివ్వు, వంటనూనె, మంచినూనె, బిల్లులు, ఇళ్ళు, చదువులు, ఉద్యోగాలు ఇన్ని కావాలా! చచ్చిపోడికి నాలుగు దుక్కలు చాలు! అంతగా కష్టాలు లేకపోతే గొయ్యిలోని కప్పెట్టెస్తాం!

ఇంతకీ అది ఓ ముసలాడి శవం!

ముక్కుతూ మూలుతూ చచ్చే ముసలిముఠాకొడుకు!

శవముండు నడుస్తూ మహా జోరుగా తప్పెట్టు కాకాలూ కొడుకున్నారు ఆ స్త్రీకి వారసులు.

ఇప్పుడు తప్పెట్టు కొడుకున్నవా కోసం చచ్చినాడు వయసులో ఉన్నప్పుడు కొట్టించినవాళ్ళ బుర్రలు కొట్టెట్టు బుర్రలు మార్చేడు.

“ఇంక అతడు చెయ్యిపి దీరవ్యాయం లేదు సార్..”

“ఏం చేసేదంటే!

“మందు.... ముంద, ఈ రెండింటినీ తిండి బిడ్డా, భోజనంకోసాటు అనుసానంగా అన్నభవింపేడు!”

“అంత రసకుడా?”

“చచ్చేకాలానికి ఓ బాబాగారికి శిష్టుడై స్కూ- ముఖానికి కుక్క- మాస్కి తగుల్లుకొని విశ్వాసపాత్రుడిగా మారిపోయేదంటే!”

ఆ స్త్రీని బాబా ఆ శమానికి రాసిచ్చేస్తాడని భయపడ్డ బంధువర్గం బాబానైనా చంపుదాం, వీడినైనా చంపుదాం అనుకున్నారు

“ఎన్నాళ్ళకీ చావడేం ముసలిసీనుగా!”

ఇంక లభించేగని, ఓ తెల్లవా రూమున చివరంద్రాలూ మూసేసి వ్యర్థానికి పార్సింగ్గా పంపేడు అక్కని కనిపించిన బాబులు!

తరవాత ఒకరో ఒకడు పోటీపడి మరి ఏదేరు!

శవాన్ని రాత్రికి ఉంచితే ఎక్కడ గబుకున లేచికుదుంటాడోనని భయంవేసి దహనానికి వట్టుకుపోతున్నారు బంధువర్గం.

చావు కొందరికి ఏడుపు, కొందరికి అనందం.

వీరికి మహానందం:

అందరినీ అనంద సముద్రంలో ముంచి ఆయన చివ్యవాణిని చేరుకున్నాడంటే: ధన్యుడు:

రేపింక అస్తుల పంపకంకోసం శతపట్ల గోత్రం:

17-30 గంటలు

ఇంతలో అటువలన ఒక పెద్ద ఊరేగింపు:

ఉదయం ఊరేగించబడ్డ నాయకుడి న్యతిలేక పార్టీది.

వీరంతా తీవ్రవాదులు: ఉగ్రవాదులు:

బిల్లేలు పట్టుకున్నారు. పెద్ద లాతీలు ఎట్టుకున్నారు.

"ఇంకానా: ఇక్కడే పొగడు!" అంటూ లేకలు పొడుతున్నారు.

"విప్లవమూర్తి" "జిందాబాద్, జిందాబాద్!"

"ఉక్కు-ఉక్కులావ్!" "మురవాబాద్, మురవాబాద్!"

వాళ్ళు ఊడి: వీళ్ళు ఎడమ వారిది వక్షిణం. వీ వీ ఉ తరం:

వీరి నాయకుడు లాఠీలో లేడు. ముందు నడుస్తున్నారు:

మైక్ పట్టుక గొంతు చిందుక అగుస్తున్నారు:

వీరిలా ఊరేగింపు జరుపుతారని ఉదయం ఊరేగిన పార్టీవారికి తెలుసు.

వారు గెలిచి పవరుని చేపట్టినవారు:

వీరు ఓడి ఏ నవరూ లేనివారు:

"మాకే ఎవరు పెదదాడుని ఊరేగింపా: విన్న ఓడిపోయేట పిగ్గులేదా: మీ పని పడతాం బిబ్బార్!" అంటూ కుడిపార్టీవాళ్ళు పి వంచనలని గూఢానికి దబ్బిచ్చి నియోగించి, ఈ ఊరేగింపుని ఢీకొందుకి ఎదురుగా వచ్చేను: వారు తగు వరంజామా పట్టుకున్నారు.

వాటికి ప్రతిగా వీరూ మారణాయుధాలని సరుకొద్దుకొనే వలే రు.

సాయంత్రం అరగంటల వ్యయ్యానికి సీటీ నెంబులు, కురుక్షేత్రంగా మారింది.

రెండు పార్టీలవారూ ముఖాముఖీ నిలబడ్డారు: శత్రులు పూరించేరు. సింహనాదాలు చేసేరు.

ఈ సంగతి తెలిసిన పోలీసులు లాఠీలతో, బాష్పనాయువుతో లాఠిం

లోంచి దిగేరు. రంగంలోకి దిగకుండా నందులో నిహవేసి ఉంచేరు దళాన్ని కలెక్టరు, ఎస్పీ, యద్ధం ఆరంభం అవుతేనే కాని రంగంలోకి దిగి ఎంబాభం పోలీసులు రూలు ఒకటే. ఎల్. ఎస్. డి. రెబ్బి డి సిట్టువేషన్ దెవలన్; పరిస్థితి గమనించు; నాలుగయిదు తలలు పగులేనేతప్ప జోక్యం కలిగించుకోకు.

అవీ పైబించి ఆడేకాలు.

ఎలక్షను గెలిచి పవర్ జోకి వచ్చిన పార్టీవారు, ఎదుటి పార్టీవారిని ఊరే గింపు సాగనివ్వకుండా అవి, కన్నడానికి కయారవడంవల్ల పోలీసులు గాజాలు తోడిగించుకోవలసి వచ్చింది.

అసలు యద్ధంలో 'ఎటాక్' అనగానే అన్ని దళాలు ముందుకు దూకు తాయి.

ఈ యద్ధం ఆలా కాదు; ఎవడూ ఎటాక్ అనదు.

ఎడమపార్టీ మీదకి, కుడిపార్టీ కుర్రకారు జనం నాలుగు పెట్టుదిగి రాళ్ళు రువ్వేరు.

దాంకో విప్లవమూర్తి మనుష్యులు మరింత గట్టిగా నిన్నాదించేరు. రాజ కీయ భావలో కుక్కు-చేళ్ళలావుని బండబూతులు తిట్టేరు.

"ఒరేయ్ కుక్కు-టం! పెట్టుబిడిదారీ వర్గం కుక్కా! మా ఎదురుగా రారా! నీ అంతు తేలుస్తాం రారా! నీం చేవేవరా పీడిత ప్రజలకి; ధరలు అకాకాన్నంటుకుంటున్నాయిరా! ఒరే లంచగొండి ల కొడకా! డబ్బున్న కు.... కొడకల దగ్గర డబ్బు దండిగా దొబ్బి ఎప్పేట్లా, ప్రయివేట్ బ్రష్టలూ ఏర్పడకున్నాట్లా! ఒరేయ్ పి.ఐ.ఎ. ఏజెంట్లూ! దమ్ములుంటే రండ్రా! ఈ తొత్తుల నెలకలదా ఉంచేరు."

అని వారు అనుస్తున్నారు. దానికి జవాబుగా వీరూ గట్టిగా అరిచేరు.

"ఒరేయ్ విప్లవమూర్తీ! నువ్వు చేసిన నిర్వాకం ఏమిట్రా! నీకు వీదంటూ చీమూ వెత్తురూ, అక్కా ఉన్నాయికా! నువ్వు ఎర్రదేశంవాడి నమ్మిన బంటువికావూ. రేయ్ గా కొడకా! నువ్వు కె.జి.పి ఏజెంటువి కావూ! కొట్ల కొద్దీ ఎడేశిడబ్బు పి పేరున బ్యాంకుల్లో మూలగబంలేదూ! నువ్వెక్కిదుంటే అక్కడే అదాచకం! దోపిడీ! మానీలు! నువ్వు ప్రజలపాలిట యముడువి!"

ఇలా ఒకరి నొకరు ఉద్రిక్త పరుచుకున్నాక కుక్కు-చేళ్ళలావు మను ష్యులూ, విప్లవమూర్తి వర్కర్లూ కలదిడ్డారు.

బలాబలాలు ఢీకొన్నాయి. యద్ధం ఆరంభం అయిపోయింది.

నాట బాంబులే విసరిరి: పై:

బల్లెంకోనే పొడిచిరి: పై:

లాతీలకోనే బాదిరి: పై:

కిరసనాయిలే పోసిరి: పై:

శకటాలకి విప్పంటించిరి: పై:

నాటకుపాకులే పేల్చిరి: పై:

భళా బాయిరా తందనా: బాయి భళారోయి తందనా:

ఈ యుద్ధంలోకి పిలవని పేరంటంలా దిగిపోయేరు గూండాలు, దొంగలు, దేశాయిల్లా: దుకాణాల్లో దూరి చేతికి దొరికింది ఎత్తుకుపోవటం ప్రారంభించగా దుకాణాల పట్లల్లు మూతలుపడ్డాయి—

ఇవ్విద్దంబుగా ఇరువజ్జెలవారికి పోరుసాగి పావుగంట కాలం గడవగా... పది పాతిక తలలు పగలగా.... కొన్ని బిన్నులు కాలగా.... కొన్ని మృత దేహాలు కింద కొరగగా అప్పుడు

పోలీసులు రంగంలోకి దిగేరు— సుగ్రీవుడు ఓడే నమయానికి రాముడు రంగంలోకి దిగివట్టు—

లాతీచార్ల చేసేరు:

ఏనుగు పొడవదానికొచ్చే లాతీచార్ల చేసినట్టే బంది:

టియర్ గాస్ పెల్లు పేల్చేరు: కన్నీరు తెప్పించగలిగేరు కాని కొట్లాట కంటిన్యూ బంది:

ఇద్దరు పోలీసు ఎస్.బి.ల తలలు పెడిల్ మని పగలడంతో.... వక్కునే ఉన్న మేస్రీటు అనుజ్ఞపొంది.... "ఫైర్!" అన్నారు ఎన్నీ:

ధనాధన్! ధనాధన్! తూటాలు పేలేయి— మానవాకారాలు నేలకొరిగేయి—

ఇంతలో ఫైర్ ఇంజన్లు గంటలు మ్రోగిండుంటూ ప్రదర్శనకారుల మీద నీళ్లు చిమ్మరించేయి— తరవాత బిన్నుల మంటిని కల్పేయి—

హిరేగింపు చిందరవందరయింది—

ఏంబ్యులెన్సులు వచ్చి నేంహాలినవారిని మోపేసేయి—

యుద్ధం ఆఖరయింది— చచ్చినవారు చావగా, బతికున్నవారు మీ పని మరో రోజున పడతాం అని మీసాలు దువ్వి, తొడలు చరిచి మరీ రంగంవించి తప్పుకున్నారు:

మళ్ళా రాజమార్గం యధాస్థితికి వచ్చేసరికి చీకటిపడింది:

ఒక పీట అవగానే రెండో పీట కోసం సర్కస్ రింగు వెంటవెంటనే తయారయిపోయినట్లు, జంతువుల పీట్ల తరవాత మానవుల పీట్లు ప్రారంభం అనట్లు, కాలిన ఇస్తులని నందుల్లోకి లాగేసేరు— రాజ్లా రప్పలూ తుడిచేసేరు— అర్ క్లి యర్ :

రైట్లు జిగాజిగ వెలిగేయి! మళ్ళా నాగరికత తన బతుకుని ప్రారంభించింది.

క్షణం క్రితం యుద్ధం:

ఇప్పుడు శాంతి:

18.30 గంటలు

“అయ్యో వా వర్స పోయింది! అసంది బమ్మని!” ఒక బమ్మప్రయాణి తుడి గావుకేక

“వర్స పోకపోతే మరేం పోతుందయ్యా బస్లో! దొంగలున్నారూ జాగ్రత్త అని రాయించేమే! ఉంటారు జాగ్రత్త అనికూడా కాదు! ఏకంగా ఉన్నారనే రాయించేమే! వర్స జాగ్రత్తగా అడ్డపెట్టుకోవటయ్యా!” కందక్టర్ అదమా యించేడు.

“జాగ్రత్త పెట్టుకున్నాను! ఏన్నుకూడా పెట్టేను! బేదుకో! జేబు కోసేసేదు! వెంటేతం! వాడ్ని చట్టుకోవాలి బాబ్బూ!”

కందక్టర్ బమ్మని అపించేడు—

వర్స లాగేసినవాడు బమ్మలోంచి గెంతి వరుగు లంఘించుకున్నాడు—

అతడి వెంట పరుగుపోయినవాడి పరుగు. “పట్టుకోండి! పట్టుకోండి!”

పరుగు కొట్టేసినవాడుకూడా “పట్టుకోండి! పట్టుకోండి!” అంటూ ఆరుస్తూ వరుగు— రోడ్డుకి అడ్డుగా వరుగు తీసి, ట్రాఫిక్ ని రప్పించుకుని, అవతలిగట్టు చేరుకుందాం అనుకున్నాడు—

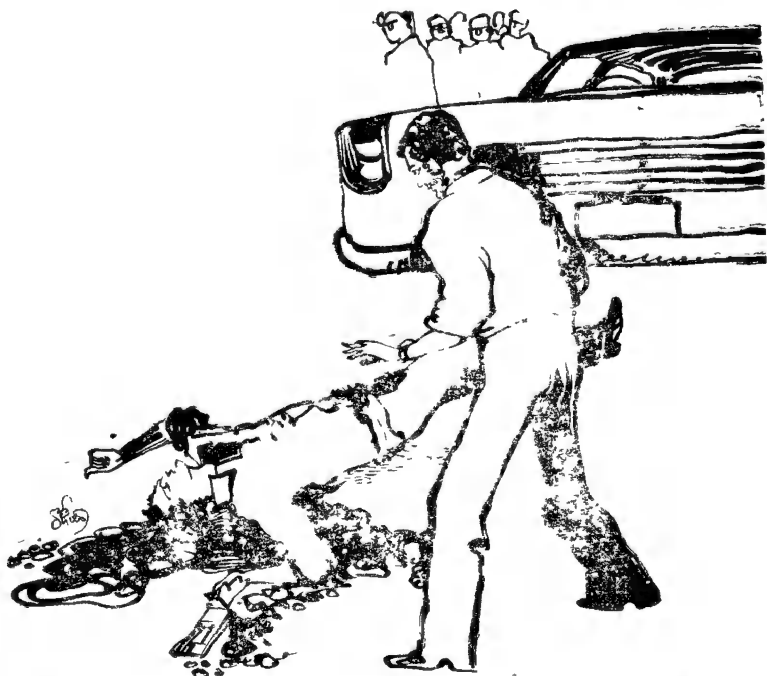
తొలి సిటీ ప్రవాహంలా ట్రాఫిక్ ప్రవాహం:

ఎంత తప్పించుకో పరుగుతీసినా ఒక కకజం ఢీకొంది.

కీచుమని బ్రేకులు! నేలమీద రక్తపు మడుగులో మనిషి!

చేతిలోని పరుగు రక్తపు ప్రవాహంలో తడిసింది— పరుగులోని చిల్లర క్రింద తులిచింది—

యువకుడే— మంచి ఇస్మీ బట్టలు వేసుకున్నాడు— ఇంతకాలం వడిచిన

అతడి హస్తలాపవం ఈ క్షణం అగిపోయింది... బతుకుతెరువుకోసం మరి పర్వులు కొట్టబడ్డారు—

వందం కొద్దీ వాహనాలు ఇటూ అటూ అగిపోయాయి—

“అది నా పర్వు” పర్వుపోయినా నీడు ముందుకి వంగి అరిచేడు—

“మీ పర్వు ఇక్కడి కెలా వచ్చింది?” అక్కడ హాజరయిన పోలీసు అడిగేడు:

“బస్సులో కొట్టేసేడు! నేను బస్సు అపించి వెంటపడ్డాను!”

అప్పుడు తట్టింది... తను వెంటపడే ఉండకపోతే మీరు బతికే ఉండును!

“మీరు నా పర్వు కొడితే, నేను మీడి ప్రాణం కొట్టేసేవా!” అనుకున్నాడు.

చచ్చినవాడు దొంగ అని తెలిగానే ప్రేక్షకుల సానుభూతి పోయింది—

“తగిన కిక్! ఎంతకాలం అన్యాయం, దొంగతనం సాగుతాయో వాడి పాపమే వాడిని తినేసింది!”

“మీదేం దొంగండి పాపం? ప్రజల్ని పట్టనగలే దోచుకునే వల్లబజారు వాడిని ఏ పాపం ఎందుకంటే బెదిసికొట్టాడు?” ఒకడడిగేడు—

“నా పర్స్ తీసుకోనా?”

“పనికిరాదు. బ్రేక్ ఇన్వెక్టర్ రావాలి. గుడ్డిన బండి క్లియరవాలి—
వర్క్స్ పోయిందని కంప్లేట్ అవ్వాలి— ఆ పర్స్ మీదేనని రుజువువాలి!”

“అయినట్లే!”

ఇంతలో ఫైరర్ మోగించుకుంటూ పోలీసుకారూ.... ఏంబులెన్సు
వచ్చాయి—

ఇక్కడ ట్రాఫిక్ అగిపోతే పట్నమల్లా ట్రాఫిక్ అగిపోతుంది.
అందుకని వెంటనే శవాన్ని కదిపి, ట్రాఫిక్ క్లియర్ చెయ్యాలి.

ఫైరర్ మీద శవం.. ఫైరర్ అంబులెన్సులోకి వెళ్ళింది. అంబులెన్సు
హాస్పిటల్ వేపు పరుగుతీసింది.

మనిషిని చంపిన కారు బ్రేకిన్వెక్టర్ చేతిలో పడింది. దాని యజమాని
అతడి శేబుర్ రెండు కరకరలాడే కరన్నీనోట్లు పెడుతూ, మరో మూడు
కరకరలు ఇస్తానని వాగ్దానం చేసేడు.

అయిన చిరువప్పుకో, “బదుల్ సరిపోయే సంగతా ఇది: నీ కారు
బ్రేకులు బాగానే ఉన్నాయి! నీకు డ్రయివింగ్ రాదు!” అన్నాడు.

కమేండర్ వేరెబ్ తీసి ఎనిమిది పబ్లినోట్లు రెల్తెపెట్టి ఆ పారిస్ కారు
యజమాని ఇవ్వగా... “మీరు మాత్రం ఏం చెయ్యగలరు? వాడి కాయపు
మూడింది చచ్చేది! వెనక చక్రంకింద పడ్డాడు!” అంటూ చక్రం అడ్డువెయ్యడమే
కాక, “దొంగవెధవ! వాడు బతుకులేనేం? చస్తేనేం? అక్కడ పెడస్మియన్
క్రాసింగ్ లేదు! వాడు దాటడం అక్కడ నేరం!” అంటూ పాయింటుకో
బాయింటు తగిల్చేడు.

రోడ్డుమీద పర్సుని పోలీసులు ఎత్తుకపోయేరు.

బ్రేకిన్వెక్టర్ పోయేక పోలీసులు చేతులు చాచేరు కారువాడిముందు.

“కారుండడమే నేరంలా ఉంది!”

“అదేంటి సార్ అలాగంటారు! తమపంటి పారిస్ కార్లున్న అదృష్ట
వంతులు అప్పుడప్పుడు ఏక్సిడెంట్లు చెయ్యడం మా అదృష్టం! లేపోతే మా వంక
తమరు చూస్తారా సార్? మేమంతా తమరి సేవాభాగ్యం కలిగించుకుందుకే
కదా ఉన్నాం!”

“ఎంత?”

“ఇంతని ఏముంది? తమకి కోచినంత! తవచరి నెం ఎస్కివిల్లే అవు

తుంది రెండువేలు: కాగండి తమరు కారు పదపదం తమ దిగ్విజయికి లోపం!"

"నేను కాగేనా!"

"ఎంతమాట సార్: త్వరకు మందు పేయించేరు: అలాగా ఇవం కాగు కారు కాని త్వరకు సంగతి వేరు!"

మరో పది పచ్చకాగితాలు పప్పులోంచి చేతులు మారేయి.

కారోనరు పోయేడింటికి కారు కోలుకుంటూ. ఇదివరకు కన్న ఎక్కువ స్పీడుతో కోలేడు. అకడికి తెచ్చు. మరోద్దీ గుడ్డేస్తే చరవలేదని: మనిషి ప్రాణంబరిదు అకడి రెల్లో రెండువేలు: చవకే: తనకి రోజుకి అర్జున పదివేలు ఇనసవ్యాపారంలో.

"నా పర్స సార్:"

"ఎవరు మీరు?"

"పర్స పోయినవాడినండి!"

"మీ వల్ల ఒక నిండుప్రాణం పోయింది. పర్సలో ఎంత ఉండెను?"

"నా నెలజీతం: అరువందల ఆరవై!"

రెల్పెట్టగా అరువందల అరవైరూపాయల పదిపైసలుండి: "ఇది మీ పర్స కానేకాదు: ఇందులో అరువందల అరవైరూపాయల పదిపైసలున్నాయి: మీ మీద బి.పి.సి. పెక్టన్‌కింద దొంగతనం నేరం మోపాల్సివుంది!"

"నా మీదా: అదేంటి సార్: అది నా పర్స కదా: యిది మరీ మోరం సార్:"

"నువ్వు పర్స కొట్టిసి, ఆ రెండోవాడి కిచ్చేవే: ఇప్పుడు అది నీ దంటున్నావ్!"

"హరిహరి!"

"హరి లేడు: గిరి లేడు: ఎయ్ బునాట్‌టు: వీడ్చి బొక్కలో తొయ్యి!"

"అయ్యో పర్స కావలిస్తే ఉంచుకోండి కాని నన్ను బొక్కలోకి మాత్రం తొయ్యకండి: మీకో దండం: మీ ఇన్‌వెస్టిగేషన్‌కో దండం: శరవ్!"

"ఈ సారికి పదులున్నాం వెళ్ళు: మరోసారి దొరికేవో గూళ్ళు విరిచేస్తాం!"

అతడూ రెంపలేషనుని పోయేడు.

రాజమార్గం నోరులేక ఊరుకుండి:

దాని ఒంటిమీద చిమ్మబిడ్డ రక్తాన్ని రబ్బరుచైర్లు తుడిచేసేయి మరో ఆరగంటలో:

అగిపోయిన బిన్నులు కడిలేయి. ఎందరెందరికో పనులు అరగంటకాలం
వ్వలించిపోయేయి కొందరు నివిమాకి సకాలానికి చేరుకోలేదు. కొందరు తమ
కోసం వేదికందే అంగనలని కలుసుకోలేకపోయేరు. కొందరు విషాదం మిస్
అయ్యేరు.

19.00 గంటలు

ఎక్కడ చూసికా వియాన్ దీపాలు, వియాన్ దీపాల ప్రకటనలు.

షాపులన్నీ మళ్ళా యధాప్రకారం రోరింగ్ విజినెస్ సాగించేయి.

కొనడం అమ్మడం వ్యాపారం ముమ్మరంగా సాగింది మళ్ళా.

వస్తువులని కొను- అమ్ము-

మనుష్యుని కొను- అమ్ము-

నివిమాహర్షము. దు స్త్రీబావకర్లు. కిరాయికి దొరికే అమ్మాయిలు.

గంటవారీ కామాన్ని సరఫరాచేసే మానవ యంత్రాలు:

ఆ వస్తువుకోసం వెతికే మగాడికి ఆమె కనపడిపోతుంది:

ఆమె చురుకునే చూపులా.... ముందుకు వెళ్ళి ఒక్కసారి మెక

వెనక్కి తిప్పి చూపులు వినకదాలా-

ఆమెకి తెలిసిపోతుంది.... ఎవడు కాముడి బాజాలు తగిలి గింగిరి
లాడుతున్నాడో.... ఎవడి జేబులోని డబ్బు అతడి కోరికను తీర్చగలదో: ఎంతో
మందికి కోరిక ఉంటుంది. డబ్బుండదు: కొనలేని వస్తువును పోతెవరో చూసి
వట్టు చూస్తారు.

ఈ విలాసినులకి మధ్యవర్తులుండరు.

ఎవరి వ్యాపారం వారిది: వెల్ప్ ఎంప్లాయ్మెంటు: శరీరమే మద్యు:

విసిరిన ఎరకి చేప చిక్కుకోగానే పక్కనందులోకి మళ్ళుతుంది.

దగ్గర్లోనే ఉన్న గదికి గేలానికి తగిలిన చేపకో పోతుంది.

ఇల్లులేని అమ్మాయి టాక్సి ఎక్కుతుంది, టాక్సి నడుస్తూ ఉంటుంది.

వెనక నీడ్లో ప్రణయం సాగుతూ ఉంటుంది.

ముందు కాను. తరవాత క్రాసు:

ఓ అరగంట తరవాత కామంపోయిన కాముకుడు, తేలికపద్ధ వర్సకో
రోడ్డెక్కితాడు:

ఒకనాడు ఆమెకి ప్రోకర్లుండిరి:

ఒకనాడు అమెని వెతుక్కుంటూ మగజాతి వెళ్ళేది.

ఈనాడు అమె ఏకాకి.

అమె మగజంతువుని వేటాడవల్సి వస్తోంది.

అద ఒళ్ళనే యంత్రం కామజ్వాలంవి అర్పి అర్పి అరిగి, నడలిపోయింది.

శరీరానికి స్పృహపార్థిలు దొరకవు కనక.... యవ్వనం నడలుతూ ఉండగా.... కారుకి రంగు వేసినట్లు శరీరానికి ఖరీదైన కోకలు.... ముఖానికి రంగులూ కొట్టి లేని యవ్వనం ఉందని ప్రకటించుకుంటుంది.

"నన్ను కానగదీ!" అని ప్రకటించుకొనే సావనంలేక చూపులతోనే వేవంతోనే, చూవంతోనే ప్రకటించుకొంటూ పేవుమెంట్లుమీద.... రోడ్డుమీద.... వివిమాహర్షముండు... విధివంచిత పనిత:

ఎక్కయిన మేడల మీద దీపాల ప్రకటనలు—

అద్దాల షోకేసులలో వస్తుప్రదర్శనలు—

చీరలు చుట్టుకున్న ప్రాణంలేని అడదొమ్మలు ప్రాణమున్న మగాళ్ళలో కామం రెచ్చకొడుతూ....

"చీరొడ్డు! బొమ్మనే పట్టుకపోతాను!" అన్నంత తీవ్రభావాలు కలిగి వున్నాయి—

వినోదం కోసం వెతుక్కుంటూ విలాసంగా కార్లలో పచ్చిన మానవులు రోడ్డునక్కని కారాపి ఏకాద్లుకొడుతూ—

ఖరీదైన వస్తువులని గడ్డిపోవల్లా కొనేసే మనుషులూ.... విత్కావువరాంవి కూడా కొనుక్కోలేని మనుష్యులూ భుజాలు రాసుకుంటున్నారు అంగటిలో!

సెకెండ్ హేండ్ వుస్తకాలు అమ్మే దుకాణం దగ్గర మూక—

దొంగతనంగా రాబిన్న వుస్తకాలు— నూరిని సరిసలా మరిగించే ప్లాట్లు! వాటికో పాఠకుల పాట్లు! బూతునన్నివేళాలకోసం వెతికేవారి కళ్ళు! మహా బూతు రచయిత:

ఒక రచయిత రచయిత్రీ బెస్ట్ సెల్లర్ రాయగానే అదే బాణీలో అతడూ, అమె వందలకొద్దీ, కిలోలకొద్దీ అదే రొడ్డుకొట్టు సాహిత్యం రాసి పాఠకుల మెదడుకి కాక, ఎమోషన్స్ కి మేతగా పడేయటం చదివేసేక ఆ వుస్తకం విప్పం బించుకుండుకి తప్ప మరెందుకూ పనికిరాడు!

ఒక షోకిల్లా కుర్రాడు ఒక ఫోటోగ్రాఫ్ మేగజైన్ అట్టమీద నగ్నసుందరిని ఆకలితో ఆపురాపురవి చూస్తున్నాడు—

“అసలు బొమ్మలున్నాయి కొంటారా?” చిన్న గొంతుతో అడిగేడు—

“అసలంటే?”

“అదే.... అదే.... మగా శృంగారచేష్టలు!”

“చూపు!”

“కొంటే చూపుతాను!”

“నచ్చుతే కొంటాను!”

“నచ్చడానికేముంది? వీటేగా, స్పష్టంగా కనిపించే పోజులు!”

“సరే! తే!”

కష్టమర్చి పక్కనండులోని ఓ చిన్న దుకాణంలోకి తీసుకపోయి ఎక్కడించో తీసి చూపేడు:

షోకిల్లా యువకుడు అదిరిపోయేడు: కోణార్కాని మించిపోయి ఉన్నాయి బొమ్మలు! అవి రాళ్లు— ఇక్కడ మనుష్యులు, వగ్గుంగా శృంగారం జరిపే ప్రీపురుషుల పోజులు—

కాని పోజుల్లోని ప్రీపురుషులు అరిగిపోయిన రికార్డుల్లా ఉన్నారు— వారి శరీరాలు విసరేసిన అరటిపండు తొక్కల్లా ఉన్నాయి— పేలిపోయిన తెలుానల్లా ఉన్నాయి— చీలిపోయిన అరటి తోడెల్లా ఉన్నాయి— మానవత్వంలేని ప్రేతకళ ఉంది ముఖాల్లా—

అందులోని పురుషరూపాలు— చప్పిదవడలతో షయరోగుల్లా ఉన్నాయి.

వారి ఒళ్లు సుఖరోగాల మయం అని పోజులు చూడగానే— రక్తవరీక్షలు జరపకుండానే తెలిసిపోతుంది.

ఆ బొమ్మలనే అదిగా చూపేడు షోకిల్లా యువకుడు.

నాలుగు ఎండుకున్నాడు. “ఎంత?”

“ఒకటి నాలుగు!”

“నాలుగు ఒకటి!”

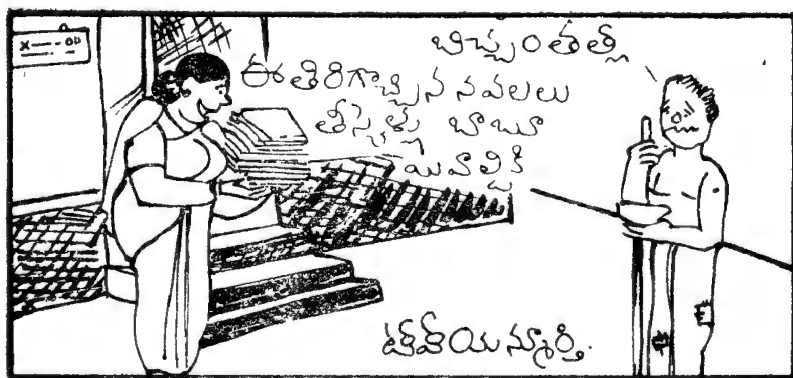
“సరిసరి! నా బొమ్మలు కొన్నట్టే ఉంది మొహం!”

“నాలుగు రెండి!”

“వెళ్లు.... వెళ్లు!”

“ఒకటి.... ఒకటి!”

“సరే ...తే!”

దబ్బులు చేతులు మారింది. అక్కడే నిలబడ్డ పోలీసు కర్రాడించుకుంటూ వచ్చేసరికి అతడి చేతులో అర్ధ పడేపేడ: "ఎలా తగుతుందో వానన ఈక్లమ్మ! కుక్కలా ఎంట తగులారు!" తిడుకున్నాడు అమ్మకందారు.

తూర్.డింక్ పూర్న్ | విస్కా-గ వ్యాపారం చేస్తున్నాయి.

మిక్సర్లు గిద్దరప తిరుగుతూ అనానపళ్లనీ, నారింజకొనలనీ, మామిడి పళ్లనీ రసంగా మారుస్తున్నాయి. తిరుగుతూ వైరస్ లా కట్టం- మంచముక్కలతో కలియిస్తాడు.

“**ఐస్కోత్ సార్,**”

అ రసం తాగి దాహం తీర్చుకుందుకి అలాగా నిలబడ్డారు జనం.

తాగక దాహం ఎక్కువయిందే కాని తగ్గిందే!

మళ్ళా చలరతి మంచిసీతు తాగి వచ్చింది:

“మదరాస్ రెస్టారెంట్ లో దూరి దోసెలు తిందామా?” ప్రయత్నించి ప్రయత్నించి
 లభింపజేసింది.

“నీ ఇష్టం వదల” మగాడికి థాయిప్ ఎక్కడుంది పాపం?

లోనికి వెళ్ళారు.

జనంకో ఓటకేట కటకట లాడుకోంది హోటలు.

దోసెలు నమల్లా, ఇడ్లీలు మింగుటూ, గారెలు తింటూ ప్రతి పేదరిలు
దగ్గర నాలుగేసి నోళ్లు ముప్పయిరెండూ ఇంటూ నాలుగేసి దంతాలు. రుచి
చూసా నాలుగేసి నాలుకలు!

శాగా దొరికేసరికి పావుగంట నిలుబోడం- మ్యూజికల్ ఛెయిన్ల వధగు
కాళి ఐన సీటుకోసం; హర్షస్వాత....

"ఏం కావాలి సార్?"

"ఏముంది?"

చెప్పేడు

"దోసెంక?"

"సాదా రూపాయి, మసాలా దోసె రెండు, స్పెషల్ మసాలా మూడు!"

"అబ్బి, అంత ఖరీదే! అమ్మాయిగ రన్నాడు."

"సరదా ఖరీదైనది దీయర్, ఎంత ఖరీదైతే అంత ఆనందం!" మగాడన్నాడు.

"రెండు స్పెషల్ మసాలా డబల్ రోస్ట్.... బట్టర్ వేసి కార్చుమను!"

"సరేవండి!"

దోసె తినడం ఐంది. తరవాత ఐస్క్రీమ్ తినడం ఐంది. బిల్లు పన్నెండు.

ఒక ఆడ, మగ కలుస్తే సంసారం.

సంసారమే లేకపోతే సమస్త జగత్తే క్లోడ్.

సంసారమే పెద్ద వ్యాపారం.

శ్రీ పురుషుడుకి పెర్మనెంట్ గా ఓంటివి అమ్మేస్తుంది పుస్తకదీత చాణ. నో క్యెక్చుర్స్ అసెక్ట్! ఎప్పుడు పదితే అప్పుడు... ఎక్కడ పదితే అక్కడ.... నా తనువు, మనస్సు సంపదా వీడే!

"సంకోపం అమ్మాయ్! నువ్వు నా అర్థాంగివి! కట్ట బట్ట . తిన తిండి.... విలప వీడ.... పిల్లలు ... ఇవన్నీ ఇస్తాను.... కావి... కొన్ని వరకు!"

"ఏమిటండీ అవి?"

"ఇంటి చాకిరీ, నా ఓంటి చాకిరీ వీడే! నే ఎక్కడికి పోయినా, ఎలా తిరిగినా, ఎవరికో తిరిగినా ప్రశ్నించరాదు! పెట్టింది తివి, ఇచ్చింది కట్టుకొని, చచ్చి పట్ట పడుండాల్సి!"

"సరే ప్రాణనాదా!"

వాయించండ్రా భజంతీయ!

ఆడది మగాడ్ని కొనుక్కుంది- మగాడు ఆడదాన్ని ఉంచుకున్నాడు- వ్యాపారం.

పిల్లలకి చదువులు చెప్పించేడు తండ్రీ.... ముసలికాలానికి అందుకొస్తారని.... వ్యాపారం.

కోడలు కావాలంటోంది తల్లి పంటిపని అప్పుగించడాని!- వ్యాపారం.

భజగోవిందం....: భజగోవిందం....: అఖిరికి నవ్యానం. వ్యాపారం..
 ఈ సంసారాలు నడవడానికి పరిశ్రమలు... వాణిజ్యం- వ్యాపారం.
 కూడుకోసం కోటి విద్యలు- వ్యాపారం..

19-30 గంటలు

ట్రాఫిక్ దీపాలు ఎరుపురంగుకు మారగానే శకటాలు అగిపోయేయి.
 ఎన్నో వందలకార్లు ఇటూ అటూ.
 ఒక విదేశీ కారులో కూర్చున్న....
 ఎంజి భయంకరుడు.... ప్రిజన్ రంజకుడు.... వటకాగ్రేసర చక్రవర్తి
 ప్రజానటుడు.... బిరుదాంకితుడూ.... అయిన స్పూపర్ స్టార్
 ప్రేమేకుమార్ విసుక్కున్నా ఓపిగ్గా కూచున్నాడు....
 మూడో పిప్లు కాలిషిట్లకి పోతున్నాడు పాపం!
 ఎంత వటించినా ఇంకా.... ఇంకా.... ఇంకా వటించమంటున్నారు
 బ్రాహ్మవర్లు....

చూస్తాం ... చూస్తాం... వినే చూస్తాం! అంటున్నారు ప్రేక్షకులు.
 "మరి నాకు హీరోగిరి వద్దు బాబోయ్! మరి నేను కుప్పిగెంతులు గెంత
 లేను.... పిల్లి మొగ్గులు వెయ్యలేను! పడుచుహీరోయిన్లని కౌగిలించుకొలేను....
 వాళ్ళ బరువు మొయ్యలేను ... వాళ్ళ ఒళ్ళు డద్దలేను.... వాళ్ళ దెబ్బలకి
 తాళలేను!" అంటూ ఎంత మొత్తుకున్నా వినరే!

"కమరలా అంకి ఎలా సార్! కమరు నిత్యయవ్వనులు- అమర నాయ
 కులు! ఇద్దరు హీరోయిన్లని అవరీలగా ఎత్తుకోగలరు సార్! అబలాడించగలరు
 సార్! పాటలు పాడించగలరు సార్!" అంటూ ఒకపే కాకా!

హీరో ప్రేమేకుమార్ ని ఎవ్వరూ ఈ క్షణం గుర్తుపట్టకపోవడం అతడికి
 ఎంకో నిరాశ కలిగించింది! కారులోని దీపం వెలిగించేడు.

అయినా ఎవరూ గుర్తుపట్టలేదు....

ఎందువల్ల! ఎందువల్ల!

కారు అద్దంలో తన ముఖం అగపడగానే ఒక్కసారి అర్థమయింది!

తనని తానే గుర్తుపట్టలేకపోతే! అన్యుల మాట అలా వదలింది!

అది నేనేనా? ప్రతి వ్రతకలోనూ పంచరంగులలో అగవడె స్నానర స్థార ప్రేమకుమార్ మొహమేనా అది:

ముఖంనిండా ఆ ముదత రేమిటి: ఆ చప్పి దవడరేమిటి: ఆ ఫట్ట బుర్రే మిటి: ఆ పండువెంట్లక రేమిటి:

ఇదా తన షేకప్ లేని అకారం: ఇదా తన దివ్యమందర విగ్రహం:

పళ్ళు పుచ్చిపోతే పీకించి పళ్ళు కట్టించుకోడం జరిగింది.

పొట్ట ఎదిగిపోతే లోపల కోలువటకాలు పెట్టి విగించటం జరిగింది.

గుండె వాల్చ సాదయితే దానిని మార్పించుకోడం జరిగింది.

ఒక్కసారి కారు దిగి.... "మహాజనులారా! నేనే ప్రేమకుమార్: దిగేటో స్నానర స్థారని ప్రేమకుమార్ని నేనే! కనుకరా చూడండి!" అంటూ కేకవెయ్యాలనిపించింది.

అలా చేస్తే వెంటనే ప్రజలు తన మీదపడి నాలుగు కాపులు తలతారు: చెష్టా లూడగొడతారు— బూతులు తిడతారు: తమ అభిమాన హీరోని అవమాన పరిచినందుకు: :

ఒక విశ్వయానికి వచ్చేరు.

ఇకనించి ఇంటిదగ్గరే మేకప్పయి బయల్దేరుతాను: నా అభిమానులని విరుత్తాహవరచను:

రైట్లు గ్రీన్ కి మారేయి. కార్లు ముందు కురికేయి:

రేసింగ్ పుస్తకాలు సార్: సాటర్ డే రేసింగండి:

రేపు అయి రేసుండి: డెర్బీ రేపేనండి:

వేంకాడ్రి రేసింగ్ పుస్తకాలు ప్రెస్ వించి ఇప్పుడే వచ్చి పేవ్ మెంట్లు మీద దిమ్మరించబడ్డాయి.

ఎంగిలి విప్లవ మీద ముష్టివాళ్ళు పడ్డట్టు వీటిమీద పడ్డారు జవం:

పుస్తకం రూపాయి: వెల సరసం, పరి మధికం:

రేసటి రేసుల్లో పరుగెత్తటోయే గుర్రాలు, వాటి జాకీలు, వాటి మీద పెట్టటోయే బరువు, వాటి హేండ్ కేప్స్.

అంతేకాక ట్రయల్ పరుగుల్లో ఏ గుర్రం ఎంత ఫైమింగ్ ఇచ్చింది.

ఏ గుర్రంకి ఏ రేసు గెలవడానికి ఎక్కువ అవకాశం ఉంది.

జాకీపాట్ కాంబినేషన్స్, ఫోర్ కాస్ట్ కాంబినేషన్స్.

మీకు తాదాగమని వెకు సంపాదించేకుగది.
మీ చెప్పియని సినిమా చేక్కుర?

వందీపోయిన జాతు, అరిగిపోయిన చెప్పులు వరిగిపోయిన బట్టలు—

దరిద్రం కాండవిస్తున్న ముఖాలు: ఉన్నదేదో ఊర్చేసి, రేపు గుర్రాల మీద ఒడ్డి వేలకొద్దీ దబ్బు అర్జించేసి, నామరూపాలు సంపాదించి కలలు కంటూ రేసింగ్ పుస్తకాలు కొంటున్నారు నామరూపాలు లేని మనవులు:

అప్పుచేసి వప్పుకూడు కాదు: అప్పుచేసి రేసురాదు:

శీవితమే ఒక రేసు:

కోరికలే గుర్రాలైతే ఈ పందెగాళ్ళే గుర్రాలెక్కరా:

కాని రేపు రేసుంలో వీరి కోరికలు గుర్రాలవవు. గుర్రాలు వేర—
వీరు వేరు:

“బాబూ ఓ వదిస్తావా ఇంట్లో నూకల్లేవు.” “దోస్త ఓ పాతికంటే ఇద్దూ పద్దకిచ్చేస్తాను.” ఇక్కడా అక్కడా దబ్బు బక్కిరి ఓ యాభై రూపాయలు జేబులో వేసుక వెళ్తే: అబ్బు! ఏం అనందం ఏం సంతోషం!

“మ్యూర్ ఫేవరెట్ మీద కట్టి లాభం ఏమిటి సార్: మీ దబ్బులు మీ కొస్తాయి. అవ్వెట్ మీద కట్టండి సార్ ఒకటి కిరవై వాస్తుంది!”

అవ్వెట్ గుర్రం అవ్వెట్, అయింది ఇకద్దీ అవ్వెట్ చేసింది.

తిరిగి వెళ్ళడానికి బస్సుకిరాయి లేదు:

“ఛమ! ఈ రేసులకింకెప్పుడూ రాకూడదు గాక రాకూడదు!” రేసుల వై రాగ్యం!

ఫెయిలయిన కుర్రాడీలా... ప్రియురాలు మరోడికో పారిపోయినప్పుడు ప్రియుడీలా... ముఖంపెట్టి గృహస్రవేశం చెయ్యగా గృహంక్షి...!

“రేపటికి వెచ్చలు లేవు! రామరావు వదిలి పాతిక తెమ్మన్నాను తెచ్చేరా!” అని అడగ్గా...

రామరావు వదిలి ఆశ్వమేధయాగం చేసి వస్తున్నా! అనలేక.... “రామా రావు రాజమండ్రి పోయేడు!” “ఏ...?” “వాళ్ల నాన్నకి నీరియన్నవి తెలిగ్రాం వచ్చింది!”

షడ్లా శనివారానికి మళ్లా పాతపాటే!

“ఈసారి జాక్‌పాట్ నా చే! అందుకే కేరీటవర్ అయింది!”

అప్పు పుట్టేమార్గం లేదు. చేతివాచి తాకట్టు! వడ్డీ పాతికకాకం నెంకి! సాయంత్రం అయేవరకీ వాడి దబ్బు వాడి మొహాన కొట్టమా?

సాయంత్రం... తిరుక్షవరం.

“వాచీ తీసుకొని మరో పాతిక పారీవోయ్!”

మామగారు అంకపానుపు తను ఎక్కినవాడు ఇచ్చిన గడియారాన్ని ఈనాటి కిలా సద్వినియోగం చేసినందుకు అపండించగా....

ఇంటిదగ్గర ఇల్లాలు, మాసి చిరిగిన చీరకో, భావికూన్యమైన బతుకుకో సంజరంలో పక్షిలా, ఏ నంకోషమూ, ప్వేచ్చా లేక....

బానిస బతుకే నొసట రాసుందని నమ్మకాని కొచ్చి....

సుందరజీవితం కలగానే మిగలగా....

కడపునిండా తిండి.... కట్టుకుండుకి బట్ట.... కంటివిండా కునుకులేక....

రేసుల భర్తకోసం ఎదురుచూస్తూ!

“నర్! రేపబక్సు సార్!”

“ఏ గుర్రం గెలుస్తుందంటే డెర్బీలో?”

“తెంపెన్దమీద కట్టండి! జగదీష్ స్వారి చేస్తున్నాడు! తప్పక గెలుస్తుంది!”

“జాకీమీద కట్టాలా, గుర్రంమీదా?”

“గుర్రమూ మంచిది జాకీ మంచివాడు. డెర్బీ కాబట్టి ఈవెన్స్ ఇరువు ”

“ఈ డెర్బీలో ఏం కట్టదు సార్! ఏది గెలుస్తుందో అందరికీ తెలుసు! ఓనర్‌కే లాభం తప్ప...!”

“ఐదో రేస్ లో ఆరోనంబర్ మీద కట్టవోయ్! డార్క్ హార్న్స్ అది! పది కట్ట వంద పట్టకపో!”

పదేం? యాలై కట్టేడు ఆరోనంబరు ఆరోస్థానంలోనే ఉండిపోయింది! జాకీని తిట్టుకుంటూ పంబర్లు ఇళ్ళకు పోయేరు!

“మూకుమ్మడి దోపిడీరా తమ్ముడూ! ఒక బీడీ ఉంటే ఇవ్వు! చూస్తూ ఉండవోయ్ వచ్చే వారం జాక్ పాట్ మనదే!”

అంతవరకూ మాడతాడు—

కుటుంబాన్ని మాడుస్తాడు—

అతడికి పగటికలలూ.... అతడి సంసారానికి చీకటి నిశుకులూ!

దరిద్రం.... అస్సలూ.... తప్పవు.... తప్పవు.... తప్పవు!

19-45 గంటలు

రాజమార్గానికి దగ్గర్లో ఉన్న మైదానంలో రాజకీయ ఉపన్యాసం సాగుతోంది. ఇక్కడికి వి:సిస్తోంది.

ఉపన్యాసకుడు తిడుతున్నాడు (ప్రభుత్వాన్ని)— “సింహాసనం ఎక్కిన వారిని దించండి. వజ్రాలు చెయ్యకండి. నమ్మలే మీ ఆయుధాలు! గో బ్లీలే మీ శ్రీరామరక్షణ! మీరు పని చెయ్యకండి. మరోదీని చెయ్యవివ్వకండి! మనం ఎలామూ బాగుపడలేదు! వారు మాత్రం ఎందుకు బాగుపడాలి! మీరు లేనివాళ్ళు! వాళ్ళు ఉన్నవాళ్ళు!”

ఎవడో షర్మలో లేచేడు... “మేమే ఉన్నవాళ్ళం! వాళ్ళు లేనివాళ్ళు!”

“అంతే?”

“మాకు ఆకలి ఉంది. వారికి లేదు! మాకు దరిద్రం ఉంది. వారికి లేదు! మాకు రోగాలున్నాయి! వారికి లేవు! మాకు నేవుమెంటుంది! వారికి లేదు! మాకు నగ్నకృత్యం ఉంది. వారికి లేదు! ఇవన్నీ మన కున్నందుకూ వారికి లేనందుకూ మనం గర్వపడదాం!”

సాయింత్రం ఎడిషన్ పేపర్లకో కుర్రాడు పరుగున వచ్చేడు:

“లోక్ సభ రద్దు! మార్క్సిలో ఎన్నికలు!” చెవులు చిల్లులు పడేలా అరుస్తున్నాడు!

అంత తాజావార్త, ఆశ్చర్యకరమైన వార్త వినిపిస్తే జనం తమకు వట్టనట్టు పోతున్నారు!

అదేం సబో మాటికి అరవై శాతం ప్రజకి తెలిదు!

అదేం చేస్తోందో మిగతా వలదై కాకానికి తెలియదు.

తిండిగింజలున్నా తిండి దొరకడంలేదనీ, ఇంక దేశం ఉన్నా అందరికీ ఉద్యోగాలు లేవనీ, అంత జనం ఉన్నా బంగారం కాకపోతే మానే కేవలం గడ్డయినా పండడం లేదనీ వారికి తెలుసు:

రాజకీయపు మాటలు నీటిమూటలవి వారికి తెలుసు.

దేశం ప్రజలకోసం లేదు ... కొందరికోసమే ఉందనీ వారికి తెలుసు.

దేశమంటే మట్టి కాదు... మనుషులూ కాదు! దేశమంటే ధనికులోయ్! అదీ వారికి తెలుసు:

పవర్ కోసం, పదవుల కోసం కొట్లాటలు, హింసలు, ప్రతిహింసలు, మోసాలు, కుట్రలు, కుకంత్తాలు!

“మా కొద్దు ఈ తెల్లదొరకనమూ! అంటూ ప్రాణాలొడ్డి ప్రజలు పోరాడింది ఈ కుత్సితులకోసమూ! అన్నా దొక రచయిత.

“శత్రువులకో యుద్ధంచేసి, ప్రాణాలు వైవికులు పోగొట్టుకున్నది వల్ల బజారువాళ్ళకోసమూ వారిమీద బతికే ఈనాటి పుచ్చువాయకుల కోసమూ!” అంటూ మరొక కవి ప్రశ్నించేడు. ఒక ప్రశ్నల వద్దకి ఓ పత్రికివ్యక్తగా వచ్చిన జవాబులు:

దరిద్రం:....	ఉంది.	ఏక్కిడెంట్లు:	ఉన్నాయి- పెరిగేయి.
నిరక్షరాస్యత:	ఉంది.	దోపిడీలు:	ఎక్కివయ్యేయి.
కొరతలు....:	ఉన్నాయి.	మానభంగాలు:	వివరీతం.
పరదలు:	ఉన్నాయి.	హత్యలు:	మామూలయ్యేయి.
రోగాలు:	ఉన్నాయి.	లాఠీచార్జీలు:	ఉన్నాయి.
నిరుద్యోగ సమస్య:	ఉంది.	పైరింగులు:	ఎక్కివయ్యేయి.
జనాభా పెరుగుదల:	ఉంది.	సమ్మెలు:	పెరిగేయి.
ధరల పెరుగుదల:	ఉంది.	నక్కాగ్రహాలు:	ఉన్నాయి.
అరాచకం:	ఉంది.	ఉన్నవాడు:	ఉన్నాడు.
అనినీతి:	ఉంది.	లేనివాడు:	ఉన్నాడు.
బానిసత్వం:	ఉంది.	వారిమధ్య తేడా:	ఎక్కివయింది.
పెత్తందారీ:	ఉంది.	బాబలు:	ఎక్కివయ్యేరు.
మతకలహాలు:	ఉన్నాయి.	అంధవిశ్వాసాలు:	పెచ్చుపెరిగేయి.
కులద్వేషం:	ఉంది.	మనిషి వ్యేధ్య:	చచ్చింది.

మరి అనాడున్నది , నాడు ఏ పోయింది? అనాడు లేంది ఈనాడు ఏం వచ్చింది.

ఎద్దకి యజమానులు మారేరు. బడవోక? : సనోకకే! అనాడు ఎద్దకి మేక బాగా పెట్టేవాడు యజమాని, ఈనాడు ఎ దకట్టేవేక! ముళ్ళకర్రతో కొడుకున్నాడు.

20-00 గంటలు

ఒక పెద్ద పెళ్ళిఊరేగింపు మేళాలో తాలూకా ముండకొస్తోంది.

చియ్యబుడ్లు సకిలీ ముక్కలు ఒంకబోస్తున్నాయి.

బాణాసంచాలు ఫిరంగులలా పేలున్నాయి

సదిమండికి పైగా ఉన్నరు బ్యాండ్ వాయిం చేవాళ్ళు- ఎర్రకోట్లు- వీలి పంట్లు- ఎర్రకోట్లకి కుచ్చుల దీజెన్లు- తంకె జరీసాగాలు- గాలి తగలక చెమటోడుతున్నారు.

బూర్జు ఊడేవారు గుండెల్లోకి నత్తువకొద్దీ గాలి పీల్చి బాకాలు ఊడు తున్నారు. దోలు పెగిలేలా ధబిధబి మనిపిస్తున్నారు ద్రమ్మరు. కిందకిడు విడుదలయిన బూతుసినీమాలోని బూతుపాటని బాకావాడు వాయిస్తున్నాడు. బాకా కాబట్టి బూతుమాటలు దొర్లడంలేదు.

పెళ్ళికొడుకూ పెళ్ళిపూతుకూ ఊరేగుతున్నారు.

వారు కూర్చున్న కారు పాక సినిమాలో వాడివాడి పారేసిన బీసీ నాటి పోర్టుకారు- అలనాటి పడవలా ఉంది ఈ కారు కవారి మోతకీ, పెళ్ళి ఊరే గింపులకీ వాదబదులతోంది ఓనరుచేత. పెట్రోలు అరీవని, దీజిలింజను పెట్టించేడు. దిక్కిలో జెనరేటరుంది గుర్రుపెడుతోంది. ఆ విద్యుత్తుతో ట్యూబ్‌లైట్లు వెలిగేయి.

ఆ ట్యూబ్‌లైట్లని రెండువరుసల్లో వట్టుకు నడుస్తున్నారు మనుష్యులు. అనివాహితుడు, వైవాహిక జీవితంలోకి అడుగుపెడుతున్నాడు.

అస్కరిత బ్రహ్మచారి కానేకాదు!

ఎన్నో ప్రేమకలాపాలు సాగించేడు. ఎంపుళ్ళలో ఎంకరో కన్యలని ఎరిపారేసేడు. ఆఖరి కిప్పుడు బెండకాయలా ముడిరిపోయే సమయానికి, 'ఎవడో ఓ మగాడు చాలు' అనుకున్న అమ్మాయికి పుస్తీ కట్టేసేడు.

అమ్మాయి పాపం పలుపు! అది అమె కప్పు! అందరికీ తెల్లపిల్లే కావా

లంటే ఎలా? రిజెక్షన్ ఉత్తరాలు పొంది పొంది విసుగెత్తిపోయింది. సాతిక దాటి ముస్సయి మీదపడుతూఉంటే 'ఎవడో ఒహారు మగపురుగైతే చాలు!' అంటూ వెయ్యిడేవుళ్ళకి మొక్కుకుంది. ఈ బెండకాయలా ముదిరి పోయిన బ్రహ్మచారి దొరికేడు:

"ప్రతి మగడికీ తెల్లగా, అడంగా, నన్నగా, నాజాగ్గా, పొట్టికాని, పొడుగుకాని, చదువుకున్న, ఉద్యోగమున్న ఆడదే కావాలంటే, మరి తక్కిన ఆడళ్ళంతా ఉదోమక చావాలా? శీలం కలిగి వుండాలిట, గుణం కలిగి ఉండాలిట, కట్నం తేవాలిట!" ఒక మహిళ ఇలా రాసిన వ్యాసానికి పోటీలో బహుమతి పొందింది. కాని లోకమూ మారలేదు, అమెకి పెళ్ళి కాలేదు!" మరి అదృష్టవశాత్తూ అందచందాలేమిటా? గుణగణాలేమిటా? శీలం ఏమిటా? తోలు రంగేమిటా? చదువేమిటా? అని ఎవ్వరూ ఎందుకడగడ?" అంటూ కూడా అమె నిలదీసింది.

పెళ్ళిళ్ళ బజారులో పెళ్ళికొడుకు దొరకని వస్తువ!

నల్లబజారు నడుస్తోంది! రూపాయి ఖరీదు చెయ్యని పరుకు వందకి అమ్ముడుపోతోంది!

ఈ కాలంలోని పెళ్ళికొడుకు పట్టుబడ్డ దొంగలా బుద్ధిగా కూర్చున్నాడు! అంత వెలుగున్నా ముఖం వెలగదంటేడు! అమావాస్య రాత్రిలా ఉంది! జరిపాగా.... పిల్లకి లాంగ్ కోటు.... మెడలో మల్లెపూరి దండలు, ముఖాన్ని కప్పుతున్నాయి దండల బారులు.

పెళ్ళికుతురు గురించి ఆలోచిస్తున్నాడు పెళ్ళికొడుకు.

ఈమెని పెళ్ళిచూపులో చూడ్తామే! ఈమె శరీరపు జాగ్రహి ఏమిటి? ప్రేమ హిష్టరీ ఏమిటి?

ఈమె వేషంలో అనలెంకా? నకిలీ ఎంతా?

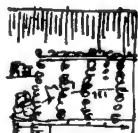
జాత్రుకి నవరం, నకిలీ పేడింగ్ వజ్రాలు, ఇసునానికి పేడింగ్ లూ, ముఖానికి హేళకప్పు.... ఇవన్నీ ఈమె ధరించిందా?

ఈమె విజంగా కవ్యా, లేక కేవలం అవివాహితా?

ఈ కంతు ఎంత వేగం పూర్తవుతుందా? ఎంత వేగం ఆమెను తన ఒడిలోకి తీసుకుందామా అని కలలు కంటున్నాడు.

రేపు కోరికవంటి హాసీమాను!

తగు జాగరాలు పడకపోతే ఏదాది తిరక్కుంటా వైచిను!

మా నిండు మిత్రభాగి అంకితం... ఈ
మా గొప్ప అంకితం ఇచ్చి నా పాపమును
గ్రాంతుకొకటిగా చేస్తాడా? ?!!

ఈ మూడు రాత్రులూ కుటుంబ నియంత్రం ఎలా అమలుజరపడం
ముందో కొణ్ణావాళ్ళ నాట్యబృందం నృత్యంచేస్తోంది. శ్రీలలా వేషాలేను
కొవి సినిమాలోని దాస్యవర్గలా గెంతుతున్నారు. వారికే తెల్లటి టైల్ డిట్టలోని
హీరో నాట్యంచేస్తున్నారు.

ఈ సీజన్ కి ఇదే ఆఖరు ముహూర్తం! ఉరిపెట్టుక పోతున్నారు
పెళ్ళిళ్ళు చేయాలివ శంధ్రులు! వచ్చే ఏడు మూతం!

అందుకు ఇవాళ నగరంలో పెళ్ళిళ్ళ బావుటా ఎగురుతోంది.

దేశం మొత్తంమీద కొన్ని లక్షల పెళ్ళిళ్ళు ఇవాళ.

రేపు కొన్ని లక్షల కోటనాలు! అదామగా అలింగనాలు.... కుస్తీవట్లు!

మరో ఏడాదికి కొన్ని లక్షల పంచానోత్పత్తి!

ఇరుకు గదుల్లో! సింగిల్ మంచాలమీద, శ్రీపురుష కాముక క్రియలు....
అనంతంగా.... నారల కైపులు.... ఉక్కపోస్తున్నా ప్రేమ కథలు- కబుర్లు-
“నన్ను నేను ప్రేమిస్తున్నాను! నన్ను నువ్వు ప్రేమిస్తున్నావా?” “నన్ను నువ్వు
ప్రేమించినప్పుడు మరి నిన్ను నేను ప్రేమించనా?”

ఏడాది దాటేసరికి:

చాలని జీతం! విండని కడుపులు- అతుకుల నితుకులు

చీదర... కీచులాట....

కాపీగుండయిపోయింది. బొగ్గులు తీసుకరండి. పాలడబ్బా కొవి వట్టండి,

నదమూ దేశ్యయ్యేక-

"అమ్మాయి పెద్దదయింది- సంబంధం చూడండి!"

మరో పిల్లలు కనే యంత్రాన్ని తాంచింగ్ చేయించుచుంటోంది తల్లి!

బా!....! బా!....! డబ్! డబ్! డబ్! డబ్!

బ్యాండుమేళం మోగుతోంది.

ట్రాపిక్ దీపాలని ఖతరుచెయ్యకుండా బలూక్ ముందుకు సాగింది.

అటునించి మరో పెళ్ళిఊరేగింపొస్తోంది.

ప్రేమకి వంశ పెళ్ళా?

ప్రేమ పరించేవరకూ, పెళ్ళిలో గ్రూప్ పోటోతో ఆలరయ్యే వరకూ ఇటు నవలా రచయిత్రీ రచయితా, అటు సినిమై రెక్కరూ సాయంపట్టేస్తారు... హీరోలనీ, హీరోయిన్లనీ పృష్టించి, ప్రేమ కురిపించేసి, పెళ్ళి జరిగిపోయాక తప్పుకుంటాడు.

ఆ తరవాత వంగతి చూపుతే హీరోలూ, హీరోయిన్లూ మరుండరు. పెళ్ళి వలలో ఎవరూ నడరు.

హనీమూన్ తరవాత మిగిలేది సంసారం బరువేననీ....

ఇంక ఏ రచయిత్రీ, డైరెక్టరూ, ప్రభుత్వమూ వాంకేసి చూడరనీ....

అతడూ ఆమె సంసార రథాన్ని లాగిలాగి. చట్టలు సాగిసాగి, విశ్రాంతి లేక అలసిపోయి, మునలితవం మీదపడి చస్తే ఈశ్వరయదాని!న్నా ఎవ్వరూ సాయనడరనీ....

ఏ రచయిత్రీ రాయడు....! ఏ సినిమా చూపడు!

వారే చూడరు అటువంటి సినిమా తీస్తే... చదవరు అటువంటి రచన..

"నా వగటి కలరికి ఆనువుగా ఉండే రచనలూ, సినిమాలూ నాకు కావాలి! వారు చెప్పే అబద్ధాలు ఎంత సుందరంగా ఉంటే వారి వంక నమ్ముతాను! ముళ్ళూరిద పడుకొని, స్వర్గం గురించి కలలు కనే నాకు ఆ కలలని నిలిదెత్తేవారే కావాలి! ఇంక చెప్పే మనుషులు నా కొద్దు!"

మరో రెండు పెళ్ళిఊరేగింపులు వస్తున్నాయి ఎదురుఎదురుగా ఎదురుగా ఉన్న మార్గంమీద.

నలుగురు పెళ్ళికొడుకులు.... నలుగురు పెళ్ళికూతుళ్ళు.

ఒక పెళ్ళికొడుకు తీవ్రంగా ఆరోచిస్తున్నాడు. ఆతనికో పెద్ద నమస్క వచ్చిపడింది.

రెండైర్లు క్రితం కామబాధకి ఓర్పుకోలేక అద్దె ఇచ్చుకొని ఒక అందాల భరిణ దగ్గరికి వెళ్ళేడు. ఆమె ప్రేమకానుక అంటించింది ఆ కానుక ముదిరింది. వైద్యుడికి చూపించుకుందాం అనుకుంటూనే అత్రధ్ద జరిగిపోయింది.

దగుల్పాతే ముందః జబ్బులేవని తొంటింది. ఏ పుట్టిలో ఏముందో ఎలా తెలుసుకోవడం.... అది కరిచి, విషం ఎక్కువేనే తప్ప! దైలమా ఎవరింటే...

రేపు రాత్రి శోభనం తప్పదు కదా:

ఈ ప్రేమకానుకని అమెకి ప్రసాదిస్తే ఇంతేమన్నా ఉందా:

డాక్టర్ దగ్గరికి తిప్పుడు వెళ్ళడం కాదు! పెళ్ళి పూచావీ!

పోనీ అమెకి దూరంగా ఉంటే:

అమెకి దూరంగా ఉంటే తన మగతనిన్నే శంకించదా:

తెలుగు సినిమాలు ఉగ్గుపాల కాలంనుంచీ చూసి చూసి వేడెక్కి ఉంటుందేమో.... కోరికలతో మనలుకొడుతూ ఉంటుందేమో....

తలుపు గడిసడగానే మీదొచ్చి పడక మానుకుందా:

ఏం దారి? రబ్బరు పరికరాలు వాడతే! ఆమె అంత సమయం ఇస్తుందా:

నాలుగు పెళ్ళి బారాతీలూ రోడ్డు పెంటల్లో ఆగేయి.

ఒకరి కొకరు పోటీగా చిచ్చుబుద్ధు కాల్చేరు- తారాజవ్వలు వదిలేరు.

వసుంధర వట్టికత్తెలు ఒకరి కొకరు పోటీగా నాట్యంచేసేరు. ప్రేక్షకులు ఈయి వేసేరు.

బ్యాండ్ వాళ్ళు కొంతసేపు విశ్రాంతి తీసుకున్నారు. వీడియో ముట్టించేరు.

గంటలకొద్దీ వాద్యం వాయిస్తే వచ్చేదేపాటి! పెళ్ళిళ్ళ సీజను ఐపోగానే తమ ఆర్జన పరి:

ఎలాగా ప్రొవెషన్లు అగిపోయేయి కదా అని మాతన వధూవరులు తమలో కామ ప్రేమదైలాగులు ప్రారంభించేరు.

"నేగం విడిదికి చేరుకుంటే బాగుం్! అన్నాడో పెళ్ళికొడుకు.

"బాగు" అన్న పదమే వినిపించింది వధువుకి. తననీ తన అందాన్నీ, బాగు బాగని మెచ్చుకుంటున్నా డనుకుంది ఆమె పాపం! సిగ్గుపడిపోయింది.

"మీరుకూడా బాగుంటారు!" అంటూ రిటర్న్ కాన్ఫిడెంట్ ఇచ్చింది.

"మీరు" అన్న మాట వినిపించి, "నేనంటే నీ కిష్టమేనా?" అని ప్రేమ బాణం వదిలేడు.

“ఇష్టమేనా” అన్న మాట వినిపించి.... తనకెప్పుడు ఇష్టమో అజ్ఞానం
కున్నాడనుకొని, “నాకు జీతీరించే ఎంకో ఇష్టం!” అన్నదామె.

తనని జీతీరికో పోల్చి కవిత్వం అల్లించుకొని పెళ్ళికొడుకు ఎంకో
అనందించేడు. బుగ్గమీద చిటికెయ్యగా ఆమె మహా సిగ్గుపడిపోయింది

మరో జంట—

“నన్ను ప్రేమిస్తున్నావా” అడిగేడు....

ప్రేమ! ఇతన్ని ప్రేమిస్తున్నావా పెళ్ళయేక ఏలే దైవం కాబట్టి
ప్రేమింపక తప్పదు కాబట్టి, “ఓను!” అని కల ఊచింది.

“ఇంతకుముందెవర్నన్నా ప్రేమించేవా?”

“ఓను!” అన్నట్టు కల ఊచగా అంగుతిన్నాడు. ఎందుకడిగేనా బాబూ
అనుకున్నాడు:

“ఎవర్నీ!”

“అమ్మనీ.... నాన్ననీ!”

పెద్ద రిలీఫు! వఖార్ని వచ్చేడు ప్రేమగా ఆమెకేసి చూసేడు.

తనలో తాను నవ్వుకుందామె.

గొప్ప అనుమానం మనిషిలా ఉన్నాడే.

ఎదురింటి ప్రేమనిహారిని తను గత రెండేళ్ళుగా ప్రేమించినట్టా....

కులం ఒకటి కాదు కాబట్టి ప్రేమ ఇతరత్రా ఫలించినా, పెళ్ళికి దారి
తీయలేదని... ఇతడికి తను చెప్పగలదా ఎప్పుడన్నా!

మూడవ జంట:

పెళ్ళికూతురే దైలాగులు ప్రారంభించింది.

“మీరు చాలా బాగుంటారు!” సిగ్గుపడిపోతూ అంది.

“నువ్వు చాలా బాగుంటావు!”

“మీరు హీరో సో మేక్వరరావులా ఉంటారు తెలుసా!”

“నువ్వు నటి అనందినలా ఉంటావు నీకు తెలుసా!”

“నాకు అనందిని అంటే ఇష్టం లేదండీ— భయమోహిని నా ఇష్టం!
“మాతృహక్య!” సినిమాలో ఎంకో బ్రహ్మాండంగా నటించింది!”

“నాకూ సో మేక్వరరావు ఇష్టంలేదు— కామలాన్ అంటేనే ఇష్టం! అతని
సినిమా “విముచానికి నాలుగు హక్కులు!” ఎంత బాగుందో చెప్పలేను!

కొంతపేపు తరవాత ఆమె అంది. “సమంధీ ఒక చిన్నమాట!”

మీకు తెలుసో ఇది స్టోరీలు - ఎందుకంటే ఆశ్చర్యం?
 సుఖేను సోపైతుడు

"ఒక మాత్రం వది మాటలు చెప్పు!"

సిగ్గుపడుతూ అంది- "మనకి మరో మూడేళ్ళవరకూ పిల్లాజెల్లా వద్దండీ!"
 అమె చొరవకి దంగయిపోయేడు పెళ్ళికొడుకు: "వద్దులే కానీ ఎలా?"
 "ఎలా ఏమిటండీ మరీనూ...."

"పిల్లాజెల్లా ఎలా ఉండరూ అని?"

"మీకు తెలీదా ఏమిటి?"

"నీకు తెలుసా ఏమిటి?"

"తెలుసు! సిగ్గుకో కందిపోయింది."

"ఎలా తెలుసుకున్నావా? నీ కేమన్నా అవసరం వదించా?" అనుమానం
 పెనుభూతం:

"ఓ! ఏం మాటలవి మా వదివ జాగర్ర వదేది! ఏవో మాత్రం
 మింగేది. ఏం మాత్రంలవి వదివే అంటే చెప్పింది!"

ఈ కుటుంబ నియంత్రం ప్రచార ధర్మమూ అవి పుట్టివ పిల్లకి కూడా
 గర్భవిరోధక మార్గాలు తెలిసిపోతున్నాయి! నిట్టూర్చేడు- ఈమె నిజాయితీ
 మనిషే! మనసులోని మాట వెళ్ళగక్కింది!

"పెక్స్ పుస్తకాలు చదివేవా?" అడిగేడు పరిశోధిద్దామని-

"అదామగా ప్రేమసంబంధం గురించి?"

“సీరియల్స్ అవే కదండీ! నా అధిమాన రచయిత్రి రతీమంజరి నవలలు ఎంత బాగుంటాయో! మీరో ఎంతో అందంగా ఉంటాడు!”

నకార్నా నవ్వేడు... “అజువంటి వాడికోసం కలలు కన్నావా?”

“మీరు మాత్రం కలలు కనలేదా? అమె సృష్టించిన మీరోయిన్ కోసం!”

“ఆ రచయిత్రవరో నాకు తెలీను!”

గుండె అగిందామెకి ఆశ్చర్యంకో- “అబద్ధాలాదకండీ! అమె నవల ‘ప్రేమ నజీలు’ సూపర్ హిట్ సీరీస్ అయింది! మీరు చూడలేదా?”

“చూడలేదు! నువ్వామె నవల్ల వించి నేర్చుకున్న ప్రేమపాఠాలు నాకు నేర్పు. నేర్చుకుంటాను!” చిరునవ్వుతో అమె భుజం తట్టేడు.

“ఛీ! అనేం సిగ్గుచాలిన మాటలు!” అంటూ అకడి చెయ్యి గిల్లింది.

నానగో జంట ఇలా దైలాగులు చెప్పుకుంటున్నారు....

“అ స్కూటరు సంగతి మీ నాన్నకో కడుపు!” అన్నాడు వెలుగుబంటి వంటి పెళ్లికొడుకు

“స్కూటరా? ఏమిటండదీ?” భయంభయంగా అడిగింది.

“మా గుర్నాధానికి వాళ్ల మానవ వెస్టా స్కూటరు, వోల్టాసు రిప్రజి రేటరు. గ్యాస్ పొయ్యి ఇచ్చేడు!”

“వాళ్లకి కట్టుంది కామోసు ఇచ్చేదేమో!”

“మీ నాన్నవి అరుగు!”

“ఎలా అదగను? ఈ పెళ్లికవి అక్క బంగారం అమ్మేసేడు నాన్న! చెయ్యవల్సిన అప్పులన్నీ చేసేడు! కట్టుం పదిహేను వేలు ఇచ్చేం కదా!” కళ్ల చెమ్మగిల్లేయామెకు.

“ఇచ్చేరు పదిహేనువేలు! ముప్పయి వేలు ఇస్తామని ఒచ్చేరు తెల్సా!”

అమె ఆలోచించింది. ఇకదీకో పోట్లాడాలా ఇప్పుడు! అకడి అమ్మ అన్నమాటలు వల్ల నేన్నాడు. అమ్మకొంగు పదిలేలా చెయ్యాలి.

తను అందమైనది. ఎం. ఏ పానయింది- ఇకగాడు సెక్రెటేరియట్ లో అసీస్తాంటు. అందగాడు కాదు. ఐనా ఒప్పుకుంది ఎవడో ఒక మొగుడని! తన అందం, చదువు చూసి ఇకదొప్పుకున్నాడు! ఇప్పుడిదేమిటి?

“రంజీతూడా ఇచ్చేవాళ్లన్నారు. కానీ మీరు నన్ను చేసుకున్నారు! మా కాపాడు ఇంతే!”

“మరొక్క పదివేలేగా?”

“వచ్చే ఏడు ఆయన ప్రిమితపడ్డాక అడుగుతాను!”

“అప్పుడు ఇవ్వనంటే?”

“ఇప్పుడు ఇవ్వేకాని పుస్తకట్టరా!”

“పుస్తక కదలాను కాని కార్యం చేసుకోను!” అన్నాడు దీమాగా.

ఆ మాటలు ఆమెకి కరువులో తిప్పు తెప్పించేయి. అమ్మ నూరిపోసింది అంటున్నారు. ఎంత దిగజారిన మనుష్యులు! వీళ్ల సంస్కారం ఏమిటో కార్యం చేసుకోట్ట! చేసుకోడానికి ఇదేమన్నా అకడొక్సిడీకి నందిందిందిదా! ‘నీకో జాకీ పెళ్లొద్దు!’ అని ఇప్పుడు కారు దిగిపోతే! దిగిపోవాలనే ఉంది! కాని నాన్న గుండె వగిలిపోతుంది!

భారత దేశంలో, తెలుగునాట అదపిల్లయి పుట్టడం పూర్వజన్మ పాపం!

“కార్యం చేసుకోరా! అంటే! వీళ్ల పోస్టుకోమా అన్నట్లు చెప్తున్నారు!”

“రేపురాత్రి శోభనంగదిలోకి వెళ్లను!”

“శోభనం అంటే?” నవ్వు ఇపుటంటూ అడిగింది.

“పిల్లలెలా పుడతారనుకున్నావ్!”

“దేవుడిస్తాడు!”

“సువ్వు వల్లెటూరి మొద్దువా! దేవుడివ్వడు! నే ఇస్తాను!”

“నాకు పిల్లలొద్దు.... శోభనమూ ఒద్దు! వాళ్లని పెంచలేను!”

పెళ్లికొడుకు చచ్చిన చికాకులో పడ్డాడు.

బెదిరిద్దామని అన్నారు కాని ఈ అందాలభామ పొందు పడుయికోగంజా! యిప్పుడెలా ప్లేటు మార్చాలి! “నేను నీ కొద్దా!” అడిగేడు.

“నేను మీ కొద్దా!” తిరిగి అడిగింది.

“నేను నీకు కావస్తే మీ నాన్నని మూటరదుగు!”

“నేను మీకు కావస్తే ఆ సంగతే మరిచిపోండి!” అంటింది.

“నాకు కాక ఎక్కడికి పోతావు?”

“మీరన్న శోభనంగది నా శవం గదవుతుంది!”

“చస్తావా?”

“మీరందరూ చంపుతే చావనా! కట్నం పదిహేనువేలన్నారు. ప్రయాణం అర్చులన్నారు- లాంచనాలన్నారు- ఇవ్వుడీ మూటరదూ! రేపు హెలికాప్టర్ కావాలంటారు! పోనీ! అంత ఇష్టంలేనప్పుడు పుస్తకట్టకండి! మా సొమ్ము మా కిచ్చింది!”

“గడుసుదా వే!” ఓటమి ఒప్పుకున్నాడు. “

“వాకో భావరం ఉండాలంటే మీ అమ్మకొంగు వదలండి!”

శక్తి-ముహూర్తం దగ్గరవడిందని ఈరేగింపులు మళ్లీ ధరింపబడ్డాయి.
ఈసారి వేగం ఎక్కువచేయి.

21.00 గంటలు

ప్రపంచం అందంగా, సుందరంగా నందవనంలా ఉంది!

అతాళం నల్లగా ఉంది- వక్షత్రాలు వక్షాలలా ఉన్నాయి-

చుట్టూరి మెల్లగా వీస్తోంది- ఎక్కడ చించో పూలవాసన గుబాళిస్తోంది-

బ్రహ్మాండమైన భవనాలు రోడ్డు అందాన్ని ఎక్కువ చేస్తున్నాయి-

చూడండి మా అభివృద్ధి అని చాటుతున్నాయి!

ఐదు వక్షత్రాల హోటల్లు- డీలర్స్ కాదులు- ఏవీ గదులు.

రంగిసార్: చూడండి మా కల్చర్!

మా తాజామీన్ మా కోడార్క్ .. మా కుజారాహో...

ఎక్కడి చూసినా నమ్మదే కదా!

కలిమి, లేమి! గ్రీన్ రూమ్ లోకి తరిమిసి ప్లేట్ ని ఆక్రమించింది.

కలిమికి తన బొర్నానాడు: ప్రాంప్టర్ ని పెట్టుకుండి! ఎనండి.... కనండి!

రోడ్డుమీద నియాన్ దీపాలు!

బోరూము! మోడల్స్ దిష్టే చీరలు.

పేపర్లో ఖరీదైన ప్రకటనలు

అ బట్టలేమిటీ, కాన్స్ట్రెక్టుమిటీ, సిగరెట్లమిటీ.... సుఖజీవన

సామగ్రి ఏమిటీ!

ఒక్కసారి గ్రీన్ రూమ్ లోకి తొంగి చూచామా?

అక్కడ దాగున్న దరిద్రం.... నిరుద్యోగులు.... నైరాశ్యం.... పనికిరాని

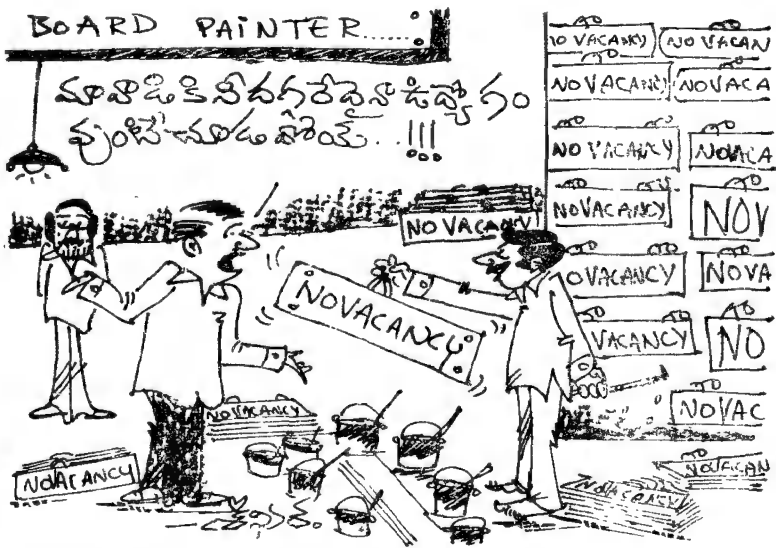
యువశక్తి!

ఒకవేపు అంతులేని సంపద-

మరొకవేపు మింగుతున్న దరిద్రం-

ఒకవేపు జాలుం...! 'పవరు'....!

మరొకవేపు నైరాశ్యం! బానిసత్వం!

ఒక వేపు బ్యాంకులు, ఇన్సూరెన్స్ కంపెనీలు, ఇండస్ట్రీలు తమ కాలని పెంచుతున్నాయి- వాటిలో చేరినవారికి స్వర్గం. చేరగలిగేది మాటికి ఒకకాశం.

రెండో వేపు నిరుద్యోగులు- చేపెంచుతున్నామని కాబట్టి- క్యాలిఫికేషన్లు వట్టుకొని.

ఉద్యోగం ఉన్నవారు పనిచేసి నువ్వద పెంచి, మరిన్ని ఉద్యోగానికి అవకాశం పెంచారు.

ఉద్యోగం లేనివారు నిలాసి ఉద్యోగమన్నా చాలు అంటున్నారు-

లక్షల సంఖ్యలో ప్రతిరోజూ పెరిగే జనాభా.

విస్తరించే మురికిపేదలు- రోగాలు.... రొచ్చులు-

మహాసాగరం పొంగినట్లు పొంగుతున్న అనంకృతి-

కాలేజీ విద్యార్థులు.... యూనివర్సిటీ విద్యార్థులు మరో పనిలేక చదివేస్తూ- పెళ్ళికాక అడవి చదువుతే, ఉద్యోగం దొరక్క- మగాడి చదువు-

బయటపడ్డాక, పనికిరాని డిగ్రీ మిగులు-

ఇరవై అరేళ్ళు దాటిపోతే కండెమ్స్!

వీరిలోంచి పూలా, ముళ్ళా దిహార్గతమౌతాయి!

పూలు ఎవరి అనందానికి!

ముక్కు సెవరికి గుచ్చుకుందుకి:

ఉద్యోగం దొరగ్గానే వీరు గులాములుగా మారుతారు- వీరిలోంచి మార్పు
తెచ్చి వీరులు పుడతారా? ముఖం కానాంసుకానే వీరు కష్టాలు సహించగలరా?
పవను పట్టుకున్నవాడు అవినితివరుడైతే అతన్ని అనుకరించినవాడే
బాగుపడుతున్నాడు- మిగిలినవాళ్ళు మట్టికొట్టుకపోతున్నారు. పవర్ కోసం
కుక్కలకన్న కనాకష్టంగా పోరాటం నడుస్తోంది.

అవినితికి విరాజనం పడుతోంది లోకం-

యువక క్రింది తమ పనరు విలుపుకుందుకి అవినితికి బానిసలగా మార్చే
రాజకీయాలు:

ఇదీ మన కల్పర:

ఇంకలో కరెంటు పోయింది: దీపాళారిపోయేయి—

రోడ్దంతా చీకటి:

వాగరికత స్థంభించిపోయింది:

సినీమాలు అగిపోయేయి- ఎయిర్ కండిషనర్లు అగిపోయేయి హోటళ్ళ
లోని విలాసానికి కామా పడింది.

"చెమట! చెమట! డాడీ! ఎలక్ట్రిసిటీ బోర్డుకి ఫోన్ చెయ్యి! నా ముఖం
మీది మేకప్పు చెమటతో ధారగా కారి నాకు దెయ్యంయాసం వచ్చేస్తోంది!"

"ఏమండీ ఏమయింది: మరో పంద మెగావాట్లు తెప్పిస్తే మీ పొమ్మేం
పోయింది: నో! నో! ఇదేం పొగులేదు! ఇవాళ మా అమ్మాయి పార్టీ ఇస్తోంది.
దీపాలు లేపోతే ఎలా?"

వచ్చేసింది కరెంటు: హమ్మయ్య! హయ్! హయ్!

కరెంటు లేకపోతే కల్పరు మూలపడదూ: వాగరికత నాలుగుచెక్క
లపదూ:

"శోక్తాలో పోక్ చెయ్యమంటారా? ఓ సరసుడి కల్పర్డ్ ప్రశ్న.

"బువకోర్ట్గా ఉంటే చెయ్యండి!" ఓ సరసురాలి కల్పర్డ్ జవాబు:

"అరెంట్ క్రిష్ చెయ్యనా?"

"రసం ఉంటే క్రిష్ చెయ్యండి!"

బార్ లో స్టిడియో మ్యూజిక్కు- ఒక శ్రీ క్రూవింగ్ చేస్తోంది.

"అబ్బ! ఉపాఅయ్యర్ క్రూవింగ్ ఈజ్ వండ్రఫుల్!"

"నీ అధరం మధురం.... అతి మధురం!" అదో పాట—

"తమకి మీరు వదదా! స్కాచ్ కావాలా? పెగ్గ పాతిక!"

"టీస్కూరావోయ్.... నా అధరం మదురం సోయవోయ్!"

"వాహగా చెప్పేరు. వెదవ దబ్బు! దబ్బు కాళ్ళింతంటి! వదువుదీ అత్తిస్తోంది! అర్చుపెట్టడంలో ఉంది గ్రేట్ నెస్!"

"కరెక్టగా చెప్పేరు- మనం అర్తిస్తాం- విస్మయిస్తాం! అంతే కదండీ! అదే దబ్బు పంగలి!"

"మహా విజం పెంపిచ్చేరు సార్! జేరా! మరో దబ్బర్ పెగ్ పాతిక!"

"మదురం.... మదురం.... అతిమదురం!"

"హయ్ లీలా! హయ్ మధూ! వెల్ కమ్!"

"హేపీ బర్త్ డే బూ యూ!"

పదిహేడు కొవ్వొత్తులే పెట్టింది పాతికో బర్త్ డేకి కుమారి కవరబండిక:

"కేకు ముక్కిల్ని పంచమ్మ పంచు!"

"వచ్చే ఏటికి నీకు పాతప్రియండు తప్పి, కొత్త ప్రియుడు చేకూరుగాక!"

మిత్రులారా కుభాకాంక్ష చెవిలో-

"వాడు పెళ్ళిలోకి దింపకండా ఉంటే బాలు!"

"ఎవ్వడూ పెళ్ళొద్దా!"

"మువ్వయిదాటి మూంపి వడ్డాక! అంతవరకూ నా తఫ్, మన్, ధన్ నేను ప్రేమించే ప్రియుడిది! ఈజ్ జజ్ నాజ్ గ్రేట్!"

"ఇజ్ ఈజ్ రియల్ లిబరేషన్ కవరబండి!"

"ఏం పుచ్చుకుంటావు!"

"నాకు గోర్త్ స్పాట్!"

"గోర్త్ స్పాటూ! ఎక్కడుంది నీ కోర్త్ స్పాట్!"

"ఇజ్జిజ్ ది హు పెన్డ్ స్పాట్ ఫర్ యూ!"

"నాకు గోర్త్ స్పాట్ ఇష్టం- ఉంటా!"

"అదీ ఉంది!"

"ఎక్కడ?"

"ఉండవల్సిన చోట!"

"అరిదా!"

"వదిగ్రాములూ రెండు పేలు!"

"చవగ్గా అమ్మేస్తున్నావ్ నీ స్పాట్ చి!"

"అది తిరిగి వా దగ్గరికే వచ్చేస్తుంది!"

"నేను చూడొచ్చా!"

"యూ డబ్బీ! ఇది బజారను కొన్నావా? దుకాణానికి రా చూద్దువుగావి!"

మంచి పబ్లిక్ గా సంభాషణలు నడిపింది.

"కరంటు కొరతవల్ల అచ్చయంత్ర మాగి సకాలమునకు వారపత్రిక అందించలేకపోతున్నందుకు చింతిస్తున్నాము!" కత్త ప్రకటన.

"అయ్యో! అయ్యో! మరి ఈ పీరియోడిక్ మంజూరి అక్కడలానే ఉందిపోయిందా? ఇంతవరకూ అష్టకష్టాలు పడ్డదీ మనోరంజనవి చేపట్టిందో లేదో?"

"రచయితకి రింగిచ్చి అడుగుతే!"

"ఏమమ్మా! అభిమాన రచయిత! ఏమయిందా కథ అభిరికి?"

"ఎలా చెప్పనందీ! నవల వ్రాతకలకి అమ్ముడిపోయింది! నేను చెప్ప నశక్తురాలిని! క్షమించరూ పాతకీ!"

"పాతకీ! నన్ను పాతకి నంటారా?"

"పాతకీ అన్నానందీ!"

"అలా దారికి రండి! మేం చదవబట్టి మీరున్నారు కబడ్డార్! కథ ముఖాంకం చెయ్యి! లేనోతే నువ్వు చెత్త రైటర్ వని ఎడిటర్ కి వేంకొద్దీ ఉత్తరాలు రాయొస్తాను!"

"జగమే మాయా.... బతుకే మాయా...."

"ఏం సాంగమ్యా! అహ! మంటిసాలా! అహ! సముద్రాలా! అహ! సుబ్రహ్మణ్య! ఈ పాటకి రీఫ్రేస్ మెంట్ లేదయ్యా!"

మండు కొడుకు... కబాబ్ పుల్లలు నముల్తూ.... నగ్నచిత్రాల పిసప్ప చూస్తూ....

"కావడి కొయ్యేనోయ్! కుండలు మన్నేనోయ్!"

"కాదుబయ్యా మరి! ఈ మగదేమిటి! కట్లుకాదూ! ఎన్నో పేర్లు పెడ తారు... ఈ కబాబ్ ఏమిటి! మాంసం కదూ! దాన్నే పులావ్ అంటారు.... పై అంటారు.... హేమ్.. అంటారు.... సాపేజెన్ అంటారు...."

"అంతే.... గురూ.... అంతే.... నేను మడిసివి.... నువ్వు మడిసివి! మరి నువ్వు రామరావెలా గయ్యేవు! నేను కృష్ణారావెలా గయ్యేను! అహ.... మాటొచ్చింది కాబట్టి.... బేరా! మరో హాస్ బాటి లొట్టుకురా!"

నీలా ఇద్దరిందూ బిట్ కెప్టెన్స్ పెరిచాడోంది
డౌప్లర్-ప్రపంచంలా ఉందూ నీలం మంచివల్లే
అన్ని స్తాంది!

“ఏమంటి చదువు చదురమేనా, మగువ చదురం అబ్బరేదా?”

జిగజిగేర్ :

“ఎవరు నువ్వు? అదా.... మొగా?”

“నా చీర.... రవికా అగపట్టంలేదా? నాకో పెగ్గు పట్టండి!”

“నీర: రయిక: ఏంటమ్మా అయి: కావిడి కొయ్యేనోయ్: కుండలు
మన్నేనోయ్: అయి తీసి: నువ్వు.... నేనూ.... అందరం ఒకే: పెగ్గు పట్టడం
ఏంటి: పాలు తాగుతున్నావా పాలిస్తున్నావా : నీ వయసేటి: బుద్ధి ఉంది....
గళానుంది! ఏసొక్క రమ్ము: కలుపుకో నోదా!”

“థాంక్స్!”

“అదేటా ఎంగిలిపీచు పదివేవా?”

“అన్ని చదువులూ కడుపుకోసమే కదా!”

“కడుపా: నీకు కడుపా?”

కింకిలా నవ్వు.... “నాకు కాదు: మీకు!”

“నాకు కడుపా: మతిపోయిందేటి: నేను మొగోజ్జి: తెలీదా?”

“తెల్చుకోవాలనే ఉండి!” రమ్ము గటగటా తాగింది-

“ఎందుకు: ఏం లాభం నీకు?”

“సాతిక రూపాయల్లాభం!”

“అంత తక్కువ లాభం?”

“అదే ఎక్కువనేవారూ ఉన్నారు!”

“నువ్వు కేక్ కట్టక్కర్లేదు కదూ?”

“కోర్టు తెక్కు-తె జరిమానా కట్టాలి!”

“కావిడి కొయ్యేనోయ్! ఏపోక్కి అమ్మి మరో పెగ్గు! మా గదికా నీ గదికా!”

“ఈ బారు వెనకనే ఉంది ఓ గది....”

“ఇంతే! పద!”

వేదంలో సార మింతేనయా పాట అవరయింది.

21-30 గంటలు

మొదటి అటలు పూర్తిచేసుకున్న సినిమాహల్లు, ప్రేక్షకులని బయటకు కత్కేయి.

ప్రేక్షకులనించి ప్రయాణికులుగా మారుతున్నాయి.

సినిమా చూసిన కొందరు అనందించేరు- కొందరు ఏడ్చేరు- కొందరు అత్మహత్య చేసేటంతా మనుకున్నారు.

ఏడ్చినవాళ్ళూ, చద్దామనుకున్నవాళ్ళూ మరి రాకూడదనుకున్నారు.

“ఏమోయ్ హీరో, నా తాతలా ఉన్నావు. కుర్రాళ్ళకి కొంత రానివ్వ వయ్యా. నీ ముసలిమొహం చూడలేక చస్తున్నాను.” అనుకుందో తరుణిమతి.

“నీ బొట్టా గెంజలేక నువ్వు పడే అవసాపాలా మరి చూడలేనా.... ఇక చూడకో!” పదహారేళ్ళ భార్య ఈసురోమంది.

“నీ బొట్టా హీరో! చనమ్మా! ఆ చీరీపేట్, ఓ సారి స్నానం ద్రెస్ తో విరివిదమ్మ నీ బలవమేవిలో తే! పోతుంది!” అని అరిచేదో యువప్రేక్షకుడు. హిందీ టెరమిన్ గానించే పదహారేళ్ళ ‘జాన్నివ్’ ఆతగీ అలిమాన నటి.

క్లౌజుప్పలో తెప్పెరా చక్కమీద.. లాంగ్ షాట్ తో ఒంటిమీద.

“హీరో! నీ లాంగ్ షాట్లు .. మీకు క్లౌజుప్పలూ ఎలాగొకాయమ్మా!”

“నేను అమ్మని కాను. ముడ్డుగుమ్మని!”

నంసారంకో సినిమాపుకి వచ్చిన గృహమేధి చద్దామనుకున్నారు.

“అయ్యో! అయ్యో! నా కూతుళ్ళ పక్కని కూచోని ఈ కొక్కోకం ఎక్కడ చూసేది!” నగం అటలో బయటకుపోయేరు.

ఎందుకీ బూతులు?

అంతా బూతే. ఎల్లకన్నకీ బూతులు వాడంలేదూ? సినిమాలకీ ఉంటాయి- సాహిత్యానికీ ఉంటాయి.

బాతు లెకపోతే లలితకళలేం గావరే? సినిమాలకి, కథలకి, ఎన్‌దాలకి, వాట్యానికి, కవిత్వానికి బూతే కద మూలాధారం:

బాతు బతికుంటేనే మానవజాతికి మనుగడ.

నువ్వు బాకంటే బాతు- కాదంటే కాదు.

చిటపట చినుకులు ప్రారంభమయ్యాయి.

బిస్సులు రద్దీ.

పుష్పలత, ప్రేమలత, అమృతలతలు వైటలనే గొడుగులుగా వాడేట-

"మా కందులో కాస్త చోటివ్వరాదూ?" ఒక మగాడు చమత్కరించేట..

"ఇస్తాం కాని నష్టపరిహారం చెల్లించుకోవాలి."

"ఏం నష్టమౌతుంది? ఏం పరిహారం?"

"మా పరువునష్టం- పరిహారం పుస్తైలకాడు."

"హమ్మబబోయ్. అంత డబ్బు దగ్గరేదు."

"అయితే తూర్పుకి తిరిగి దండంపెట్టు."

కార్లు రివ్యూన పోతూ బురదసిక్కుని చిమ్మేయి.

"దగుల్పాజీలు. కారుండగానే కళ్ళు కనిపించవ్వు" తీమరాజు తిట్టేడు.

"నాకో కారుంటేనా?" తామరాజు స్వగతం పలికేడు.

"అందులో బిస్సెస్తారా నానీ." ప్రేమలత నాందీ ప్రస్తావన చేసింది.

"ఎంత మాట, ఎట్లాగ్ చేస్తాం చెయ్యమంటే?" తామరాజు జోకేసేడు.

"కారు ఖరీదు మరి చెబ్బయినాయి పోయిందయ్యా. మనం కొనగలమా ఈ జన్మలో?"

"కాదు సంగతుడులు. పెళ్ళాం ఖరీదు ఎక్కడైపోయింది- పెళ్ళి చేసుకుంటే నెలకి వెయ్యి జీకం ఉండాలి. మన జన్మలో పెళ్ళవుతుందా మనకి?" తీమరాజున్నాడు.

పుష్పలత నవ్వింది- "వెనుకటి కెనల్ కెరటాలు పోగానే సముద్రంలో కానం అడకానందిట. ఆలా ఉంది మీ వరస."

బిస్సొచ్చింది ఎక్కేరు-

మగాళ్ళు కూర్చున్నారు, మగువలు నిల్చున్నారు-

"అడసిల్ల నిల్చుంది కాస్త చోటియ్యవయ్యా?"

"ఇది మగ నీటు- అటవీల్లో మగాడ్ని కూచోనివ్వరు? మగవీల్లో అబాళ్ళు కూచోటమే కాక, కూచుంటే లెమ్మంటారూ?"

“అసాటి ఇది లేదయ్యా?”

“లేదు. నే లేవను. నా ఒక్కో కూచుంటే అభ్యంతరం లేదు.”

“మాటలు తిన్నగా రావీ.”

“మీ మాటలు సరిగా రావీంది.”

“సరే నీ ఒక్కోనే కూచుంటా. ఒడి పట్టు.”

వచ్చి ధీమని ఒడిలో కూచోనేసరికి అబ్బాయి అప్పడంలా అణిగి పోయేడు.

“బాబోయ్! ఇంత బరువా?”

“అడవి బరువే! మగ్గారు మొయ్యాలి! అందుకే భర్త అన్నారు!”

“నేను నీ భర్తని కాలేదు. నేనే నిల్చుంటాను!”

లేచి నిల్చున్నాడు: “అదాక్కో గుండాయిజమ్ ఎక్కువయిపోయింది మరీనీ.”

“ఎందుకొక్కవవ కూడదూ?” అడిగింది....

“ఎదురుప్రశ్న కూడానా?”

“మీలోనే ఉండాలా గుండాయి: మేం భయపడుతున్నకొద్దీ మా మీద మీ జాలుం చెలాయిస్తూనే ఉంటారు. మేమే తిరగబడితే మీరెక్కడుంటారు? వండిపెట్టం.... పిల్లల్ని కనం- సంసారం చెయ్యం- అంటే మీరేమోతారు!”

“హాయిగా ఉంటాం.”

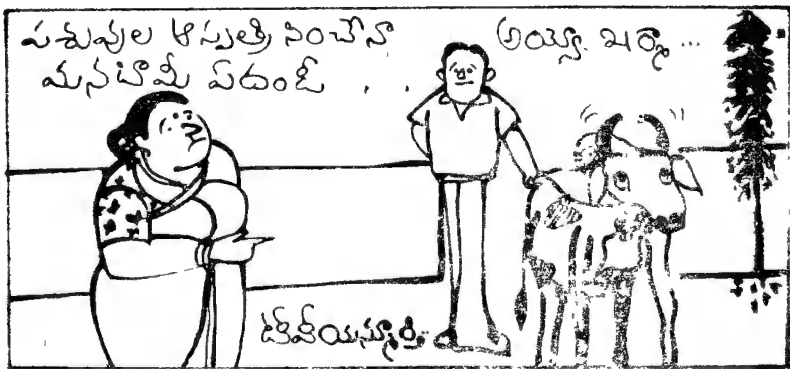
“అదదానిని గొరవించని జాతి ఎప్పుడూ బాగుపడదు.”

“ఎవరి కొరేవను?”

“నాదే- మేకకి కసాయివాడు కావాలి చంపేవరకూ మేసడానికి అన్న మనస్తత్వంకో ఉంది మన అరజాతి- తిండి పెడుతున్నందుకు వాడి కత్తికి మేడ అందించి అసాటి కృతజ్ఞత చూపొద్దా అంటారు మీరు. మేం మేకలం కాం, మనుషులం అవి మీకు తెలిపొచ్చే రోజు దగ్గరనే ఉంది.”

“మీరు మేకలా: రామ రామ! మేం ఏమవాలి: పిల్లలమా? మీకేమంది మహారాణిలా స్వర్గసీమలో కూచున్నారు- తిండి అర్పించేదెవరు? అపీసులో తిట్లు, చీవాట్లా తినేదెవరు?”

“అదో పనా: ఆ పని మేం చేస్తాం. మీరు మా పని చెయ్యండి దేశం బాగుపడుతుంది. లంచగొండితనం, గుండాయిజమ్, దింకా-రాలూ ఇవన్నీ తగ్గుతాయి.”

"దిగండమ్మా మీ స్త్రాపొచ్చింది!"

"గుడ్ నైట్ అబ్బాయ్!"

"నేను గుడ్ నైట్ అబ్బాయిని కానంటి. బ్రహ్మచారిని."

"దెన్ బ్యాడ్ లంక్!"

23-00 గంటలు

రోడ్డుమీది బన్నలూ కార్లు పలచబడ్డాయి.

పేవ్ మెంట్ హకర్లు ఏ కాలమయో తమ సరుకులు పట్టుక ఇళ్లకు పోయేరు.

పేవ్ మెంట్లు కాళి అయ్యేయి

పొద్దున్ననగా పోయిన పేవ్ మెంట్ సంపారాలు తిరిగివచ్చేయి.

అదా, మగా. చిన్నా, చితకా—

రోజల్లా పనులుచేసి శరీరాలు అలసిపోయేయి.

నిర్మిత స్థలాలలో దాచుకున్న పడకసామగ్రిని బయటకు తీసేరు.

చాపలు ... టాంకలు....

మధ్యాహ్నం, రాత్రి భోజనం మరోచోట బిహోయింది.

ఇంక కావల్సింది కంటినిండా కునుకు—

అకలి రుచెరగదు— నిద్ర సుఖం ఎరగెడు.

కొందరికి ఆకాశమే పైకప్పు, నేలే పరుష, మోచెయ్యే తలగడ.

విద్రులో మెదదూ నిద్రపోతుంది, వర్తీసుండవు. తెలివి రాగానే వర్తీసు.

మనిషికి మెదదెందుకు?

వేంకొద్దీ చియగుం బతుకులు.

సేవ్ మెంట్ మీద పుచ్చేరు, పెరిగేరు, అక్కడే చస్తారు.

అయిదుగురు ఆ సేవ్ మెంట్ మీదే శృంగారం.

వరాలు ఊరుకోవుగా:

రక్తం ఉరకలువేస్తూ-

"ఛా! అక్కడేటి!" మగదీని దూరంగా తోసింది.

"యిదే మనిల్లు. దుప్పటి కిందకొచ్చి!"

ఓ చిరుగుం రగ్గు కప్పి దగ్గరకు తీసుకువ్వాడు.

కనిపించకుండా దుప్పట్లోకి కుంచుకపోయింది.

ముసుగువీరులు.

ముసుగులో గుడ్డులాట.

ఖానిఖారత వీరుణిక్ వీరురాలిక్ ఆ సేవ్ మెంట్ మీద వీజం వదింది.

మూడు నిమిషాల్లో ముసుగు తొలిగిపోయింది.

"ఏ జాగాకి నువ్వు పో. నా జాగాకి నేను పోతాను."

ఆకాశంకేసి చూస్తూ వదులువ్వాడు.

"ఏచే! మల్లా వార్షం ఒత్తడేటి!"

"ఒస్తాది గావాలి!"

"మెరుపులు మెరుస్తున్నయ్యే!"

"ఈ రేతిరి మరి తొంగున్నట్టే." అదగొంతు.

"కాస్త పడి తగ్గిపోదా?"

"తగ్గడేమో?"

"అ యాపీసు మెట్లమీద తాకొని కునుకుపాట్లు వదాలి."

"ఓహో! బుడే ది వెదరే ఈట్ వెరీ ప్లేజెంతు." ఒక విదేశీ టూరిస్టు,

కాత్ గరత్ వడించుట్టూ చెయ్యివేసి సేవ్ మెంట్ మీద వదుస్తూ అవ్వాడు....

"యా. ఉయ్ తెన్ హేవ్ ఏ గుడ్ టైమ్." అంది చీర అందంగా కట్టి,
అందంగా అలంకరించుకున్న పాతికేళ్ల పడుచు.

వాళ్ల వెళ్లగానే....

"గుంట గుమ్ముగుండే. ఎంతుచ్చుగుంటదో ఆ సీమదొర దగ్గర."

"బదొందలివైకాని తొంగోదాది పక్కం. అక్కడై దొందలు రెక్కేటి!"

"సంవగదిలో ఆది పక్కలో తొంగుంటే రంజగుంటది గుంటికి."

మగాదవ్వాడు....

“నాకా జలమన్నా యిచ్చినాడు కాదు దేవుడు. ఓ ముష్టిోడికి పుట్టించినాడు.”

“మల్ల జలమెత్తవేటి?”

“జలమెత్తి సేమదేశంలో పట్టాల.... యీ దరిద్రం దేశంలోనా....

ఓ. భూ.” అడది ఉమ్మింది.

“దీన్ ఈజ్ ఏ గుడ్ వెదర్ ఫర్ బూజింగ్.” ఇద్దరు మిత్రులు నడుస్తూ-

“బూజింగ్ ఎండ్ బంపింగ్....”

“షెర్ ఉయ్ అస్కె ఫరె గాల్?”

“యా, వన్ పుడ్ డూ ఫర్ బోత్?”

“వన్ బై టూ!” పకపకా నవ్వు....

“ఏంటంటున్నారు?” అడది అడిగింది....

“అక్కకి గుంట కావాలంట. ఎత్తవేటి.” వారన్న మాటలు అర్థంకాక పోయినా గెనమీద అన్నారు....

“వెళ్ళి మాటాడిరా.” నవ్వుతూ అంది.

“బస్టే. వీ మొకం శా మొకం జాస్తే జోడట్టుక ఎంటపడతారు. అక్క ఓటల్లోనే రంబనాటి గుంటలున్నారే.”

వర్షం ఎక్కువయింది-

గదిగబా పేపుమెంటుమీద నడుంనాల్చిన వారంతా ఎక్కడ భవనం కనిపిస్తే అక్కడ దాని నీడకింద తలదాచుకున్నారు. వర్షాన్ని తిట్టుకున్నారు.

“అహ! మరి కాశిదాసేమంటారు!”

“అకాడస్యే.... ప్రతమ దివసే! అన్నారు కదండీ! మేఘనందేశం కావ్యం ఎలా పుట్టిందంటారు?”

“మన తాగూరుగారు ఇలా వర్షాన్నీ, పురుషున్నీ, మేఘాలనీ చూస్తూ అలా చూస్తూనే తన్మయత్వం అనుభవించేవారుటండీ కాంచీకితత్వంలో.”

“మరి కాడుటండీ! మహాపురుషురండీ వారు. మీదీ నాదీ ఒక కవిత్వమా.”

“బాగా చెప్పేరు. వర్షంలో తడుస్తేనన్నా ఇప్పురేవన్ ఒస్తుందని.”

“అదీ పాయించే. అనుభవం లేందే అవేశం పుట్టదు కదా!”

గొడుగులు వేసుక వర్షాన్నీ రాత్రివీ అనుభవిస్తూ ఇద్దరు నడుచుకుంటూ పోయేరు-

కానీ....

ఈ నగరపు పేపుమెంట్ల సంసారానికి రోజూ ఒకటే ప్రార్థన.

“దేవుడా, ఇవాళ మమ్మల్ని వర్షంనించి, ఆకలినించి కాపాడు.”

టవ్.... టవ్.... టవ్....తో ప్రారంభం.

టవటవటవ...టవటవటవ.... తోరు.

హోర్. హోర్. హోర్. కుండపోత.

పెద్దపెద్ద మట్టిపొరీదీదీల్నింగులుప్రస్తుతం కాళీ....వగలండులోఅపిసులు-

వీరు.... పగలు కాళీ.... రాత్రి పేపుమెంట్ల ఇళ్ళు.

“ఈ యిల్ల కెంత చిమ్మెంటవుద్దో రావయ్యా. మనకోసం వదివేలిళ్ళు కట్టొచ్చయ్యా.”

“కాని కట్టరయ్యా.”

“ఎందుకంటావ్ రావయ్యా.”

“కట్టరంతే.”

01-00 గంటలు

రెండో ఆట సినిమా వదిలేరు—

ఇళ్ళకి పోడానికి బస్సులు మరి లేవు—

వర్షం టవటపా పడుతూనే ఉంది.

టాక్సీలూ, ఆటోలూ ధరలు పెంచినేయి—

వ్యంత వాహనాలున్నవాళ్ళు వాహనాలెక్కి ఇళ్ళకు పోయేరు—

వాహనాలు లేనివాళ్ళు, వర్షం తగ్గదా అప్పుడు ధరలు తగ్గనా అని నిల్చున్నారు.

రెండో సిద్ధ చేద్దామని వచ్చిన విలాసినులు, విఘ్నకోసం నిలబడి, దొరికిన మగాడ్ని దొరికిన ధరకి ఎగరేసుకపోతున్నారు.

“మూడుగంటల బండి కందాలా: ఫరవాలేదు రద్దురా. ప్లేషన్కి దగ్గరే నా గది, ఆటో తీసుకోండి. నిద్ర పోనివ్వనులెండి. నా కబుర్లు వింటే మీకు నిద్ర రానేరారు.”

కాని చాలా మందికి బేరాలు లేవు.

ఆ విశ్రాంతి, ఆ వర్షంలో, దీపాం చాటున నిలబడ్డ ఒంటికి అద్దెకి పెట్టిన అడదాని కేముంటుంది గిరాకీ:

సారంలేని ఒంటికి సారంలేని బతుకు తోడించి, ఎలాగో ఓలా లాగుదా మని ప్రయత్నం.

దుఃఖం ఆనంతమైనందుంది:

ఎవరిక్కావాలి దుఃఖం.

నీతిపెట్టగలవా విలబడు. ఏడుస్తావా? పో.

నీ ఏడిపుని నీలో దాచుకో.

నవ్వు- నవ్విందు-

అప్పుడు నీ ధర పెరుగుతుంది.

ఎవరి ఇళ్ళకి వాళ్ళు పోయేరు. సివీమాహళ్ళు దీపా లార్పివేయి.

ఒక్క ఆడది నిలబడిపోయింది.

బేరాలు దొడక్క ఒకటి ఉండిపోయింది.

నిట్టార్పింది.. తోర నివ్వించి... ఎక్కడా మగపురుగే లేనందుకు

ఎంతో విచారించి.

లోకం తగలలేదేమోనోందేం ఇలా?

మగతనం అంటూ ఏమయింది లోకంలో?

తనవంటి వయసులోని ఆడది కేవలం వదిరూపాయలకి రోడ్డుమీద
నిలబడినా ఎనయా తనకేసి చూడనన్నా చూడలేదే?

విజయే:

ఇవాళారేపూ అబ్బాయిలూ అమ్మాయిలూ విద్యాలవిడిగా తిరుగుతూ ఉంటే
తనెవరికి కావాలి?

పాతివ్రతకం ముడచగలిసి, కీలం అంటే నవ్వుతాలగా తయారయిపోయి
కన్యలే కరువయిపోతున్నప్పుడు తన నెవరు చూస్తారు.

విందుభోజనం ఉత్తనే దొరుకుతూ ఉంటే హోటలు భోజనం ఎవరి
క్కావాలి?

బరువుగా ఆడుగులు వేసుకుంటూ పేప్ మెంట్ మీద నడక ప్రారంభించి
దామె.

ఇవాళ రాసుకున్న పొడరు వృధా:

వేసుకున్న లిప్ స్టిక్ వృధా.

కట్టుకున్న చీర వృధా.

వేసుకున్న వేషం వృధా.

బిస్సుకిచ్చిన డబ్బులు వృధా.

కాళ్ళ పీకు దండుగ: పేకప్ క్రమ దండుగ.

ఒక్కసారి అమె కళ్ళు జిగ్మన్నాయి.

బిస్పాన్ దగ్గర చిటనచిటన చిమకులో మగారు!

మంచి బట్టలే తొడిగేదే!

జేబులో చిలుమున్నట్టే ఉండే.

ఉత్సాహం పెల్లిఉబ్బగా అటుకేసి వయ్యారం అంతా నడకలో ఒరిక
బోస్తు నడిచింది.

అక్కడికి వెళ్ళి అకడ్మి నమిసింజేక సూచన లిచ్చింది.

క్రీగంట చూపు.... పొడిదగ్గు.

అ మగడు ఇందాకట్టింది అమె మీదే కన్నువేసేడు. హాలు దగ్గర
విచ్చింది- మాంచి షిఫాన్ చీర జమాయించి కట్టింది.

అక్కడి వీధి దీపం లేడు.

ఆ ఒంటరి అడదాని రూపం, అనుపానులూ సరిగ్గా నజరకి అందలేదు,
ఇద్దరూ ఒకరి కొకరు దగ్గరగా నిలిబడ్డాక....

సిగరెట్టు పెదవులమధ్య నుంచి అగ్గిపుల్ల వెలిగించేడు.

ఒక్క ఊం అ పుల్ల వెలుగులో ఒకరి కళ్ళలోకి ఒకరు చూసు
కున్నారు- అంతే....

చీకార్లం చేసేడు.

"ఓన్ నువ్వా. ఎవరో హైక్లాస్ ఇంటిబొట్టె వసుకున్నాను. థూట్
నువ్వా!"

అమెకి, ఏడవలేక వచ్చు గంగలా వచ్చింది. దుఃఖం యొక్క కరుకు
తనం ఉందా నవ్వులో- ఓరి నువ్వా! పెద్దంటి పోగ్గడివనుకున్నాను."

"పెద్దంటి పోగ్గడు కార్ల బోకాడే గుడిసేటి గుంటా. యీడనేల నిల
బడకాడే!"

"బక్లాస్ యింటి బొట్టె అర్ధరాత్రప్పుడు నీ కాడకేలాస్తాదిరా
ముదవన్నపోడా! జేబులు తగల్పేదా!"

ఇద్దరూ గంగలా నవ్వుకున్నారు....

"జేబులు తగల్పాయి కాని అందం దలుల్పేవు! వీకు మగోడే తగల్పేదా!"

"తగల్పారు కాని ఎవరికీ మొగతనం నేడు!"

"నానూ మొగాడ్ని కావంటావేటి!"

"అయితే పద- అకలేస్తంది- కాకొటబల్ల టిపివిప్పించు సాలా!"

“వరె వద...”

“కరాక నా గదిలోకి తొంగుదాం”

“అది నువ్వు నెప్పారేలే! అనుకుని నీ పంటిమీద ముద్రపడి యుంది.”

అసె నడం చుట్టూ వెయ్యివేసేడు...

ఏదో ఓ పాట ఎత్తుకున్నారు మగాడు....

గొంతు కలిపింది అడవి...

వర్షంలో, చీకట్లో, రామాజర్గాన, రాజీమార్గాన, రాజూ, రాజీ... ఇద్దరూ
ఒకరి వెద్దదనం ఒకరు అనుభవిస్తూ నడిచిపోయారు.

రోడ్డు మళ్లా 04.00 గంటల వరకూ ఓ కనుకలిసింది.

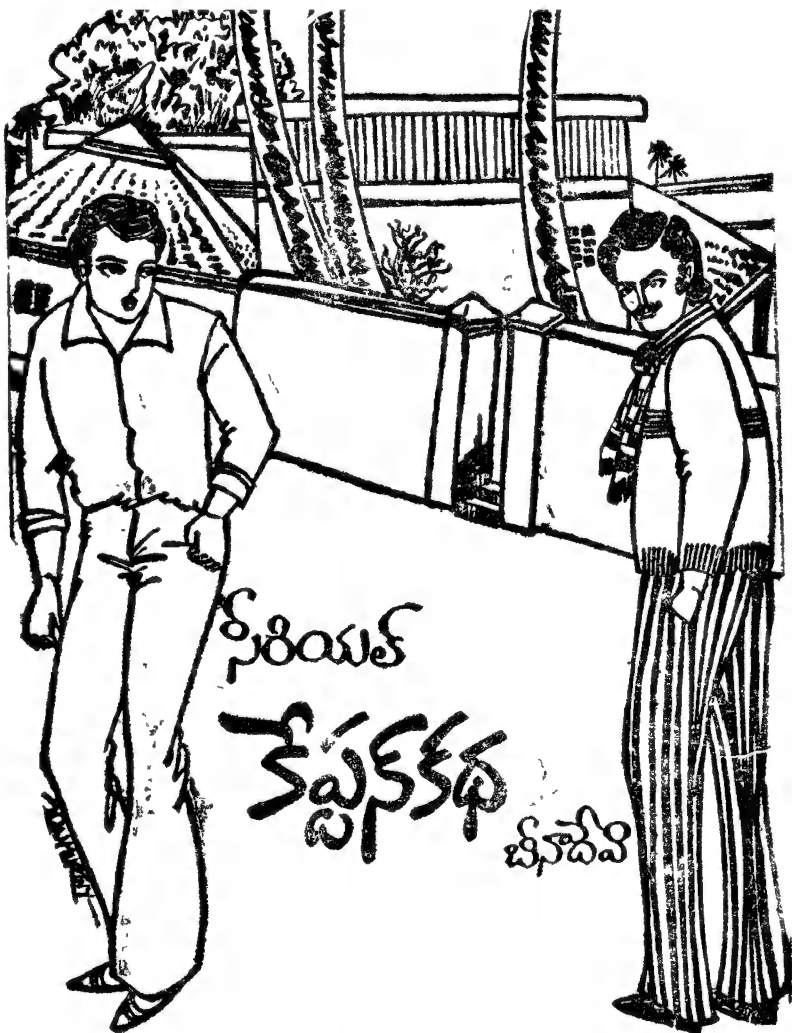
అక్టోబరు నెల యువ భావ పరిచయ పోటీ

ఐహుమానము రూ. 25-00

ఈ కార్టూనుకు సన్యాయక వ్యాఖ్య (Caption) కావాలి.

గమనిక : వ్యాఖ్యలు పోస్టుకార్డుపై ప్రాసెస్ అక్టోబరు 20 వ తేదీలోగా పంపవలెను.

(గత సంచిక తరువాయి)

అ చున్నాడు- పొద్దుటండి- మా
బాబిగడ- "యేదో పట్టిబాబు నిన్న
సాయంత్రం మీటింగెట్టిస్తానాడు" అని.
"యేట్టిదండ" అన్నానంది.
"మీ యాదదిగూడా యెక్కిందట!"

"సిత్తం వచ్చినాదండి. దానికి గంట
నొప్పండి."

"గంటనొప్పైనా- సంతనొప్పైనా
లేదీదాటండిగదరా- ఆ యెగస్పాట్టి
యెదవకాదికి- యెక్కడం- దేనికి?"

అనదిగినాడంది. ఆ బాబుకేదో అనుమానవచ్చినా దఃఖించినాడంది. నా మట్టుకు నాకు.

నాను అలోపించకుండా అసీసి వానంది. "మొదట్లో నా నొక్కడే యెదిలే నీటిబాబు నన్ను నమ్మడవైసి-దా విన్న కూడా రమ్మనీవోడినంది. వచ్చింది వచ్చినట్టా కూకోక. నన్న దానికి పెద్దదానికి వాయిజ్జెం పేయించు కోడం ఆరంభించినాడంది. దానికి గంటునొప్పంది. దానికికోడు నెలకు మూడుమాట్లు బయట కూకుంటాడంది. దానికి ఆ బాబు వాయిజ్జెంలో గుఱం కనిపించినాడంది. దాంకో ఆ బాబు "అస్తవాసి" మంచదవి దానికి నమ్మకం యేర్పడిపోనాడంది. మన దాద్రమ్మ వచ్చినాక. ఆ బాబు నొగ్గిసి. ఈ యమ్మ కాదికెళ్ళవే. అంతే. యేటన్నదో బాబూ. యెరికా. దాట్లర్నీ. దావర్నీ మారనగూడదు అందంది. పెప్పుకుంటే సిగ్గు. ఆదొకప్పుడు "యాపారం"లో ఉండినాడంది. దాని నమ్మకాలూ. పావెతలూ అన్నీ ఇలాటియ్యేనంది" అన్నానంది.

"అదకూకున్న. అంటిముట్టకుండా అవకలం పార్టీలో ఉంటేనే మండిదిలే. ఇంతకీ మీటింకు సంగతులేవే. అ సత్తరికాయగోడి బోడిస్తాను ఏటి. ఊరంటించేస్తాడా. పెరువులు తెగ్గొట్టించేస్తాడా" అనదిగినాడంది.

"తెగ్గొట్టించేస్తాడట. గానంది బాబు. పెరువులు మాత్తరం గావటంది."

"మరేటి తెగ్గొట్టిస్తాడు. కూలి గుంట లకి తగులుకొని ఆళ్ల మెళ్ళల్లో కాళ్ళా."

"కాళ్ళగావు బాబూ, మెళ్ళ (మెడలు)"

"యెవురియరా."

"మనయ్యేనంది. ఆళ్ల పీకలు అల్ల కోసుకొనిజంత. యెగ్గిగొట్టలుగాతంది. అవకలంపార్టీవోకు"

"మన పీకలెందుకు కోస్తారా."

"మన కోతలకి మనూరి "నేబర్నీ" (లేబర్నీ) పిలకపోతే మన పీకలే కోవేస్తాడటంది. నీటిబాబు."

"అంత 'హిరో' అయ్యేదా కుర్ర నంజికొడుకు. పొలం నాది. పంట నాది. కోతకి నాకు ఇష్టంలేని నేబర్నీ పిల్లు. ఇష్టం ఉన్నోళ్ళని పిలుస్తాను. వహ్మూరివాళ్ళని పిలుస్తాను. నా యిష్టం. ఆళ్ళ రాకపోతే బోలిపోళ్ళచేత కోయిస్తాను. ఆళ్ళ రాకపోతే రిజిర్వోళ్ళు. ఆళ్ళ రాకపోతే మిలిటరీవాళ్ళచేత కోయిస్తాను. ఆళ్ళ రాకపోతే పంచెండ బెట్టిసి పనువులచేత మేయించేస్తాను. మనూరి నేబరు ఊరిడిసి. వాలపెళ్ళి పోవాల. నేక పోతే మనూళ్ళోనే, మలమలమాడి సావాల. బెమ్మం (బ్రహ్మం)గోరి మాటతప్పితే. తప్పుద్దిగాని. నాది తప్పుడు.

"నా మాటలు దావక. ఆ కుర్ర దాట్రుగోడికి. అది పార్టీ కూలివంజి

కొడుకులకి చెప్ప. దప్పేసి కొట్టి మరి చెప్ప.

“దొంగదెప్ప మన వంశంలో లేదు.

“వార్నింగ్ ఇవ్వేనే గాని పంజా ఇప్పు మనం.

“అంచేత ఇప్పుడే యెళ్ళి జెప్పు ‘ఒరేయ్ కుర్రదాట్రు యెదవా ఒరేయ్ కూలింజికొని కల్లారా- మా పొలాల్లో- పంటలుకాదు పరిగదా- గట్లమీద గడ్డి కూడా కొయ్యడానికి మిన్నెల్పెట్టకోహు.

“మీరంతా పేకులు కట్టుకొని వచ్చుదంతోనే దిగుతారో తాళ్లు కట్టుకొని పీకలే యేలాదదీసుకుంటారో- ముందరే అలాంటివోండి అన్నెప్పు.

“పక్కాశ్లశించి నీరు రాకపోతే పక్కాశ్లశిల్లింబ నారీ(బారీ)లో దింపుతావని అడ్డొప్పే పిట్టల్ని కాల్చి నట్లు కాల్చేస్తారని మనం గాదు- పోలీసోళ్లు- అంచేత- పిట్టాపాపా- యెదిగి బాగుండాంటే- ఖాలోళ్లవి పైకిపూ- దాట్రుయెదవని చెయినా పొమ్మని చెప్ప.

“కుళ్లనీళ్లు తాగి వస్తున్న మాలినంజి కొడుకులకి- పోనీగదా అని మంచి నీళ్లు మయ్యి తప్పిస్తే నుంచి నీళ్లు తాగి- ఇలాంటి తప్పుడుబుద్ధులుకట్టా పోతారు.

“దొంగతనాలు చేసేరు, యెంత కాలంలో ఉన్న గుంజైనా (పిల్లయినా) దొంగతనంజేస్తే ఓ దెబ్బెయ్యక ముద్దు పెట్టుకుంటారటా; అంచేత ఓ దెబ్బేసి వంత మాత్రరాన- కట్టు క ద తా రా:

కోరటు కీడుస్తారా:

“కోరట్లలో యేటాడ్తో- కూలెదవంకి తెలకపోతే పోనాది- గాని- అకుక్కం దాట్రుగోడికి తెలవాడ్డా:

“ఈదో రుకోర్లు (రిపోర్టు) బికిరీసి- దానికో రూపాయి స్టాంపు- నాలికకో నాకేసి అంటించినవంత మాత్రరాన- కోరటు మప్పుల్నుందర్ని కైదుకి కట్టేస్తాదా- ఉరేపేస్తాదా- మాం- పోలీసుల్ని- సాచుర్ని- దాక్టర్ని- స్పీడర్ని- ఆకిరికి కోరట్లని కూడా కొనీగలం- అమ్మిగలం.

“మా మాట గాదని- ఈ రాజ్యంలో ఎప్పుడూ- నీళ్లు తాగలేదు- నింబలేదు.

“కుళ్లలో- పురుగుల్లా- కింకిలా- కొట్టుకు- బతుకీతున్న కూలెదవల్ని- పోనీగదా అని జాలిబి- వొడ్డుకి జేరిసి- వొడ్డం- యెంతే- మంచి పాతవే- నేర్పేరా నాదిదకొడుకులు. కూరేసిన- నెయ్యిని- కుక్క- కూడా కరవదురా- కరవగలిగివోదూ- కరిసివోదూ కూలో దేనా.

“ఒంటిపూట తిన్నవ్వాళ్ళే- కూలోళ్ళు- రెండుపూట్లా తిన్నారో నాను కానుకో నేడుగాని- సంగారెట్టిక మాత్రను. యెట్టి వోళ్ళు- యెట్టివట్టా ఊరుకుంటారా- ఉహూః ఊరుకోరు.

“ముందు బూవులు గావంటారు:

“యెవిరియ:

“గవర్నమెంటు వనుకునేవ-

"మనయ్య- మన బూవులు- కావలంటారు.

"బూవులిస్తే ఇళ్ళు గావలంటారా?

"అయీ- ఇస్తే పుట్టోగాలు కావలంటారు.

"ఉజ్జోగలిస్తే యేటి గావలంటారో- యెరికా- మీ పిల్లల్నిచ్చి పెళ్ళుళ్ళు తెయ్యండంటారు.

"యి యి ప్పి జేస్తే యేటా దొ యెరికా:

"మాం న లోళ్ళవై పోతాం.

"తెలివితక్కువెదనని- ఒక్కపూట వస్తువడుకుండి- యెదనలకి- రెండు పూట్లా- వొజ్జం ఉండిఉట్టు జేద్దారని జూపేను- చేస్తే యేటైందో చూపేవ గదా!

"నా నంట కోతకి నా కిష్టంవోచ్చిన కూలోళ్ళని తెచ్చుకోడాని కిల్లేదని ఇయ్యోక- అంటున్నాడు.

"రేపొద్దున్న- నా కూతురికి నా కిష్టంవోచ్చిన మొగుళ్ళు జేడాని కిల్లేదంటారు.

"ఇక నను నోటికో రెక్కర్చియ్యను.

"చేత్తో చేసి- జూపిస్తాను.

"నను చుందే- తెప్పిసికాను- నాది దరమయ్యద్ద వని."

"ట్టుమీద గడ్డి కొయ్యదాని క్షూడా మనూరెవలన్ని- పింకనని- బొట్టూ- కాటకా- చీనట్టూ- చెప్పుదెప్పలూ- పెద్ద మరీ చెప్పు.

"అళ్ళని పింకలు పీక్కి-మను.

అనాగిబోనాదంపి మా బాబు.

"తనయగోరెప్పుడన్నా జూపినారో- నేదోగాని- గొడుగిద- ఈపిటప్పుడెలా ఆయానవడుద్దో- ఎలా ఆయానవడిపో నాడు మా బాబు."

"అసలే అస్తవస్తదూ- ఈ ఆయాసా నికి- హద్దటాకే వొస్తాదేమో ననుకున్నా వండి.

"మా బాబన్న మాటలు- పువ్వులు దండ గుచ్చినట్టు- తెప్పినానండి పిట్టి బాబునో."

"నా ననుకున్నకన్నా- పీరియన్నయి పోతన్నాదిరా పరిస్థితి' అన్నాదండి- ఆ బాబు. ఆ యెంటకి కూలిందర్ని- పింకనంపి- మీటింగెట్టినాదండి. తెల్లం దిమ్మకోడ- కిందపింకలు- జేరినట్టు- పోగైపోనారండి- ప్రజా.

"వాచ్చియి- వరికోతలు గావు. మన పీంకోతలు- దీంకో మనం- ఈకో పింకడనా- నాగ్రంకో ముల గడవో- తేలిపోయి- నిన్నా పెద్దా- అదా మొగ- ఈకో కలిపిన్నా- నరే- కాని- ఒక్కరి- వాసిరినా- హోర- మొత్తం పాటి- నురిగిపోయి- యెక్కడ యే నీడికి- అన్నేయం జరిగినా మనవదర- కరిసి కొట్టం- రావణాసురుడులాబోడు- కోతుడండుకి తట్టుకోలేకపోండి. నీచలన్ని కరిసి- కరిపేస్తే- నా గు బా- వు- కాదు.

పెలుకున్నాను. మల్లో - యే ఒక్కడికి - అన్నేయం జరిగినా - అంతా కలిసి కొట్టాలి - మరిసిపోకండి" అని మరో పాలి - హుషారిచ్చినాడండి - అ బాబు.

అప్పుడు అక్కడి జే రీ న వో శ్చ మొకాలు జూస్తే - పాత యెర్రగొర్రెల మొకల్లా లేనండి - వీర నక్కలెట్ల మొకల్లా - యెర్రగా యెలిగిపోతున్నాయండి. అక్క ఉదలాటం జూస్తే - యెలా గుందంజే - అప్పుడే అక్కని ఊరిమీదికి ఒగ్గేస్తే - అవకల పారితో వోళ్ళని అందర్ని - సంపసి - అప్పు, కారం అడక్కుండా - అక్కని తినిపట్టాల్సిందండి.

"ఇక్కడ జరిగిందింతా మా బాబుకి తెప్పినానండి. అప్పుడు బుచ్చిబాబు కూడా ఉన్నాడండి.

"పటాలం వోడి - పెళ్ళి - అక్కరే త్తిరే వన్నట్టు - ఇంతెన్నా క్కురే - అక్క పోదనం" అన్నాడండి అ బాబు "

"వా మొగుడి వత్తున - నాకు తెల్లా - అన్నట్టు - తొడెవరో తెలిస - ఈ తొత్తుకొడుకుల వని - నా కొగ్గి తమ్ముడూ" అన్నాడండి మా బాబు.

"రోజు లెళ్ళిపోతామాయండి.

"కోతలు వోరానికి - వాచ్చిసినాయంకి.

"బాబు పేటద్ది గని యెప్పుడు పేలుద్దో - తెలవట్టు ఊరంతా నల్లగానే ఉందండి."

"ఊళ్లో నప్పుళ్ళు - పెట్టాలా ఇవిసిం చడం మానీసినాయండి. కుక్కలూ - కాకులూ కూడా అరుపులు మరిసిపో నాయా - అనిపించిందండి నా కొకాక్క - వ్వుడు.

"సంటిపిల్లి యేడుపు యింటే - సంగీకం విన్నట్టుండిదండి.

"మూడో నాడండి - రే త్తిరి - నాను కూడా దివి - వీడి కాలునుకోడానికి పైకెత్తు ఉంకో - "పొద్దుతే - యెక్కడికి పోకరా - అరిజెంటు పనున్నాది" అన్నా డండి మా బాబు నాకో.

"అదివారకు - మా బాబు నాకో అలా - యెప్పుడూ అన్నేదండి - నాకు తెలిస - అరిజెంటు పని మా బాబుకేటుందా - అని అలోపిస్తే - అనుమానం వాచ్చిసినా డండి - అప్పుడే గ్రహించిసినానండి - నాకాడ యెప్పుడూ - రహస్యాలు పెట్టు కొని మా బాబు - నాకాడ - యేదో - ఇనయం దాస్తున్నాడని - తెల్లారితే - కురు చేత్రతం కప్పదని - గ్రహించిసినానండి."

"తెల్లారి లెగిసి - నా పసి - కుక్కలం పసి - జూసుకుండినరికి బయం తొమ్మి దై నేదండి.

"కడవరంగోరు కుసింకపేసాగం - మొగుడొచ్చినప్పుడు - రంకు మొగుడికో - యేవరో అన్నట్టు.

"రా బాబూ - డాట్రుబాబూ - వీలా దోడే - విన్ను నల్లగా సావనిస్తే నాను

డాక్టర్ని గాను- అన్నాడట. మళ్ళీ కట్టి పక్క- బాబూబా- పొద్దులే- మీ అసిస్టెంటు బాబు- కట్టిప్పి- కత్తికో- కోడి గెలికేవట్టఁగా గెలికి- కారివ రకతానికి మొకం తిరిగివదిపోండు. అదురుష్టం బావుండి- ఆ బాబుకంకే- అదుగు పొడుగు- రెండడుగులు యెడల్పూ- ఉన్న నరసుమీద పడ్డాడు కాబట్టి సరిపో తాది. నేకపోతే- యీపాటికి- పక్క- 'బెడ్డు' మీదుండివోడు ఆ నరసు- వచ్చిన తొందవి పట్టుకున్నట్లు- యెడం చేక్తో పట్టుకొని- గొరగొర ఈడునుకు పోనాది. 'ఈ వాద్దలోనే ఈ బాబుకి మూర్చ వచ్చెన్నాది. ఇక పురిటి వోడ్దలో- యేస్తే- యేటాతాదో' అని నలుకుంటూ.

"అన్నస్- సంపీనావయ్యా! అదేటి ఇంటేషను సూదా ఇనవ ఇ నీ మా గొట్టవా! నాను తెలకడుగుతాను- నన్న మాడులు- గవర్నమెంటువృత్తికి వ్వరా ఇస్తే- మీరూ- నర్సులూ- పిల్లలాడుకుంటారని ఇక్కకి- అట్లకు పోతారా."

"సూడు బాబూ- నాను పోలీస్పోళ్ళ కాద పెరిగినాను- అంకే ఆళ్ళ వొణ్ణం తివి కాదు- ఆళ్ళ దెబ్బలు తివి. ఆళ్ళ పది దెబ్బలు- ఓ- మీ ఇంటేషనుకాద- బిలాదూరే,

"యెంత జెప్పినా మన పోలీస్పోళ్ళకి - బుద్ధిలేదు బాబూ- అనవసరంగా-

అక్లచెయ్యిజేసుకుంటారుగాని- వేషనుక డాక్టర్నేసి- ఆ బాబుకో గవర్నమెంటు "సిరింజి" ఇచ్చి- ఓ ఇంటేషను ఇప్పించినారా అంకె- ఎపుడన్నా నరే- ఆకిరికి- నికరవైచన నకనై చైనా నరే- అమ్మమీద పట్టుపెట్టిమరీ- విజం అంకా కక్కేస్తాడు.

"ఐపోనాదా బాబూ- మీ పని- బొంబాయి వేట్నీ- బెజనాద ముందడి/ నట్టు- మీరు మంచోర్లాగున్నారు- రేష కలుద్దాం బాబు- మీకు- ట్రాన్స్ఫరే రాకపోతే-

"దెమించాలి బాబూ- మిమ్మల్ని కూకోబెట్టిపాను- ఇంతసేపూ- బ్రోతెజ హావును ముంద- మూడో పేసింజెరుతో అన్నట్టు.

"యె తవారకూ జెప్పినాను బాబూ- కతా- అం- కుక్కలకాడి కొచ్చినాను గదూ. అటి పనీ- నా పనీ జూనుకుండి నరికి పొద్దున్న తొమ్మిదై పోనాదన్నాను గదూ.

"ఆ తరవాత- ఇంటి ముందు పందిట్లో కెళ్ళినరికి- మా బాబులిద్దరూ- మిరొడిసిందిరి- అదివికో- నకనల్లెట్టలా గుసగుసలాడుతున్నారండి - పెప్పడం మరిసిపోనాను నన్నానిగోడు కూడా ఉన్నాడండి.

"మా బాబు మాత్తరం- ఈన బోయీ పులిలా- ఆయావపదిపోకన్నా డండి. మిగతావోళ్ళు దేవికోసవో-

యెదురుజూస్తున్నారండి. బ్రాకెట్టాట-
రిజట్టు. వచ్చేముందు జెనం యెలాగుం
టారో. అలాగున్నారండి.

"ఇంతకీ తవల్లాబోళ్ళు- బ్రాకెట్టా
రెండు శాదతారండి- యెల్లై గుర్ర
వ్వంచేలు కెళతారు గాని!

"ఈశ్శెంతకీ దారేం!" అని ఒక
దంపతీ "గడియో- చెజివో- వాచె
ప్రాయ" అని మరొకడు అన్నాడండి.

"ఈ- వచ్చేదెడలా పావల్లకోట
సానా దిల్లి యెంపినా? నాకు "బెడ్
ప్రెషరు" పెరిగిపోనాడండి.

"ఈలో- వాచి నాది బాబూ-
పందిట్లో "బెంపో"- దాన్లోంచి
దిగినారు బాబు వడిపేను పెరిగిరి-
అక్కలో- ఉద్దయ- మారీచ ముజాహుల్లా
ఉంటే- మిగతావోళ్ళు అక్క కవల
అన్నట్లా ఉన్నారండి. అక్కవరని అడు
గుతే కిడుపుబో ఉన్న పిల్ల కూడా
సెప్పుతాడండి- నీటి రొడిలని. అక్క
కనుబొమ్మలు- అవతానుగిరి మిసా
లంకున్నాయండి- నీ కొక్క కక్కిరి
జాత్తుకో పది సవకా- కట్టంచుకొవచ్చు
బాబూ- అక్కలో యే ఒక్కడినిన్నావరి-
ఓ పులి అంటే అక్కర్లే జేసి- నీ స్నా
దండి- అక్క-తా అక్కడైతే- బాబూ-
అక్కలో నలుగురు కలిస్తే- ఒక యేను
గుని ఏకీకృతకీలు- ఏకీకరిరండి.

"కా- అందులో- ఒక్క-డు
మాత్తరం- మిగతావోళ్ళలా లేడండి-

నచ్చిన ముసిలి యెల్లక్క- సింకికోట
తొడిగినట్టున్నాడండి- అదూ అది
కోటానూ- అది జేబులో అదే తాక
"పెన్ను" ఉన్నాడండి- అడు- నచ్చిపో
యిన అది బాబు సెవలూ ఉన్నాడండి-
అది పేతులో- ఓ సింకి అట్టకి కాలు
తాలు తగిలించి ఉన్నాయండి. అడు
కోరటు అమీనటండి.

"మొగిడి తద్దినం- రంకుమొగు
దెట్టాలా అన్నట్టు- అంతా తిరకాసుగా-
కనిపించి నాకేటి అరదం అవలేడండి.

"సెవం కళ్ళికే తంపుకొట్టదా- మన
కెండుకు తొందర- ఓసికపడితే- సంగతి
-అదే అద్దించితావని నాను యెవ్వర్ని-
యేటి తడగలేడండి.

"ఆ యెనక- అక్క మాటలుబట్టి-
నా కరదం- అయిందేటంటే- మా బాబు
- రావుడుగోడి మీద- పోర్టరీ యెగ్గి
మెట్టు పెట్టి- దానాయేసి దొంగ "దిక్రీ"
పొందీసినాడని- బూచి- పోదీసం జెయ్య
డానికి- కోర్టు అమీనుగోదొచ్చినాడని-
సపోర్టుకి- నీటి రొడిలాచ్చినారని-
దం- నా కరదవైంది.

"హవ్వ లంజికొడుకులు- ఈళ్ళు
తల్లికి మొగుడు రకం గాడండి- రంకు
మొగిడి రకవండి- ఈళ్ళని జూస్తే -
మడుసులు కాదు- దెయ్యాలు కూడా
జుడుసుకు- మంచారెక్కెస్తాయండి.
ఈళ్ళ జాతికే నీతి లేడండి.

"ఒక వీదోడ్ని కొట్టడానికి కూరి

వీదోళ్ళనందర్నీ - అగ్గిలో తోసిగలరండి -
 ఊళ్ళో వీదోళ్ళని - లొంగదీసుకోడానికి -
 ఊరికే - అగ్గిపెట్టెస్తారండి.

"యీళ్ళ రాచ్చన యజ్ఞానికి -
 రావుడుగోడు బలి అన్నమాటంది.

"నానిలా ఆలోచిస్తూ ఉంటే - ఊరే
 గింపుకు బయల్దెల్లినారండి - మా బాబులు.

"కుక్కల్ని పట్టుకుని నువ్వు రావా
 అన్నారండి. 'నవ్వు - మీ తమ్ముడూ
 ఉండగా - యేరే కుక్కలెందునూ' అని
 మనసులో అనుకుని నానూ బయల్దెల్లినా
 నండి. దెయ్యం కుక్కల్ని పట్టకొని.

"మావుల ఊళ్ళో యెత్తు ఉంటే -
 పిల్లల పెళ్ళి ఊరేగింపు - యెలకలు -
 కన్నాల్లోంచి చూపినట్టు - గుడిసెల్లోంచే -
 చిక్కు-చిక్కుమని జూస్తున్నారండి
 ప్రజా.

"ఊరికి ఈ సేవర మా బాబు
 బంగళా ఉంటే - రెండో సేవర రావుడి
 గోడి బావండి.

"అది ఉట్టిబూనికే కానండి బంగార
 పుక్కెవండి - బడగో - బూవైతే
 - అదిగో - అదేనండి పెరుపు - పెర్లో
 ఓ సుక్కన్నా నీ - అని ముందు
 రావుడిగోడి బూనిలోకి రావాలని
 దేనండి. బూని రెండో పక్క
 రొద్దండి - మూడో పక్క ఊరండి.
 ఊరికెంత దగ్గర ఉంటే - బూనిలోంచి
 తీసి ఒక్క అడుగు వేస్తే రెండో
 అడుగు - ఊళ్ళోనే పడకాదండి.

యవ

వీదోడికి - బంగారపుక్కెలాటి
 బూవున్నా - బంగారబొమ్మలాటి
 బార్యా ఉన్నా దక్కవంటారండి.

"మా ఊరేగింపు - యెత్తు ఉంటే -
 రోడిలు సారావోసన యేపేస్తున్నారండి -
 అమీనగోడు - నచ్చిన కంపూ - కల్లు
 కంపూ కలిసి కొత్తున్నారండి. కాక
 పోయినా - కాగుడు పప్పులు తగిలించీసు
 కన్నారండి - మా బాబులు, అక్క పార్టీ
 వోళ్ళూను.

"ఊరేగింపులో - నాను సేవదన్నా
 నండి - కుక్కల్ని పట్టుకొని. కుక్కలు
 - యెంత గింజుకుంటున్నాయంటే - నా
 నేతులు పిక్కుపోతాయేమోననిపించినా
 దండి.

మావుల రావుడిగోడి గుడిసెకాది
 కొచ్చిసరికి - అడు ఇంటి ముంగిట -
 బాణాలమీద వీమ్మడు పడకున్నట్టు
 కుక్కి - నులకమంచం మీద పోతున్నా
 దండి - మమ్మల్ని జూసి లేసినాడుగానండి
 - యెంత జడిసిపోనాడంటే - గుడిసె
 లోకి పారిపోదాని హక్కు - అదికి
 అడుగు పడలేదు. యెవ్వరూ జూడ
 ఉండా అసి బూనిలోకి పాలి జూసి -
 అదికి కమ్మకొట్టినానండి.

"మావు బూని తేరినానండి - తేర
 గానే పప్పుగింక - రసీడు రాసమన్నారండి
 మా బాబులు -

"అలాగిల్లేదంటే - పద్దతి ప్రకారం -

బావికి ముమ్మారు పెదచ్చినం జెయ్యవాలిందే" అని యెంత కట్టుకాగినా యెంత లంచం తినినా మొదినట్లు వట్టిదండి అమీనుగోడు.

"యెనకటికి- ఓ దొంగపెళ్ళికి- పురోహితుడివి ముందట్రోజే- దక్షిణ ఇచ్చిసి- పెళ్ళి జేగి జరిపించవయ్యా బాబూ- అంటే దక్షిణదబ్బుల్లో మందు కొట్టిపొచ్చి 'వివాహం' విగ్నేప్వెరుదీ పూజకాదేమొనలెట్టాలని- పోలీస్‌ఛొచ్చి- పెళ్ళాపీసీవారగా- మంతనాలు జరిపినాడట.

"అలాగుంది ఈ అమీనుగోడి వారన. బావికి పెదచ్చిన అక్కరేదన్నారు- మా బాబులు, కావాలన్నాడు అమీనుగోడు- కావాలంటే తనకో కండ్లుకొస్తే ముప్పైకోర్డు తీరుపు జాపిస్తానన్నాడు. అసీ ఓ పెట్టుకింద సరికించదీపోయి- కట్లు కపాలావి తెక్కిపోయినట్లుంది- కట్లు మూసినాడు. అరగంట కష్టపడి లేసి- పెదచ్చినం- చేద్దాం రిమ్మంటే పెదచ్చినం జెయ్యడానికి- ఇది గుడా అయివా- నాను రాను. మీక్కావా లంటే- మూడుమట్లు గాదు- ముప్పై మట్లు జెయ్యండన్నాడు.

"అకరికి- అన్నీ నిద్దలేసి- అదీ పని. అదీ అరదం అయ్యాటట్లు. జెప్పినరీకి- కంప్రాణాలు- కోకల్లోంటి యెగిపోనయి మా బాబురీకి.

"పెళ్ళినాడు పెదచ్చిజాలు జేయించి

వట్లు ముమ్మారు- బావికి పెదచ్చి జాడ జేయించినాడు అమీనుగోడు.

"అ యెనక గట్టుమీద సరికించదీ పోవారంతా- అమీనుగోడు పెప్తావుంటే రావడందంబాబు- అదేదో- రకీదట- రాస్తున్నాడండి. మావంకా అక్కయేసే జూస్తున్నావండి.

"ఇంకలో యేటైందోగావి- పెట్టుకు కట్టిన కుక్కలు యెర్రీ అరపులు అరడం మొదలెట్టినాయండి.

"యేటా- అని మావుల తిరిగి మాడ్చుటా- మిడతలదండు లాగ- వచ్చినవారు వీదోళ్ళంతా- అదామొగా నన్నా పెద్దా అంకా కర్రలూ- కత్తులూ- బండలూ రోకళ్ళూ వట్టుకొని మరీ వచ్చిచారండి.

"యెదవ నంజికొడుకుల్లారా- నా బావిలో కాలెందుకెట్టినారా" అని పూనకం పూనినోళ్ళా యెర్రీ అరుపు అరిసినాడండి రావుడుగోడు. ఆ యెనక అడు తిట్టిన బాతులు- పోలీస్‌ఛోతో తిరిగివోడ్చి- నెప్పడానికి నాకే సిగ్గేస్తాడండి.

"నీ బావి- బాబుకి వొప్పగించడానికి" అన్నాడండి అమీనుగోడు- యే మాటా అనడానికి మా బాబులకి నోట్లు అడనేలేదండి- ప్రజని జూపేక.

"నీ పెళ్ళాన్ని అప్పగించకూడదట్రా- అది సప్తే నీ కూతుర్ని అప్పగించ కూడదా- నా బావే దొరికిందిరా నీ

కప్పగించటానికి? అన్నాడందిరావుడు.

“నీ మీద ఎగస్పార్థి దీక్షి అయి పోనాది” అన్నాడంది అమీను.

“నీ యమ్మ రంకుమొగుడిమీద అయిందిరా- ఇప్పుడు చీ కొద్ది” అని రావుడు ఒక్కెగురు- యెగిరి అమీను గోడి నెత్తిమీద కర్రతో ఒక్క- దెబ్బేసి నాడంది రావుడు.

“దెబ్బకు తర పట్టుకున్నాడంది అమీను. తరవాత చేతులు జూసుకున్నాడంది. ఆ యెనక- అటిమీద రకతం జూసుకున్నాడంది. మరంతేనంది ఆ తర్వాత- అమీనుగాని- అది పేతులు గాని- అటి రకతంగాని యెవరూ సూక్లేడు ఎటు పారిపోనాదో- అమీను గోడు తారాజవ్వలా మాయవైపోనాడు.

ఈ రోపం అప్పటివరకూ సీతారావుల్లా బతుకుతున్న కుక్కలు కట్టు తెంపిసుకొని- ఒకదాన్నొకటి కరిసిసు కోడం ఆరందించినాయి.

“రెండు పారిటీలోళ్లు పేకముక్కలు కలిపిననట్టు కలిసిపోయి కొట్టిసుకుంటున్నారంది.

“బుర్రలు పగిలిపోతున్నాయంది- యెవరికలు ఇరిగిపోతున్నాయంది.

“అప్పటివరకూ- మందిలో యెక్కడుంది? నా యాద- నాను సూడనేలేదు పేత్తో రోకరెత్తుకొని- గుళ్లోంచి అమ్మోరాచీసినట్టు వొచ్చిని ‘కాను కోరా కోకం రంగవదం’ అని అరిసి-

అది నెత్తిని రోకరితో ఓ పెట్టు పెట్టి నాడంది- అను మూడుసుట్లు గిరగిర తిరిగి కళ్లు తేలేసి పదిపోనాడంది. ఇంతటో సీటి రోడిగోడు మా యాదదాని గుండెల్లో బాతు గుచ్చిసేనాడంది. అది తుక్కి నా కాళ్ళకాడ వది- రకతం పేతుల్లో నా పాదాలి వట్టువెట్టి- వేనం వొగ్గిసి నాడంది- బాది పేతులు నా పాదాలకు తగలగానే నాకు యేకో అయిపోనాడంది.

“పచ్చిన మా అడిదానియేపు జూస్తే- దేవుడే సచ్చిపోనాడనించి నాడంది.

“ఇంకా జూస్తున్నావేట్రా యెయ్యకో?” అన్నాడంది మా బాబు.

“యేస్తున్నా- యేస్తున్నా” అని మా బాబు నెత్తిమీదే కర్రతో ఒకటిచ్చిసే నంది. కంసుక్కా కూలిపోనాడంది మా బాబు. ఆ బాబు మమ్ము కరిసిరోపం మరోటి యేపేనంది.

నాను పారిటీ బడలాయించానని తెలిక- మాయలవకీరుగోడు నా నెత్తి మీదొక్కచేసేడంగి. తరవాత చాలా దెబ్బలు తిన్నానంది. తెలివొచ్చినకి- ఇదిగోనంగి- ఈ అన్నత్తిల్లో ఉన్నానంది.

“నాకు తెలివొచ్చేక తెలిసిన ఇసుయం యేటంచే- మావు- ఖాచీరైపోతూ వుంకే పక్కూరు అమ్మోరు పండుక్కి- బందోబస్తు యెత్తున్న పోలీసులు లారీ లాపి- గార్లో తుపాకులు పేల్చి, దెబ్బ లాచి అపి ఆ తరవాత సచ్చినోళ్ళని- పస్తున్నోళ్ళని అన్నత్తిరికి జేర్చివారట-

మరో ఇషయం యేటంకే- మా బాబు రావుడిగోడమీద పోరరీ యెగ్రిమెంటు మీద దావా యేసి కోరటు జవాబునీ గుమాస్తాని కొనిసి 'యెగ్రిస్టాన్ డిక్రి' పొందినాడట. బీదోళ్ళనేక కుట్ర జేయించినాడని జెప్పి సిట్టబాబుని జెయిల్లో కొనిసినారట.

“రా- అమ్మా- రా! బిళ్ళలు తెచ్చినా వేటి- నాకు అప్పతిల్లో తెలివి రాగానే మొదట జూసింది ఈ నర్సునేనంది.

“నాను సావను కల్లి! సావను. ఏ తెండుకీ గాబరా.

“ఏటియీ! బిళ్ళలూ! చిన్నత్తులూ! ఇంతున్నాయి. పోనీ చిన్నత్తులనుకొని కొరుక్కు తిందామంటే శాకరకాయల్లో జేపేరేదో చేడు- ఇవూ- ఇన్ని బిళ్ళన్నా ఇయ్యమ్మా! ఇంక మింగాలంకే. గ్లాసుడు సాలవ! కూజాడు గవలో! అదేం కరమవో!- గవర్నమెంటాప్పతిల్లో మంచిపీళ్లు గూడా పెండిచ్చినట్లు కొన్ను గ్లాసుల్లో ఇస్తారు.

“కల్లి! నువ్విచ్చిన గ్లాసుకి కబల్ వైజగ్లాసుదే దించకుండా తాగిసేవాడివి- పీళ్లు నుకనేవో! రమ్మూ!”

“నాను సావను కల్లి- నన్నే యేడిసి వోళ్లు లేరు నన్నే మాత్తరం నచ్చి లోపం ఒక మంచిపని జేపేనన్న- పంతుప్పికో నస్తాను కల్లి.

“ఇంతకీ- మా బాబెలాగున్నాడు కల్లి- ఇంకాసావనేదా! అలాదోడునచ్చినా

పెప్పవల్ వోడ్డులో పెప్పవల్ సావు నస్తాడు.

“కల్లి నా కక ఇనడానికి మొదట మీ పత్రికలోళ్లు వదిషుండి రొచ్చినారు. ఒకరూ ఒకరూ తారుకోగా నీవరికి నువ్వొక ర్తివే మిగిలినావే.

“నా కకకూడా 'కక' అయిపోనాది.

“మా బాబు వచ్చేదా నాకు డిరెయ్య వొడ్డు. సావకపోతే 'లైఫ్' (LIFE) ఎయ్యొచ్చు.

“యేదేవీనా పరవానేదు. అదురుష్టం బాగుండి ఒగ్గివేరా సిట్టబాబుకాడికి జేరి- ఆ బాబు పారిటీ! బతుకు బలియిచ్చే స్తాను. మళ్ళీ ఇలాటి యెవ్వారం ఏదైనా జరిగితే అప్పతిరికో జైలుకో నా నెక్కడుంటే అక్కడికి రా కల్లి!

“ఇప్పటికీ సాలా రావకున్నావు. ఇక చాల్లి- పువ్వులూసాలాతో పదికొరాలు హాయిగా బతుకు.” (విపోయింది)

చివరిమాట

“గాంధీజం” బహు దొడ్డ సిద్ధాంతం కాని దేశంలాగా గాంధీలు ఉంటేనే- అది ఆచరణకు సాధ్యపడతుంది.

పుట్టింది ఒకే గాంధీ.

అతడినేనా బతకనివ్వలేదు దేశం.

“గాంధీజం” గొప్పదా! కాదా! అన్నది కాదు సమస్య. దానికి మనం తగుతామా అన్నదే ప్రశ్న.

మనం దానికి తగకపోతే- మరో సిద్ధాంతం ప్రజ పెడుక్కొవాలి.

— వినాదేవి.

కొడుగు కథ

ఇది ఆంధ్రప్రభ వారపత్రికలో 1970లో ప్రచురితమైంది. అంటే దాదాపు ఐదేళ్ళ క్రితం. అప్పులో ఇది నా నాల్గవ కథ. చాలా చిన్న వయస్సు నుండి వ్రాసే ఆలవాటుండేది నాకు. అయితే వాటిని ప్రచురణకి ఎలా పంపాలో తెలిపేది కాదు. మనసు స్పందించినప్పుడు ఆ భావాల్ని కాగితంమీద పెట్టుకోవడం నాకు ఎనిమిది సంవత్సరాల వయస్సు నుండి ఆలవాటు.

దరిద్రాపుషడి హేనేళ్ళనుండి వ్రాస్తున్నా నా రచనల సంఖ్యాబలం తక్కువే. రాసి కన్నా వాసి ముఖ్యమని నమ్ముతాను నేను. వ్యాసాలు, గేయాలు, కథలు ఎక్కువగా వ్రాపేను. నవలలు తక్కువ. విషయాన్ని సాగదీసి పేజీలు నింపడం నాకు యిష్టం ఉండదు. వా కథలు, నాటికలు ఆశోకవాణిలో కూడ ప్రసారం అయ్యాయి. అన్నీ యాభయి కథలు వ్రాసి వుంటానేమో.

మన్నం శారద

నేను వ్రాసిన ప్రతి కథ నేను మనస్ఫూర్తిగా యిష్టపడినవే అయినప్పటికీ యీ కథ 'దురపుకొండలు' పై నాకు ప్రత్యేక అభిమానం వుంది. సాధారణంగా మనం చిన్నకవంలో వ్రాసిన రచనలు యిప్పుడు చదువుకుంటే 'ఇలా

ప్రాసేనేమిటా' అని నవ్విస్తుంది. కాదని వయస్సొచ్చే కొలది మనం మానసికంగా పరిణతి చెందడంవల్ల.

కాని యీ కథ మాత్రం ఆ వయస్సులోనే నేను చాలా గొప్పగా మనుష్యుల మనస్తత్వాలు చిత్రించగలేనని తృప్తి కల్గుతుంది. పైగా యీ కథకు చాలా అభినందన వరంపర వచ్చింది. అదొక్కటే నాకు నచ్చడానికి కారణం కాదు. ఈ కథ ప్రాసేక యిప్పటివరకు విజజీవికంలో శైలజ శంకరాపుల్లాంటి వ్యక్తుల్ని చూడటం సంతవిస్తూనే వుంది. అందుకే విజజీవికానికి దగ్గరగా వుండే యీ కథ నాకు బాగా యిష్టం.

'దూరపు కొండలు'

చరిగాలి జివ్వున పీస్తోంది. విజయవాడ వదిలిన రైలు, 'వేగం పెంచు కొని ముందుకి వరుగుతీస్తోంది. సూర్యుడు ఎర్రబడిన ముఖం చాటు చేసుకుంటున్నాడు. ఎర్రని కాంతిలో పెరుస్తున్న ఆకాశం, కొండలు, చెట్లు అతి వేగంగా వెనక్కు పరిగెడుతున్నట్లు తానే విశ్రంభంగా కూర్చున్నట్లు పీలయింది శైలజ. కిటికీ గాజుతలుపు మూసి పార్ కప్పుకుంది.

అలా భూస్యంలోకి చూస్తుంటే ఎన్నెన్నో తలపులు!

తానే విశ్రంభంగా వున్నట్లు సుమారంగా కన్పించే చెట్లు, కొండలే ముందుకి పరిగెడుతున్నట్లు అవిపించగానే విరక్తిగా నవ్వుకుంది. చిన్నవాటి నుండి మనిషి త్రమకి లొంగిపోతూనే వున్నాడు.

ఈ త్రమ మనిషిని కనమట్టా బొంగరంలా త్రిప్పి అడిస్తుంది.

లేకుంటే— సత్యమూర్తిలో తను చూసిన అకర్షణ, అనురాగం ఒట్టి ఎండమావి కావాలా; అది తెలిసేసరికి తాను చాలా దూరం ప్రయాణించేపేసింది. ఇప్పుడు వెనక్కి తిరిగితే తనని ఎవరు హర్షిస్తారు; ఒకవేళ హర్షించినా తాని వెర్రి పూడ్చుకోగలదా!

'సత్యమూర్తి— ఎలా మారిపోయేను!' శైలజ చేతి రుమాలుతో కళ్ళు తుడుచుకుంది.

క్రమంగా ప్రపంచం అంతా నల్లరంగు స్థిరపడుతుంది.

రైలు అలనట లేకుండా ప్రయాణం సాగిస్తోంది.

శైలజ ఆలోచనలు కూడా వేగం అందుకొన్నాయి.

ఇప్పుడు సత్యమూర్తి తన గురించి ఆలోచిస్తాదా:

లేదు! ఎదుట వ్యక్తి నే గుర్తించలేనివాడికి ఎక్కడో విషయాలూహించ గల శక్తి ఎక్కడిది?

వృ: కాను మోసపోయింది. సర్వంగా అతన్నే భావించి తనవారందరినీ దూరం చేసుకుని పెళ్ళిచేసుకుంది. ఫలితం— జీవితంలో భర్తీచేయలేని శూన్యం! గుండెలో భరించలేని బరువు!

‘ఎందుకిలా నా జీవితం వివాదారం చేసేవు భగవాన్,’ శైలజ తల వట్టు కొంది. ఇంజలా కారే కన్నీరు ఆసారినే ఊహ ఆమెకు తట్టినేలేదు.

“ఏమండీ, మీరేదో బాధపడున్నట్లున్నాడు?”

శైలజ విస్ఫురగా అతనివంక చూసింది.

అతను అతృప్తగా ముందుకి వంగి శైలజవైపు చూపేడ.

“అవును. కొద్దిగా గుండెనొప్పి” అబద్ధమాడింది శైలజ.

“తరచు వస్తుంటుందా?” దాక్షరులా ప్రశ్నించేడ.

తల వూసింది.

“దోంట్ వర్రీ” అతను బేగ తెరచి చిన్న మాత్ర అందించేడు శైలజకు.

శైలజ తీసికోకుండా అతనివైపు చూసింది.

“ఫర్వాలేదు. సేసుకోండి. నాకూ వున్నది ఈ బాధ; అందుకే జాగ్రత్త పడుతుంటాను. అయినా మనిషన్నవాడికి, అందులోనూ మనసున్నవాడికి బాధ తప్పదు” అన్నాడు నవ్వుతూ.

శైలజ విచిత్రంగా చూసిందతని వైపు. అత విదేం నట్టించుకోకుండా శైలజకు వాటర్ బాటిల్లో నీళ్ళు వంపి యిచ్చేడు.

శైలజకి డేట్లెట్ మ్రింగక తప్పలేదు.

“గుర్: ఆలా వుండాలి!” అన్నాడతను నవ్వుతూ.

“మీ పేరు” అడిగింది శైలజ.

“శంకరావంటారు. ఇక వృత్తంటారా? ఇంజనీరింగ్ చదివేను. కానీ పరీక్షకుం రీత్యా ఒక ఇంజనీరింగ్ ఫర్మ్లో రిప్రజెంటేటివ్గా చేస్తున్నాను. బొత్తిగా అపిసులో కట్టిపడేస్తే కూర్చునే రకం కాదు. క్రొత్తదనం కావాలి. విత్య నూతనంగా జీవించాలని ఆశ! ప్రతిక్షణంలోనూ ఓ క్రొత్త అనుభూతి కోరుకుంటాను. భవబంధాలు లేనివాణ్ణి! ఇవేళ చస్తే ఎవరు వీడనే వారు లేరు.” అతను తమాషాగా కళ్ళు త్రిప్పుతూ అన్నాడు.

శైలజ సరదాగా విన్నా చివరిమాట ఆమెలో జారి కల్గింది.

“మీరు బాధాకరమైన విషయాలు కూడా తమాషాగా చెబుతారు.” అంది.

“మీ కాంప్లైమెంటుకు థాంక్సు” కావి ప్రతి విషయానికి బాధపడితే సంకోచం రెక్కలు వచ్చి ఎగిరిపోతుంది. నుభాన్ని రెండుచేతులూ చాచి అందుకుంటాం కదా, కావి కష్టాల్ని టాలరేట్ చేయటంలే ఎలా?”

“మీరెంకో అనుభవం వున్నట్లు మాట్లాడుతున్నారు.”

శంకర్ తేలిగ్గా నవ్వేసేడు. “గాలికి పెరిగిపోవాడండీ మీరు ఆరుగడవా అనుభవాలే. ఇంతకూ అయిదు నిమిషాల్లో స్వీయ చరిత్రంతా చెప్పించేసేతే మీ పేరు చెప్పనేలేదు.”

“తైలజ్జ”

“వెరీ నైస్.”

“ఇంతకూ మీరు ఎక్కడి తెల్తున్నట్లు?”

“హైదరాబాద్.”

“ఓ! బురిద్దరిడి ఒక్కటే గమ్మం! ఇంతకూ మీ హాట్ బెండ్ ఆక్కడ వదుక్కిచేస్తున్నారా?”

“లేదు నూ ప్లేహతురాలింటికి వెళ్తున్నాను.”

“వెరీగుడ్! ప్లేహనికి ఆ మాత్రం వియవయిచ్చే వాళ్ళున్నారంటే ఐయామ్ రియల్లీ హేపీ!”

ఆశచి మాటలకు తైలజ్జ నవ్వింది.

“నిజం!” శంకర్ తమాషాగా కళ్ళు చిట్టించి అన్నాడు.

“చూడండి! చాలామంది మేరేజ్ కో ప్లేహనికి పురస్టాన్ పెట్టేస్తారు. ఆర్థికవరకు పాణిప్పరిదంగా ప్రేమించి కలిసిమెలిసి తిరిగిన ప్లేహతుల్నికై వరచిబోయి భర్తల చట్టాన్ని పగిలక్షణం చేస్తారు. సంవత్సరం తిరిగిందో లేదో యిలాంటి కపుర్స్ లైవ్ వుత్త బోరంటూ పెదమొగం, పెదమొగంగా తయారయి జీవితంలో ప్రతి చిన్న లోపం భూకద్దంలో చూసుకుని కళ్ళవీళ్ళు పెట్టుకుని నావోతారు. దేని వియవ దానికిస్తే ఇలాంటి బాధలు రావని గ్రహించారు.”

శంకర్ రావు చమకక్కిరిస్తున్న విజాలు విని తైలజ్జ గుండె దడదడలాడింది.

“ఇకను తన గుట్టు కనిపెట్టేయలేదు కదా!” అనుకుంది.

“ఏమిటి వీడిలా బోర్ కొట్టిస్తున్నాడనుకుంటున్నారా?”

“లేదు లేదు. మీ కంపెనీ ఎంతో రిలీఫ్ గా వుంది.”

“మీ రక్కడ ఎన్నాళ్ళుంటారు?”

“చెప్పలేను. బహుశా ఏదయినా వుట్టోగం చేయాలని వుంది.”

“వ్యాఖ్య: మీ కలాంటి అవసరం లేదు కదా?” అతను ముందుకు వంగి అవత్తిగా అడిగేడు

తైలజ తెచ్చుకోలు నవ్వుతో “అవసర మనేది ఆయా వ్యక్తుల వ్యక్తిగత అభిప్రాయాలపై ఆధారపడి వుంటుంది.” అంది.

“రియల్లీ: మిమ్మల్ని అభినందించకుండా వుండలేకపోతున్నాను. మీరు షరోలా భావించకుండా వుంటే ఎప్పుడయినా ఎలాంటి నష్టాయం కావాల్సినా అందిస్తాడి కంకర్” జేబులోనుండి విజిటింగ్ కార్డు తీసి అందించేడు.

“థాంక్సు” తైలజ అందుకుని పర్పుల్ ఖదగ్గివరిచింది:

తెంతెలవారుతుండగా రైలు హైదరాబాదు చేరి అంపటగా అగిపోయింది మంచుతెరల్లో మునుగు కప్పుకొని ముడచుకున్న ముస్లిం మందరిలా వుంది భాగ్యవగరం.

తైలజ క్రిందకి దిగింది. లగేజీ క్రిందకు దివి, “మీ గురించి ఎవరూ వచ్చినట్లు లేదో” అన్నారు కంకర్ చుట్టూ చూస్తూ.

“అవును. నేను తెలియబరచలేదు.”

“మరి మీరు ఒంటరిగా వెళ్ళగలరా?”

“నాకు హైదరాబాదేం కొత్తకాదు” అంది తైలజ నవ్వుతూ.

“అయితే నవ్వాలేదు” సామాను దిక్కిలో పెట్టింది టాక్సీదోరు తెరిచేడు.

తైలజ టాక్సీలో కూర్చుని ముందుకి వంగి చేయి వూపి “మీ మూలంగా నా జర్నీ హాయిగా సాగింది! మీ హెల్ప్ నేను చురువలేను. థాంక్యూ!” అంది.

“బై టైలై నన్నుకూడ మరచిపోకూడదు!” అన్నారు నవ్వుతూ.

టాక్సీ కదిలిపోయింది.

తైలజ అకస్మాత్తుగా వూడివడటం ఆశ్చర్యం కల్గించినా మనస్ఫూర్తిగా పంకోషించింది మాలతి. మాలతి భర్త మాధవరావు కూడ అమెను ఎంకో పంకోషంగా అహ్వనించేడు.

“నువ్వెప్పుడూ ఉరుము లేని సిరుగువే!” అంది మాలతి నవ్వుతూ. “మీరు మమ్మల్ని గుర్తుపెట్టుకుని రావడం మా కెంకో పంకోషంగా వుంది” అన్నాడు మాధవరావు.

తైలజ తేలిగ్గా క్వాక పీల్చింది. ఎలాంటి అవాంతరం లేకుండా తాను హైద్రాబాదు చేరుకోగలిగింది. మాలతిలో 'మునుపటి ప్నేహం, ప్రేమ అలానే వున్నాయి.

వారం రోజులు పి విషయమూ చెప్పకుండా కాలం గడిపేసింది. ఆ రోజు సూట్ కేసులో సర్టిఫికేట్లు తీస్తుంటే వక్కనే వచ్చి కూర్చుంది మాలతి.

"ఇంకా యివి భద్రంగా దాచావన్నమాట. నా దిగ్గి సర్టిఫికేట్లు ఏమూం వుందో కూడ గుర్తులేదు" అంది నవ్వుతూ.

"జాగ్రత్త లేకుంటే ఎలా? ఎప్పటికైయ్యది అవసరంబో!" అన్నది తైలజ నవ్వుతూ.

"ఏమిటా అవసరం?"

"ఉద్యోగ స్వేచ్ఛాకు" తైలజ నవ్వాని ప్రయత్నించితా ఆమె ముఖం ముగ్ధులించుకుపోయింది.

"ఏం, సత్యమూర్తి జీతం చాలదంటేదా?" మాలతి తైలజ ముఖంలోకి గ్రుచ్చి చూసింది.

తైలజ కిటికీలోనుండి బయటకు చూస్తూ "కాదు, సత్యమూర్తితో నాకు సరిపడటం లేదు."

"అదేం?" మాలతి అశ్చర్యపడింది.

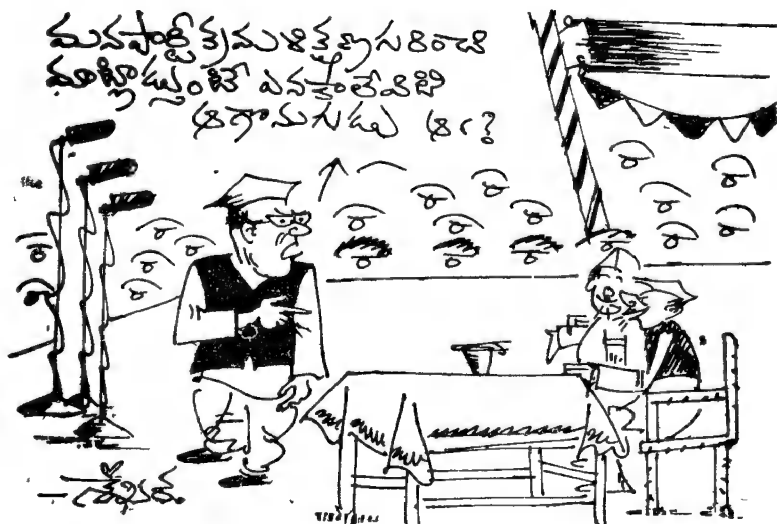
"అదేం అంటే నేను చెప్పలేను. నేను చెప్పేది వినడానికి చాల తేలిగ్గా అర్థంపాతంగా అవుతుందవచ్చు. కాని నేను సంవత్సరంలో ఏ ఒక్క జీతం సంకృప్తి అనుభవించలేదు. నేనా ఎన్ని ప్రకటించలేను."

మాలతి అవేళంగా తైలజ భుజాలు వట్టుకోవి కదిపింది. "ఏచ్చిగా మాట్లాడకు. వివరంగా చెప్పు. ఇష్టమొచ్చినట్లు నిర్ణయాలు చేసుకోవడానికి యివి జీవితాలు" అంది.

"అందుకేగా యింత బాధ! నిండు జీవితమంతా కూర్చుంటూ ప్రకటించే మనసొప్పక, హాయిగా గడపాలివ కాంక్షంతా కన్నీరు వింపుకోవడం యిష్టం లేక యిలా వచ్చేను."

"ఇంతకూ ఏం జరిగిందో చెప్పు" అంది మాలతి వినుగ్గా.

తైలజ తలవంచుకొంది. "నాకు మునుపటి మనిషి కాదు. పూర్తిగా మారిపోయేడు. అలా అని ఏనో దురభ్యాసాలు నేర్చుకున్నాడని కాదు. నేను

అతని కోసమే వున్నానని, అతని కోసమే అన్నీ వదులుకొని వచ్చేసేవని గుర్తించిపట్టు కనిపించడు. ఎంకో యాంత్రికంగా కనిపిస్తాడు. ఉద్యోగం కోసం జీవిస్తున్నాడనిపిస్తుంది కాని జీవితం కోసం వుద్యోగం చేస్తున్నట్లు కనిపించడు. ఇంతెందుకు, మా పెండ్లికి ముందున్న పుత్రాహం అతనిలో లేదు. నాకున్నది అతడేనని-అతని ఒక్కమాట నా తెంకో కత్తినిస్తుందని గ్రహించడు. అతను కొట్టివా తిట్టివా నేనింత బాధపడేదాన్ని కాదు."

తైలంజ చెప్పినదంతా విని మారతి పళాణన నవ్వింది.

"ఇంత పిచ్చి పూహలు నీకు కూడ వస్తున్నాయన్నమాట. సత్యమూర్తితో నీ కున్నంత పరిచయం నాకు లేకపోయినా నమగంగా అతని గుణగణాలు నాకు తెలుసు. అత నెప్పుడు ఉత్సాహంగా ఉ యివేసేడు గమక! అప్పట్లో ఓ మూల కూర్చుని గంభీరంగా వుండే అతనంతనే నాకు యిష్టం అన్నావు. అల్లరిగా వుండే వాళ్ళంతా తొక్కివేసావు. సత్యమూర్తి మంచి వాడు. ఈ పాటికి నీ వెక్కడికి వెళ్లేవో అని కంగారు పడ్తుంటాడు. చెప్పకుండా వచ్చేవని తెలియదు. లేకుంటే కొంపలో అడుగుపెట్టనిదాన్ని కాదు."

తైలంజ ఉక్రోశంగా ముక్కుపుటా లెగరేసింది. 'చెప్పడం చాలా తేలిక రక్తిలేని జీవితం ఒక్కజీతం గడపలేను నేను."

మారతి అనునయంగా అంది. "పోనీ అకన్నా కాదని యిక్కడ నీ జీవితంలో నువ్వు పోగొట్టుకున్నది పంపాదించగలవా?"

"ప్రయత్నిస్తాను" అంది శైలజ వింకంగా.

"ఈ ప్రయత్నాలూ, యీ ఆపేకాలలో మీకు తెలియకుండానే మీ మనసులు ఎంత విరిగిపోయేది ఆలోచించేవా?"

శైలజ మాట్లాడలేదు.

"ఉద్యోగం చేసి నువ్వు అర్థికంగా స్వతంత్రురాలివి కావచ్చు. మానసికంగా నువ్వు చాలా కృంగిపోతావు. ఉద్యోగాలు నువ్వనుకున్నంత తేలిగ్గా దొరికేవి. నువ్వుహించినంత సుఖప్రదమైనవి కావు. పరిస్థితుల రీత్యా తప్పితే ఉద్యోగాలు నున్నితమయిన యే అడిది చేయడానికి మనసూ అంగీకరించదు."

శైలజ మారతివైపు ఆశ్చర్యార్థకంగా చూసింది.

"ఉద్యోగం చేయడం తప్పయితే మరిప్పుడు చేపేవాళ్ళ సంగతి."

మారతి నవ్వింది. "అక్కడే నీవు పొరబడుతున్నావు. చేయడం ఎప్పటికీ తప్పు కాదు కానీ మనం అనుకున్నంతగా మన సమాజం ఎడగలేదు వేదాంతాల్లో వాగరికత పెంపొందించుకున్నామే గానీ సంస్కారంలో మనం ఒక్కడుగు ముందుకెయ్యలేదు. పొరిగింటి అడవిల్లను హేళనగా మాట్లాడే ప్రతి మగవాడు తమ అడవాళ్ళని యితరుల గౌరవించానని ఆరాటపడ్డాడు. అక్కడే మన సమాజపు సంస్కారపు వేరు కుళ్ళిపోయింది గత్యంతరం లేక గడపదాటించి ఏ అడవిల్ల లెంతమంది యీ కుసంస్కారుల చేతుల్లో పడి బాధపస్తున్నది వెళ్ళి అడిగితే నీకే తెలుస్తుంది."

శైలజ మొండిగా అంది. "ఏమో, నేను మాత్రం తిరిగి వెళ్ళలేను. 'నే వెళ్ళిపోతాను' అంటే వాతెవ్వరూ లేరని తెలిపిపొడ నీ యిష్టం అన్న వ్యక్తి దగ్గరికి నేను వెళ్ళలేను."

మారతి కోపం డిగ్రీమింగడానికి ప్రయత్నించింది. "నీకు విచక్షణజ్ఞానం కూడ పోయింది. ఎందరూడవాళ్ళు నువ్వాళించిన తృప్తి లభించక వీధిన పడ్డారో చెప్పు అందువల్ల వాళ్ళంతా లోపరహిత జీవితాలు గడుపుతున్నట్లేనా? ఒక బంధానికి ముడిపడి కాలం గడపుతున్నారు. మవ్వే ఆనలు నత్యమూర్తిని తప్పగా అర్థంచేసుకున్నావని ఎందుకనుకోకూడదు! నీ వ్యక్తిత్వాన్ని గుర్తించినవారు కాబట్టే నే వెళ్ళిపోతానంటే నీ యిష్టం అన్నాడు."

శైలజ విసుగ్గా "దయచేసి నత్యమూర్తిని పొగడటం తగ్గించి యీ

సర్దిపిత్తెలు మాధవరావు కిచ్చి నాకేదైనా వుద్యోగం చూపిపెట్టమను." అంది.

మాలతి ఓడిపోయినట్లు మాసింది. మాట్లాడకుండా కాఫీతెచ్చి శైలజ !చ్చింది. ఇద్దరూ కాఫీ త్రాగినంతరం మాంతి పెల్లిగా అంది. "క్షమించు శైలజా! నువ్వు పొరబడి వస్తే నేను గ్రుడ్డిగా ఉద్యోగం చూపిపెట్టి మీ యిద్దరి మధ్యా దూరం పెంచలేను. నువ్వు తిరిగి వెళ్ళడం మంచిదని మరోసారి చెబు నున్నాను. ఈ విషయంలో నువ్వు నన్నెలా భాించినా నేను చేసేదేమీ లేదు."

శైలజ చాలాసేపు మాట్లాడలేదు. అలా కూర్చుంటే మామూలు కూర్చుంది. ఈ లోపున మాధవరావు అపీనునుండి హడావుడిగా వచ్చి కేంప్ కెళ్లాలంటూ మాలతిని తొందరపెట్టేడు. సూట్ కేసు, హోల్డరు సర్ది మాలతి ప్యూన్ చేత కీప్ లో పెట్టింది.

మాధవరావు శైలజ దగ్గర కొనేడు. "నే కేంప్ కు వెళ్తున్నానండీ. ఎవరూ నేను రావడానికి అయిదారు రోజులు ఐట్టొచ్చు. ఈ లోపున మీరెళ్ళి పోతారేమో! మూర్తిని అడిగినట్లు చెప్పండి "

అకి నెళ్ళిపోకుండా విలబడి చూస్తుంటోంది శైలజ.

మర్నాడు ఉదయమే శైలజ ప్రయాణానికి సిద్దమైంది.

"ఏమైనా తొందరపడి మాట్లాడివుంటే మరేమీ అనుకోవుగా; మూర్తిని అడిగేనని చెప్పు." అంది మాంతి లాక్సిదగ్గర విలబడి.

శైలజ నిరక్తిగా వచ్చింది "నీ ఆతిథ్యానికి థాంకుస్. మళ్ళీ బ్రతికి నాగుంటే కలుస్తాను" అంది.

గుమ్మంలో లాక్సి దిగుతున్న శైలజని చూసి శంకరావు ఆశ్చర్య పడ్డాడు. "మార్వలెస్! మీరు విజంగా వస్తారనుకోలేదు." అన్నాడు.

"ఏం, విజంగా రాకూడదనుకున్నారా?"

"ఎంత మాట; లగేజీతో సహా వచ్చేరు కాబట్టి మా ఆతిథ్యాన్ని మీరు స్వీకరిస్తారన్నమాటేగా!"

శైలజ ఇల్లంతా కలయజాస్తూ విలబడిపోయింది.

"హర్షోదతి. విలబడిపోయేదు."

"మీరు కేంప్ లో వుంటారని భయపడ్డాను." అంది శైలజ కూర్చుంటూ

"విజమే. వారంలో ఒక్కరోజు కూడా నేను యింట్లో వుండను. నా

అదృష్టంకొద్దీ నేను కలవులో వున్నాను." అన్నాడతను తం ఒక వక్కకి ఒరిగించి నవ్వుతూ.

"అ అదృష్టం నాది."

"ఇద్దరిదీ అయితే మరి మంచిది" అన్నాడతను ప్లాస్కులో పాలు వంచి నెవకేవ్ కలిపి వినక్కుల్లు ప్లేట్లలో సర్దుతూ.

ఆ రోజు బ్రెయిన్ లో తన బాడలోనూ, చీకటిలోనూ సరిగా చూడలేదు కాబట్టి.... 'అందమైనవాడే' అనుకుంది శైలజ.

అరోగ్యమైన శరీరంపై అందమైన బట్టల పొండిక మరి నిండుదనాన్ని యిచ్చిందనుకొంది.

వరసగా ఇంగ్లీషు, తెలుగులో మాగజైన్లు తెచ్చి ముందు పెట్టెరు శంకర్.

"ఇవి చూస్తుందంటే. నేను వన్ మినిట్ లో వస్తాను" అతను హడావుడిగా చూసిందే మీద వెళ్ళిపోతుంటే శైలజ లేచి నిలబడి వళ్ళు విరుచుకొని గదులు పరికించడం మొదలుపెట్టింది. అందమైన రెండు గదుల్లో ఒకటి డ్రాయింగ్ రూమ్, మరొకటి బెడ్ రూమ్. అందంగా అమర్చిన విర్మల్ పెయింటింగు, టేబుల్ పై కొండనల్లి బొమ్మలు. అతనికి కళనట్ల ఉన్న మక్కువ తెలుపుతున్నాయి. బెడ్ రూమ్ ను అనుకొని ఉన్న బాక్ రూమ్ చూడగానే తానంటి పోయినట్లు పీలయింది.

తలస్నానం చేసి పొడవయిన కురులు అరబెట్టుకుంటే ఒకటక మూడు చప్పుడు చేసుకుంటూ శంకర్, ఆతని వెనక కార్యయర్ తీసుకుని పనిక్రూకు వచ్చేరు.

'అరె మీరా: శైలజ వెళ్ళిపోయి శకుంతల కావి వచ్చిందేమిటి చెప్పా అనుకున్నాను" అన్నాడతను శైలజను వట్టిచూస్తూ. శైలజ నిగ్గువడింది.

రోజునానంతరం "బ్రహ్మచారిగాణ్ణి. ఆరిథ్యంలో రోపాయంటే మన్నించాలి" అన్నారు ఎదురుగా కూర్చుంటూ.

"మిమ్మల్ని యిబ్బంది పెట్టడానికి కాదు నేను వచ్చింది."

"మరి?"

"మీరు బ్రెయిన్ లో చెప్పినట్లు మీ నుండి. నహాయ్ పొందడానికి వచ్చేను. నాకు పుడ్యోగం చేయాలని వుంది. మీ రేదైనా రికమండ్ చేస్తారని...."

"మార్ ! ఏం పుడ్యోగం చేయగలరు మీరు!"

“ది.వి పానయ్యను శైవు వచ్చు”

“చూద్దాం” సర్దిపితెట్టు అండుకున్నాడు శంకర్.

“మీకు తోరకొట్టించడం నా కిష్టం లేదు. అందుకే టివోలిలో ‘పేంట్ పెయింట్’కి టెక్నీక్కు రిజర్వేషన్ చేయించాను. రెడీ అవ్వండి” అన్నాడు సాయంత్రం అవుతుండగా. “శైలికి మనస్సెందుకో అకారణంగా గువ్వలా ఎగిరి పుక్కాహావడుతున్నది. శైలికి ద్రెస్సులు బయటకు వచ్చింది. శంకరావు కూడ తయారు ముగించి టాక్సీ పిలిచేడు.

దారిలో యిద్దరూ అంతగా మాట్లాడుకోలేదు.

హల్లోకి వెళ్ళగానే పిక్కరు మొదలయ్యింది. శైలికి అప్రయత్నంగా ప్రక్కకు చూసింది. శంకర్ నివిమా చూద్దంలో విచిత్రమయ్యేడు.

ప్రొజెక్టరు వెజగులో అతని ముఖం శిల్పంలా మెరుస్తోంది. వల్లటి నున్నటి క్రొవ్వు అందంగా తళతళలాడుతున్నది. వంపు తిరిగిన పెదవులపై చివరి వంతు వెండిన నన్నటి మీసం అతని చిరువవ్వుకి నగిషి పెట్టినట్లుంది.

అనుకోకుండా అతను శైలికివైపు తిరిగి చూపేడు. శైలికి గళావన తల త్రిప్పుకొంది.

“మీరు పిక్కరు చూస్తున్నట్లు లేదు” అన్నాడు.

శైలికి సిగ్గువడింది. తన ప్రవర్తన మీద తనకే వెగటు వుట్టినట్లు తల వంచుకుని చూపుంది. ఆ తర్వాత శంకరదేం పట్టించుకోనట్లు ఏవేవో కబుర్లు చెబుతున్నాడు. భోజనం ముగించి హల్లో బెడ్ వేసుకున్నారు శంకర్.

గదిలో మంచంమీద పడుకున్న శైలికి పాత సమస్యలకు సమాధానం- దొంక్కపోగా క్రొత్త సమస్యలు కొనితెచ్చుకుంటున్నానేమో అనిపించింది.

అమె మనసు శంకర్ కి, నక్కమూర్తికి మధ్య అంతరాయ కొలిచి, కొలిచి చూద్దం ప్రారంభించింది.

శంకర్ ! అణువణువునా ఉత్సాహం తోజీకీసరాదే మనిషి. అలాంటి వ్యక్తి దగ్గర జీవితం విసుగవిడిచే జ్ఞానంండవు. మనసుకేం కావాలో పెదవి విప్పి చెప్పకుండానే కనిపెట్టగల సమర్థుడు. బాధలు కూడా తియ్యగా వర్ణించగల చతురుడు. ఏ అదృష్టవంతురాలికోసం వేచివున్నాడో! మూర్తి తలపుకి రాగానే అమె విసుగ్గా పట్టూర్చింది. శంకర్ లో వున్న పుక్కాహంలో

అటువున్నా తానిలా దారులు వెదుక్కోవలసిన అగత్యం ఏర్పడేది కాదు' శైలజ కాయనా కప్పుకొని నిద్ర కువక్రమించింది.

శైలజ మనసు ఉల్లాసంగా ఉంది

శంకర్ ముఖం కడుగుకొచ్చేసరికి శైలజ కప్పులో కాపి కలిపింది.

శంకర్ నవ్వుతూ కప్పు అందుకొన్నాడు "ఎంత కొట్టిపారేసినా ఇంటికి అడదే ముమ్మాటికీ అందమని ఒప్పుకోక తప్పదు "

శైలజ నవ్వుతూ "మాటలకేం గాని ముందు నా ఉద్యోగం సంగతి ఆలోచించండి" అంది.

"ఉద్యోగం అంత తొందరగా అవసరమా?"

"కాదా, మనం ఎంత సన్నిహితులూ అయినప్పటికీ నే నెలా మీకు భారంగా వుండటం ఏం బాగుంజుంది? లోకం ఏమనుకుంటుంది?"

శంకర్ రావు బాటన కప్పు టీసాయీమీద వుంచి అరక్షణ శైలజవైపు చిత్రంగా చూసే. "ఒక్కొక్కప్పుడు మీరు చాల గంభీరంగా ప్రవర్తిస్తారు కాని అప్పుడప్పుడు ఒట్టి జేరిలా మాట్లాడుతారు."

"ఏం?" అంది శైలజ అహాయికంగా

"చూడండి, ప్లేహానికి అర్థం ఏమిటి? కలాంటి పరిత్రమయిన ప్లేహా తులమై వుండి ఒకరికొకరు భారం కావడం ఎలా వీలవుతుంది? కాబట్టి మీ మొదటి మాట శుద్ధ ఆర్థికపాత మైందంటే మీరేమీ అనుకోరుగా. ఇక బ్లడ్ లోకం మీదకు దండెత్తుదాం. లోకం అనేదేమిటి? మీలాంటి నాలాంటి వయగురు మనుష్యులు కలిస్తే ఏర్పడేదేగా! అందులో అందరూ చదువుకున్న వాళ్ళూ, సంస్కారులు వుంటారనే గట్టి నమ్మకమేమీ లేదుగా. ఇకపోతే కప్పు చేస్తున్నదీ లేనిదీ ఏ ముషి కామనిషికి తెలిసినట్లు యితరులకి తెలియదని నా భావన. ఇక యీ లోకం చేసే పనేమిటంటే యిద్దరు ప్రీపురపురి అనుబంధాన్ని ఆసంబద్ధంగా నిర్ణయించి, ముద్రపేసి గాలికి వదిలిపెట్టటమే. ఏ పరిస్థితుల్లో ఎవరి కెలాంటి అనుబంధం ఏర్పడిందో, అది ఎలాంటిదో కొంచెం కూడ ఆలోచించడానికి ప్రయత్నించదీ లోకం. సంఘం దృష్టిలో దోషులుగా నిర్ణయించబడి చేయని తప్పులకు బలిఅయినవాళ్ళు మనకు చరిత్రలో కోకొల్లలుగా కనిపిస్తూనే వున్నారు

ఇక యీ సంఘం-తర్త అన్యాయానికి బియ్యే భార్యలని, స్వార్థంకోసం

కల్పించుకున్న కులమత విద్వేషాల ఒకటో ఒక్కొక్కను దీనుల్ని కన్నెత్తి చూడదు అనలు పంఘానికి సమన్యలు సృష్టించడమే గాని వాటిని పరిష్కరించటం చేతిగాదంతే మీరేమంటారు ?”

“మీరు రీజనబుల్ గా చూట్టాడకుంటే నే నేమనగలను!”

“అలా ఒప్పుకున్నారు బాగుంది! ఒక్క విషయం అడుగుతాను ఏమనుకోరు కదా!”

“అదగందీ” శైలజ కనులెత్తి చూసింది.

“ఎంత కాదనుకున్నా నా కొక్క అనుమానం. మీరెందు కంతగా పుద్వ్యోగ ప్రయత్నం చేస్తున్నారో నా కర్థంకాలేదు.”

శైలజ కాస్తేపు మౌనం వహించింది. ఆ క్షణం ఆమెకు శంకరను మించిన అప్తరీ ప్రపంచంలో దొరకరనే అనుభూతి కల్గింది. బొటనప్రేయేకు రాస్తూ వెళ్ళుడిగా కన ఆసంతృప్తి వెల్లడించింది శైలజ

“అయిన పేరు ?”

“పేరు, పూరు ఏమైతేనేం లెం? ఆకను నా భర్త. ఇంతకు మించి చెప్పలేకపోతున్నందుకు క్షమించండి.”

“వర్వాలేదు. ఇంతకూ *త:లో పరిసర్తన రావారిని మీరాశిస్తున్నారా?”

“రావడం హరదామకమేగా. కాని నేను అభిమానం చంపుకుని మాత్రం అతని గడప క్రొక్కను”

ఈ నిరీక్షలలో మీ జీవితం కరగిపోతే చివరకు మీకు మిగిలేది ?”

శైలజ కల్లదిల్లి చూసిందకవి వైపు.

శంకర గట్టిగా నవ్వేడు “మీరు మీ జీవితాన్ని ప్రేమిస్తున్నారు. జీవితం నుండి మీరెంట్ ఆకించేరు. అది మీకందకపోవడం మీరు సహించలేరు. ఆ భర్తీ పూర్తిచేసుకోవానే కాంక్ష లేకుంటే శూన్యమనస్కయి మీరు అకవి దగ్గరే గుట్టగా జీవితం వెళ్ళుబుచ్చేవారు. అలాకాక యిలా యిల్లు వీడి రావడంలో మీకు మీ అశలంపై, జీవితంపై గం గడ మక్కువ అర్థమవుతుంది. ఆలాంటప్పుడు ఏ క్షణమో మీ భర్తలో కలిగే మార్పు కోసం మీరు కాదుకూర్చోవడం పూర్తిగా అసందర్భం. చివరకు అకవిలో మార్పువచ్చి కథ సుఖాంతం అవుతుందని నమ్మడ మెట్లా?”

“మీ రాలోచించుకోవలసింది ఒక్కటే విషయం. మీరు జరిగినదానికి నల్ల రంగు పూసి, భవిష్యత్తు వెదుక్కోవడం— అంటే మీ ఆశయాంకు తగిన వ్యక్తి

మరొకటి ఎన్నుకోవడం, లేదా కిమ్మనకుండా అతని దగ్గరకి వెళ్ళిపోవడం, లేదా పుట్టోగం చేస్తూ జీవితం హఠాత కర్పూరంలా కరిగించుకోవడమో" శంకరాపుటవర తీసుకుని బాతూమనైపు వెతుంకి శైలంజ దిగ్గుపగా చూస్తూ కూర్చుండి పోయింది.

అ తర్వాత శంకర్ ఏమీ జరగవట్లు మామూలుగానే ప్రవర్తించేడు. కాని శైలంజ మాత్రం మామూలుగా వుండలేకపోయింది. శంకరం మాటలు అమెలో తీవ్ర సంచలనాన్ని కల్గించేయి. అమె మాటల్లో జంకు, చూపులో అనిశ్చయంక ఏర్పడింది. అంతకుముందు కన్నా బలమైన అకర్షణలో అమె యిరుక్కు పోయింది.

నాలుగు రోజులనంతరం "నాకు టూర్ ప్రారంభమైంది. మీరు నాకోరండి, ఇక్కడ ఏం చేస్తారు?" అన్నాడు శంకర్ సూటుకేస్ లో బట్టలు పద్దుకుంటూ.

"ఎక్కడెక్కడకు?" అంది శైలంజ అనక్రిగా.

"అటు సీలేరు- యిటు వాగార్జునసాగర్. మధ్యలో మన కిష్టమైన చోట మరో హాల్ట .." అర్థవంతంగా వచ్చేడు శంకర్

శైలంజ కిమ్మనకుండా తీట్టలు పద్దుకుంది.

అందమైన కాళ్ళీరు పట్టుచీరపై ఎర్రటి వ్యెట్టర్ ధరించింది శైలంజ. మెడచుట్టూ గుండ్రంగా తిరిగిన ముడికి ఒక ప్రక్క ఎర్రగులాబీ చెవుంకి ముత్యాల దీర్చులు, పెట్టకుని ముచ్చటగా వుంది కాటుక దిద్దిన కన్నుల్లో ఏదో భయం అన్నప్పటికీ గోచరిస్తున్నది.

రాత్రి ఏడు గంటలకు ప్లాట్ ఫారమ్ మీద పూరి ఎక్స్ ప్రెస్ రెడీగావుంది.

"టిక్కెట్లు ముందే రిజర్వ్ చేయించేను వదండి" అన్నాడు ముందుకి దారితిసి పట్టుకావకంపార్డుమెంటులోకి కారిడార్ లోంచి వెళ్ళి ఒక షాపేలోకి దారితిపేడు. అతన్ని అనుసరించింది శైలంజ.

శంకర్ హోటల్ లోని విప్లవేత్తల మీద పరిచేడు. శైలంజ కిటికీ ప్రక్కగా కూర్చుంది.

"ఇది వింటరని మరచిపోతే ఎలా?" శంకర్ గ్లాసుదోరమూసి పక్కనే కూర్చున్నాడు.

"వారం రోజుల క్రితం మనం పరిచయంయ్యలుగా ప్రయాణం చేసేం.

ఈరోజు ఎంకో అత్యయంలై వెళ్తున్నాం. ఈరోజు మన జీవితంలో ఓ తీయని అనుభూతి కావాలని ఆశిస్తున్నాను."

శ్రై లజ మాట్లాడకుండా అతనివైపు చూసింది.

"నిజంగా నాకి రోజు ఎంకో సంతోషంగా వుండి. ఈ ప్రపంచంలో నేను ఏకాకిని కానని నాకూ ఒక తోడూ వీడ వుందని, నేను బ్రతకాలని గట్టి ఆశ కల్గిపోయింది. నిజం చెప్పు. నీకు నా మీద సానుభూతి కల్గిందా లేదూ?" శంకర్ శ్రై లజచేయి తన చెంప కావించుకుని ఆమె కళ్ళలోకి చూసేసా,

శ్రై లజ చేయి తీసుకోవటానికి ప్రయత్నించలేదు. శంకర్ అకర్షణ నుండి తప్పించుకోలేని బలహీనత ఆమె హృదయమంతా నిండిపోయింది. 'తన జీవితంలో మరో మలుపు తిరిగిపోతున్నది. కనీసం కానాశించినది యిప్పుడైనా లభ్యమైతే...' ఆమె మళ్ళీ అశలయైపోవడం ప్రారంభించింది.

వైజాగ్ లో దిగినప్పుడు శ్రై లజ కొంచెం భయపడింది.

ఎక్కడైనా సత్యమూర్తి కప్పిస్తే...

శంకరిదేం వట్టించుకునే స్థితిలో లేడు. అతడు హుషారుగా ఈలవేస్తున్నాడు. అతని కళ్ళలో క్రాంత తలుపు!

సీలేరు చేరగానే టి.వి.లో దిగి నీటుగా తయారయి "మరి లాజీగరు తెలివిస్తే వీడు ఉద్యోగ ధర్మం విర్వహిస్తాడు" అన్నాడు నవ్వుతూ బేగత్.

శ్రై లజ నవ్వుతూ తల వూసింది.

"నే నచ్చేటప్పటికి టాయిలెట్ ముగించి రెడీగా వుండు. నా ప్రెండు నెవర్నయినా అడిగి జీవితేస్తా. ప్రాజెక్టు చూద్దువుగాని" అంటూ వెళ్ళిపోయేసా.

శ్రై లజ టి.వి. ఆవరణలో లిఫ్ట్ పూలు కోసుకుని తయారు కువక్ర మించింది. కెంపుల పెట్టు బయటకి తీసి, కెల్లటి ఎర్రండు జరీ వట్టుచీర తీసి స్తాండుపై వేసింది.

మంచమీద కూర్చుని అలోచనల్లో మునిగిపోయిన శ్రై లజ బయట శంకర్ కంఠధ్వని విని పురిక్కిపడింది.

"మీ మిసెస్ ని కూడ తీసుకొచ్చేవా?" పరిచయమైన కంఠధ్వనిగా తొచి కర్తెను వెనకే వుండిపోయింది.

శంకర్ కంఠం తగ్గించి వ్యంగ్యంగా అన్నాడు "మిసెస్ కాదులే. ఓ వన్నెలాది" శ్రై లజ తన కాళ్ళక్రింద భూమి కృంగిపోతున్నట్లు కళ్లుమూసు కుని గోడకు తేరిపడింది.

“ఇంకా నువ్విలాంటి వనులు మానలేదా?”

“ఇందులో ఏముంది? ఈవిడకి పాపం భర్త దగ్గర భరించలేని అసంతృప్తి. పారిపోయి వచ్చింది సంజరం నుండి తప్పించుకుని ఎగిరినట్లున ఉద్ద. ఎక్కడయినా వాడుతుంది. ఏ! తయారవుతున్నట్లుంది. వస్తుంది చూద్దామని గాని” అన్నాడు శంకర్ గొంతు తగ్గించి.

శైలజ వంట్లో రక్తం మరిగిపోయింది. చివరైన కర్తవ్య తొలిగించుకొని రాబోయిన ఆమె పాదాలు తక్కువ అగిపోయాయి.

ఆ వెంటనే హృదయ విదారకంగా విసవచ్చిన కేకలు యిద్దరూ గదిలోకి పరిగెత్తారు.

శైలజ అడ్డంగా నేలమీద పడివుంది.

“మైగదా! స్క్రూ డ్రైవర్ ప్లేగ్ లో పెట్టి కరెంటుషాకుతో సూయినైడ్ చేసుకున్నట్లుంది” అన్నాడు ఆవేదనగా.

వత్యమూర్తి అతని మాటలు విప్పించుకోలేదు. “శైలా” అంటూ ఆమె ప్రక్క కూలిబడ్డాడు.

ఆ వెంటనే అతని కళ్ళు విప్పులు కురిపేయి. “దుర్మార్గుడా, చివరికి నా శైలు కూడా నీపాలబడిందా?” అన్నాడు ఆవేదనగా.

శంకర్ విర్రవీధిగా తల యెగరేసాడు.

“ఆమె ఒక్క క్షణం అయినా జీవితంలో సంతృప్తి చవిచూసిందంటే అది నా దగ్గర కాని నీ దగ్గర ఎంత మాత్రమూ కాదు.”

వత్యమూర్తి ఆవేశంగా “అమాయకుల్ని దారి తప్పించడం నీ ధర్మమా? మరి నీ భార్య గతేమిటి?” అన్నాడు.

“ఓహో! ఆమె కిలాంటి కర్మ ఎప్పటికీ పట్టదు. అసంతృప్తి అనేది తలెత్తినప్పుడు కదా, అడ్డమైన దారులు వెదుక్కువడం! నేను ఎక పత్ని ప్రతుట్టి కాకపోయినా, నా భార్య శైలజకన్న ఎక్కువే సుఖపడతుంది ఆమె నన్ను ప్రేమిస్తుంది. నేనామెను గుర్తిస్తాను. అసంతృప్తి అంటే తెలియనివ్వను. జీవితంలో రక్తి చూపిస్తాను. ఇలా దూరపుకొందల విగవిగలు చూసి భ్రమని పరిగెత్తే ఆవసరం రానివ్వను.” శంకర్ విశ్చికంగా వెళ్ళిపోతుంటే చేతులుదిగి శాశ్వతంగా నిద్రపోతున్న శైలజ ప్రక్క కూర్చుండిపోయేడు వత్యమూర్తి.

విలేజ్ లో అనాది చిరవాంఛ కాని యీ మదపోర్ల స్థానిక విలేజ్ లోకి పదముగ్గురు పోటీచెయ్యడంవల్ల ఆ కోరికని జరవకోట మడ్డివీధి జురదలో కలిపేయక తప్పలేదు.

అన్నట్టు - 'జురదకోట' అన్నాను కదూ! విన్నామొన్నటిదీ కాదు, రాజ మహేంద్రపురవరాన్నేలిన వీరభద్రారెడ్డి నాటికే ఉన్నట్టు లాశీలందం చతుర్థాశ్వా సాంకం అధారిటీ! ఈ గ్రామోత్తమ లందఃలో నాలుగు పలుకురాళ్ళున్న చోటల్లా ఎప్పుడో ఎవరో జురదకో రాళ్ళు పేర్చి కట్టిన బ్రహ్మాండమైన కోట శిథిలాంటూ ఆ న వా లు గా చూపుతుంటారు.

ప్రస్తుతం సంవాయితి ధర్మమా అని వీధివీధిని పుష్కలంగా ఉన్న జురదకో, ముఖ్యంగా యీ మడ్డివీధి జురదలో పిల్లకాయలు క్షేమాదలింగు కళ తర్చి

దవుతుంటారు ఇంటింటా వెంసిన ఊదొత్తు కంపెనీల పుట్టాన బొగ్గు గుండకో కలిసిన జురదబండి కాటుక లాగ విగనిగలాడతూ పిల్లల వారికాన్ని కోళాయమానంగా తీర్చిదిద్దుతుంటుంది.

మా గరిడీమేన్ - వర్చకి బామ్మరిది అవుతాల్లేండి - చిన్నమాటుంది రమ్మని ఏటి ఆవతలి గడ్డుమీదికి తీసుకెళ్లారు. పచ్చటి చెరుకుకొబలు, వీలపు కొండ చాటుకు దిగుతున్న రవిలింబం, ఎండి పోతున్న వీటిపాయ, సంధ్యాసమయం అంతా బాగానే ఉంది.

సాము, గరిడీ, కస్తీ మొదలైనవి చేస్తూంటాడేమో మావాడు గరిడీమేవగా పేరుపడ్డాడు. ప్రెండు ప్రెండు అంతా కలిసి మావాడికి 'జురదకోట గ్రామసింహం' అనే బిరుద ప్రధానోత్సవం బ్రహ్మాండంగా జరుపుకామని తయారయ్యారట. కొండవీటిసింహం

అనకాపల్లిలో బాగా అడుతున్నది, కొండవీటిసింహం లాగ బురదకోట గ్రామానికి సింహన్నన్న మాట:-

అహ, మావాడు అలాగనకుని చంకలు గుడ్డుకుంటూ ఇంటికి వెళ్ళి చెప్పాడు. అంతా అంకించి మావాడి సతీషణి "ఇండులో ఏదో తిరకానుంది మావా, సిన్నాపేరు కొండవీటిగ్రామ సింహం అని లేదుగా మరి...." అందిట.

"గ్రామసింహం అంటే బేపే-కుక్క కదూ" అనడిగాడు మా గరిడీమేన, బొనన్నట్లు తలాడించి ఊడకున్నాను.

"అద్దవీ, అదీ సంగతి: దొంగ వా కొడుకులు, ప్రెండుప్రిండును, నాలుగు కగల్నిస్తా.... బుర్రంపే అదీ బుర్ర! యీ బురదకోట అదోళ్ళ బుర్రలో బురదేగాని నెదడు లేదంటూండే వొట్టిగాని, నీ నెల్లెలు తెలివైందే అంటావా లేదా...." అని అంటున్నాడు. నా కాలికి ఏదో కుట్టింది! కుట్టిందో కరి చిందో పొడిచిందో, చలిచీమో, కొండ తేలో, పామో, పురుగో యేదో.... నా కంటే తెలుసు....

ఆ తర్వాత నా కంతా తెలుసు- ఏ జాధలేదా, చిలిచీమే అయ్యంటుంది అంతే అంతే, చీకటిలో ఎవరో దగ్గిరికి వస్తున్నాడు- ఎవరో ఏమిటి, మా గరిడీ మేనే అనుకుంటూంటే "స్వాగతం, సుస్వాగతం! రండి సార్ రండి, మా లోకం, మా రాజ్యాంగం, మా సంస్కృతి,

మా కళలు, మా పాట-టిక్కు అన్నీ మీరు మీ దిన వార సాయుక్త పత్రికా రాశం విండా తెగ పొగుడ తూ. పోదోల్తో- మా స్వాగతం సైకోకంర్ పోదోల్తో- సహ ఎక్కించేయాలి!

"మా జంబూలోకం జంబుకేక్వర ఓద్విలాసంగా ఏర్పడిందనీ జంబో నేరేడుచెట్లు విస్తారంగా ఉన్నందువల్ల ననీ, అట్టే అవేమీ కాదు- జంబుకాలు- అంటే నక్కలు- దొరియలుచేస్తే ఏర్పడి నందువల్లనే జంబూలోకం అనే పేరాచ్చిందనీ నాలుగు రూ నాలుగు విధాల అంటూంటారు, మొత్తానికి అసర్ పిసర్ పాతాళవింల్లోకం మాది!

మాది స్పీడ్లోకం! మా భాష స్పీడ్వాష! నీళ్ళు న ముల్తూ మాటాడ్డం మాకు కలనెప్పి. భాషామాధుర్యం, లెస్సవలుకు ల్లాంటి ఏచ్చి మాకు లేదు. భావోద్వేగం ప్రధానం. అసలే ఇది స్పీడ్యూగం- భాషామాధుర్యం కనితా కోమలం మొదలైన నాలుగు వ్యవహారంకో మాకు పనిలేదు, ఒరి అబ్బిప్రాయా లొకరికి తెల్లానికే భాష, అంతకాని చెల్లో కప్పలమేళంలాగ వాక్యం రెండుసార్లు పలికితే చాలు కనిత్యం అటుపోహం దనే కవినమ్మేళనాలా అవీ మా లోకం లో లేవు...." అంటున్నాడు.

"ఆగు, ఇంత స్పీడ్గా మాట్లాడేస్తున్నావు గాని, నీ స్పీడు అందుకోలేను, ఇంతమా సువ్వెవరూ ఆ దినవార

యొక్క సంస్కృతి క్రింద స్థానిక బురదకోట విలేజ్ లిగా నెగ్గిన అబ్బాయిని కదూగి అన్నాను.

"పొరబడ్తున్నారా? నేను జంబూ లోక ఏత్రక రివెన్యూ షుని అన్నాడు.

"నేనిప్పుడెక్కడున్నాను? అన్నాను.

"నిదాన్ బోయ, నానాప్రదేశ్-జంబూ లోక్- ఇదీ మీ ప్రజెంట్రన్."

"ఇక్కడికెలాగవచ్చాను? నానాప్రదేశ్.

"మా గేట్ వే ఆన్ జంబూలోక్ దగ్గర తెలివకప్పి పడున్నాడు. మా గూఢచారి నంబర్ నాట్ వన్ నాట్ మీ రెవరో దారికప్పిన మీరిప్పుడు అనుకూల యీ నానాప్రదేశ్ కి చేర్చాడు, రండి మా జంబూలోక్ అంతా నాకో కలిసి చూద్దురుగాని. మనకోసం పన్నెండు జతల కందచీమల శక్తికకటం సిద్ధంగా ఉంది" అన్నాడు జంబూకేముడు.

"ఏమిటి? కందచీమలా?" అక్కర్ల పోయాను.

"బాబూ, మామ్మాయి కందచీమలు కావు, పెద్ద పెద్ద డీసెర్ ఇంజన్లు వాటి ముందు తీసికట్టు, ఎట్రోలు గౌరవల్ల వీటిని ఉపయోగిస్తున్నాం" అన్నాడు జంబూ

"బాబూ, నేనెప్పుడు మీకో మీ లోకయాత్ర చేయడానికి తీరదు. బోలెడు షుల్కాలుగాని ఇందాకేనో పోబోలెనో అని చూస్తే చాలు, కాస్త వాచీలను పర్యేయి" అన్నాను.

"ఓ యన్నా! ఆరంటే అరు, కలర్ పోబోలు ప్రింట్ యిస్తున్నాను, ఇవి అరుగురు సముఖ జంబూలోక మహా వ్యక్తులవి. అరుగూరు అరు కోణం పక్షేత్రంలాగ, వడ్డ్యం చక్రంలాగ మా లోకపత్రాన్నిగిరిరా తిప్పేస్తున్నారు" అంటూ అల్పమనుచి అరు పోబోలు తీసియిచ్చాడు జంబూ స్వాగతకాదుడు.

అవి పోబోల గ్రాపుల్లా లేవు, వ్యంగ్య చిత్రాల్లాగో, కాథ్యూన్లలాగో, కాథ్యూను ల్లాగో ఉన్నాయి. పేర్లు మరీ విడ్డూరంగా ఉన్నాయి. రాష్ట్రపతి ప్రప్రపరానినిని, ముఖ్యమంత్రి, అపీచరు, నర్సంచీరీ, రాజకీయనాయకుడు.... ఏంటి అప్రభంకప్పేర్లు? అన్నట్లు చూశాను.

"అ పేర్లంటే సార్, మేం అలాగే ఉచ్చారణ చేస్తాం, ఆర్థం అయితే చాలు, ఇదీ అవకట్టం, అది తప్ప సమానం మొదలైన పట్టంపులు మాకు నో. అవి మా ఎంక్రాఫిక్ బ్రెయిన్ పైకోకేమరా తీసినవి. మీకు తెలిసి విశేషమేమిటంటే, ఆ కామరా క్లిక్ నొకిక్కే అబోమాటిక్ గా శాస్త్రీయమౌలిక, శాస్త్రీయ రూపాల్ని ఇట్టే గుజించి పోబో దించుతామి. ఇప్పటికి మా జంబూలోక్ కేంద్ర ఎప్పికలు, ప్రదేశ్ రాష్ట్రాం ఎన్నికలు దేశసార్లు జరిగాయి. ఆరుగురుగాయి. జరుగుతాయి. శాస్త్రీయ మారుతున్న ఒక్కలాగే పోబో దిగుతున్నారు. మా పైకో

కామెరా కప్పు చూడదు అంటే వాళ్ల వాళ్ల మా మూలు రూపాల్లోగాని, పేర్లతోకాని ప్రైకోకి పనిలేదు. అంచేత వాళ్ల పేర్ల ప్రసక్తి లేదు. ప్రత్యేకించి పోటో తీయించాల్సిన పనిమూలా కగ్గి పోయింది. అన్నాడు జంబూ.

“అరి, పిట్టి చిట్టి చూడగా అంతా అమానుషంగా కనిపిస్తున్నారే! ఇలాంటి వాళ్ల మీ జంబూలోక ప్రముఖులు!” అన్నాను.

“ఏం చేస్తాం సార్! మీలాగే మాలో కాస్త ఆలోచించేవాళ్లు ఆ ఆరుగుర్ని ఆరివడ్చి అవి పేర్లెట్టా. మా లోకానికి దాపురించిన ఆరుగురు క్రతువులన్నూ అది, అలాంటి వాళ్లకే ఓట్లు వేస్తున్నాం. ఎన్నుకుంటున్నారు మా జంబూ ప్రజ! ఏం చేస్తాం సార్!”

“మీ రాజ్యాంగం మార్పుకోటాడదూ?”

“అది లాభంలేకపోయింది. ఓట్లు లాగిపారేద్దామంటే ప్రజాస్వామ్యమో అవి విడుస్తారు, ఎన్నికలేదీలే ఇలాంటి ప్రముఖుల్ని ఎన్నుకుంటున్నారు జంబూ ప్రజాసీఠం, మా జంబూ ప్రజ మాగారి, వైతన్యం, వివేకం ఓటర్లకి రావాలి. అంతనిరీక్షా జంబూలోక చరిత్ర ఇంతే సార్.” అంటున్నాడు జంబూ. నాకేదో మైకం దిగిపోతున్నట్లుంది.

“అసలే ఇది స్పర్ధ్యుగం నా కవచం బొల్లంత పని, మా లోకసభనూ వేకం ఇటు నానాప్రదేశ్ నానా వర్గ సమ్మేళనం, చోర్నాదోతులుభారం,

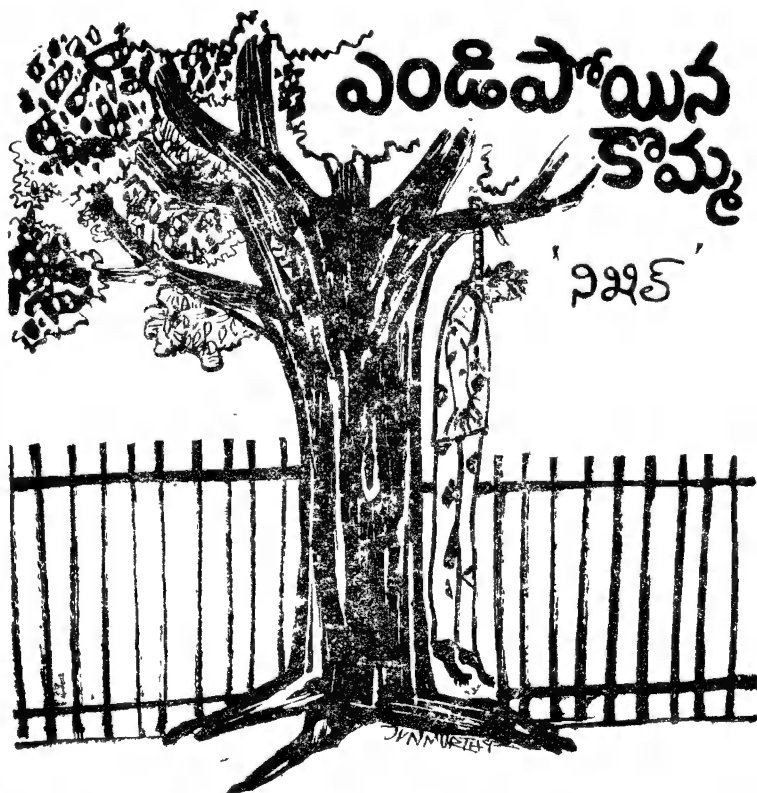
వీర్నాటక ప్రదర్శన, ఇంకో ఇంకో ఒకటా రెండా వర్ణమాలినన్ని.. వస్తా సార్ - టా టా టా - అన్నట్లు కలర్ పోటోలు, మ్యూసర్ ప్రైకోకలర్ పోటోలు జేబులో పెట్టారు కమా, భద్రం సార్!” జంబూ మాటలు దూరంగా అవ్యవస్థగా వినిపిస్తున్నాయి.

కళ్లు తెరిచాను, సాము కన్నారావు పక్కనే ఉన్నాడు. గరిడీ మేన్ హమ్మయ్య; అంటున్నాడు.

“మరేం కాదు, చలిచీమల్లో కొన్ని రకాలు, కొన్నిరకాల కీటకాలు తుట్టితే మైకం కమ్మి విద్రవమైపోయింది. అలాంటి దేదో జరిగింది, అంతే. మరేం వల్లేదు. అయినా మంక్రం చేశా, పనరు పూశా,” అన్నాడు కన్నారావు. నేను తెలివితప్పి గడిపోవడంచూసి గరిడీ మేన్ ఏం చెయ్యాలో తోచక బెంబేలు పడుతుంటే సమయానికి కన్నారావు పనిమీద వెళ్లి ఆ దార్నే పన్నున్నాల్సి.

బాగా చీకటిపడింది. లేచాను. నిద్ర మైకం పూర్తిగా వదిలింది. ముగ్గురం బయల్దేరాం. బంగల్లా ఇంటికి వదిచాను. ‘పాపనం’ చేరుకున్నాం.

వంటింట్లో మాకాయ్, మంగాయ్ మర్నజపడుతున్నట్లా ఉంది. వసంత, పాపన్ రిద్దరూ కీడులాడుతూ అల్లరి చేస్తున్నారు. అవేవీ సరిగ్గా వినిపించలేదు గాని ‘కలర్ పోటోలు - ప్రైకోకలర్ పోటోలు భద్రం సార్!’ జంబూ హెచ్చరిక చెప్పటో గింగురుమంటూ న్నట్లే ఉంది.

జనం వస్తున్నారు.. పోతున్నారు. ఎంతగా
చూస్తున్నారు.. బాధపడినట్లు కనపడు
తున్నారు. గుమికూడుతున్నారు - చెదరి
పోతున్నారు.... ఎంతోమంది....

అందమైన అమ్మాయిలు దూరం
నుంచి, ముసలివాళ్లు దగ్గరి నుంచి
లోలోపలే సానుభూతి వ్యక్తంచేస్తూ
నిట్టూర్పులు విడుస్తూ—నిలుచున్నారు.

కొందరు అలా ఒక చూపు పారేసి
అది తమ పాపం కా ద ము కొం టూ
యాత్రికంగా నడచిపోతున్నారు.

పైన.... పైనలు పరచుకున్న గోనె

వందికి పైగా వేలాడుతున్న శవం. పది
అడుగుల ఎత్తు చెట్టుకొమ్మకు గాలిలో
వేలాడుతున్న ముషి. కాళ్ళ ముడతపడి
మెడ ఒకవైపు వేలాడి-నోట్లొర క్రిందకారి.
నాలుక రక్తంకో ఎండి, బయటికి వేలాడి
గాలిలో ఊగకుండా—పున్న శవం!

అపైన పచ్చపచ్చగా అకువచ్చని
అకులు.... ఇంకా ఎండకు ఎండిపోని
అకులు.

కుడి - ఎడమల ఇద్దరు పోలీసు
జవాన్లు.

ఒక పోలీసు ఎదుట ఇద్దరు ముగ్గురు

మాట్లాడుతూ ఆ శవం వేలాడిన పద్ధతి గురించి తర్కించుకుంటున్నాడు.

“ఇంత చిన్న చెట్టుమీదికెళ్ళి కిందికి ఎట్లా వదలకండి? కింద కాళ్లు అనితే గొంతు విగుసుకపోతదా!” అని ఒక ముసలి మనిషి అనుమానం.

“లేదండీ, ఏముంది తాగిన విషాలో కాళ్ళు ముడుచుకుని పడివుంటాడు.” అని మరో మనిషి సమాధానం.

“అది ఎట్లా సాధ్యం? పైకి కిందికి శరీరం తిన్నగా వేలాడితేనే కదా చావు సాధ్యం.” మరొకరి సంశయం.

“ఇగో అదంతా పాతకాలం మాట, ఇప్పుడు చావుదలచుకున్నాడు గిట్లనే చస్తాడు!” అని-సాధికారంగా అందరి తర్కాల్ని ఎగతగొట్టేసాడు పోలీసు.

దబ్బులు పోగుచేస్తూ శవాన్ని ఎట్లా తీసుకెళ్ళాలో వక్కనే వాదించుకుంటున్న ఇద్దరు రైల్వే పోర్టర్లు.

కింద కంకర రాళ్లు గీసుకుంటూ పారలకింద వారసుకుంటూ చప్పుడు.... గ్యాంగ్ కూలీలు అరుస్తూ కిందికి పట్టాం కిందికి పారలు దిండుతున్నారు.

దురంగా కనపడిన ట్రైన్ ను చూసి కూలీల కేకలు

రైలు వచ్చి అగింది.

లోకల్ ట్రైన్ ను ప్రయాణికులు ఎవరి మూసానా కళ్లు బిచ్చాల్లోకి ఆ రైలు పెట్టెల్లోంచి కొందరు ఆశ్చర్యంగా బయటికి చూస్తూ, కొందరు లోపలే

వాడు అట్లా ఎట్లా ఉరిపోసుకున్నాడా అని తర్కించుకుంటూ....

రైలు కదిలింది.

విద్యానగర్ స్టేషన్ ను వదిలిపెడు తోంది.

కొంత జనం తరలింది.

రైల్వే కూలీల గ్యాంగు తిరిగి పట్టాం పైకి విరువకపడింది

చెట్టుకొమ్మకు వేలాడుతున్న ఆ ఊపిరిలేని వెంకయ్య శరీరం శవంగా మారిపోయి అక్కడే అలాగే వేలాడు తున్నాడు.

వెంకయ్య విన్నటి సాయంత్రం వరకు స్టేషన్ బయట నిలుచున్న రిజె వాడు. ఈరోజు ఉదయమంతా కొమ్మకు వేలాడుతున్న కబ్బెలాంటి కాయం!

ఎన్నో వేలమంది రిజెవాళ్ళలో ఒకడు వెంకయ్య. రోజూ బుద్ధిగా రిజె తొక్కి మనిషి. సాయంత్రం కాగానే ఎక్కడో అక్కడ కాసిన్ని కల్లనీళ్ళు లేదా చిన్న పీసాడు గుడంబా పట్టిం చే మంచివాడు తన కష్టంతో తానే పొట్ట నింపుకొని కండవారి కష్టాన్ని మరచి పోవాలని తాగేవాడు. మంచిగా ముఖంగా నిద్రపడుతుందని తాగే వెంకయ్య విన్న రాత్రి అట్లాగే శాశ్వతంగా నిద్ర పోయాడు. మక్తలో చచ్చిపోయాడు. రక్తం కక్కుకుని కళ్లుమూసుకొన్నాడు.

అర్ధరాత్రి స్లాబ్ పారమ మీది చెట్టు కొమ్మపైకి చేరుకున్నాడు. ఎందుకు చేరు

కున్నాడు: ఎట్లా చేరుకున్నాడు: మరు
నటి రోజు ఉదయం వరకు గాని తెలిసి
రాలేదు, అప్పుడే అనుమానపడిన జనం
మనస్సులు ఇప్పుడు కుడుటపడ్డాయి.

“రిజ్జ వానరు లంజాకొడుకుల్ని
నమ్మితే ఇదే గతిరా!” అని గ్యాంగ్
హుళీల్లో ఒకడు తిడుతున్నాడు.

“ఎవర్ని ఎట్లా నమ్మితే ఏం లాభం:
రోజూ వేలాదిమందిని మెల్లమెల్లగా,
చిన్నచిన్నగా ఈ కత్తిసరకులు చంపడం

లేదా: రోజూ పెద్దోళ్లు చిన్నోళ్ళ
కష్టాన్ని ఏప్పిచేసి పండుగ చేసుకోడం
లేదా: పేదోళ్ళ పేదరికాన్ని తొంగిస్తా
మని పేదోళ్ళనే మింగే యడం
లేదా: వెలయ్యను ఇంకో రామయ్యో,
రంగయ్యో చంపితే ఎవరిదా తప్పు?”
అని అందరి ముందు సిగ్గులో చూపే
జెండా పట్టుకుని ఊపుతూ అరిచాడు
మునలి ముకద్దమ్- గ్యాంగ్ హుళీం
మేష్ట్రీ.

నిన్న రెండు వందల రూపాయలు
చీటి పాడి దబ్బు తీసుకొన్న వెంకయ్య
ఏం కలలు కన్నాడని పాపం బిక్కిడు
మంచోడు - ఏం కలలు కనగలడు ?
ఊరితెల్లి ఒక మంచి పిల్లను చూసి
పెళ్ళాడి కొంచెం ముఖం అనుభవించా
లనుకొన్న వెంకయ్య కలలు ఆ రాత్రికే
చీకట్లో చుక్కెరై పోయాయి.

వెంకయ్య చాలా రోజుల్నుంచి కూడ
తెట్టిన దబ్బుల్ని రిజ్జ వోవరు రంగయ్య
నాయుడి దగ్గర దాచిపెట్టాడు. తనకు
అవసరమైనప్పుడు తీసుకొంటానన్నాడు.

రిజ్జంనాయుడు రిజ్జలు తొక్కివాళ్ళ
పేర్లమీద ఆ వస్తులు పుచ్చుకొని
మరికొన్ని బండ్లను పెంచారు.
వెంకయ్యలాంటి వాళ్ళ దబ్బు వాడు
కొని జల్పా చేసాడు.

మొన్నగాక మొన్న తాను ఊరు వెళ్ళి
పెళ్ళిచేసుకోవాలని కూడతెట్టిన దబ్బు
ఇమ్మచి వెంకయ్య నిలదీసాడు.

రంగయ్య రేపు మాపు ఇస్తానని
వాయిదాలు వేసాడు.

చివరికి ఒకరోజు నాయుడి మను
ష్యులు వెంకయ్యకోబాలు తగారు....
చిత్తుగా తన్నాడు.

బొక్కలని మాత్రమే సున్నం చేస్తా
మన్న వాళ్ళ ఉద్దేశం ఆయువుపట్టు
లోనికివెళ్ళి తొంది.

ఆ దెబ్బకు వెంకయ్య ప్రాణం
వదిలాడు.

ఆ మనుషుల యజమాని రంగయ్య
తెలిసిగా అలోచన న్నచేసాడు. అంతే
తెల్లారేసరికి చెట్టుపై శవం వేలాడింది.
మరునటి రోజు ఎట్లాగో ఒకడు,
ఆ తరువాత మరొకడు దొరికిపోయాడు.
సాక్షిదారాలు లేవని ఆ తర్వాత విడు
దరై పోయాడు.

రంగయ్యనాయుడు మాత్రం రిజ్జ
వాళ్ళ చెమటవాసన వేపే దబ్బును
పొలిసు జేబుల్లో కుక్కాడు. తను
మాత్రం హాయిగా తప్పించుకున్నాడు.

భయంకరమైన మామూలు దృశ్యం
ఇప్పుడక్కడ లేదు. చెట్టు ఆ శవం
మోతకు కూలలేదు. బాధకు, ఏడ్చుకు
దాని అకులు ఎక్కడా రాలలేదు.

చెట్ల మత్త చల్లని గాలికి వదక
కుర్చీలో తూగేవాళ్లు నిద్రపోతూనే
వున్నారు.

ఇంటి బయట తెల్లని బొచ్చుకుక్క,
పిల్లల్ని ఏకారుగా తిప్పు తూనే
ఉన్నారు.

ఆ చెట్టు ఈనాడు దేశమంత పెద్దది.
కాని నీడ కొందరంటే కొందరిదే.
పండ్లు, ఆకులు, బిలవంతులని మాత్రమే.

వెంకయ్యలు శవాలుగా వేలాడినప్పు
డల్లా ఎరిగిన కొమ్మలు మాత్రమే
దబ్బుకున్నాయి.

స్వరియత్ సౌందర్యదీపం

ఈర్. సంధ్యావేది

(గత సంచిక తరువాయి)

కృష్ణమో? పేరుని బట్టి వర్సింగ్
హోమ్ కాగానే నడుస్తుంది అని చెప్పాలి.

ఓపెన్ చేసిన కొత్తలో మెల్లగా
ఊక్తి-కక్తి-కుం ఆ అస్పత్రికి రా
సాగారు.

మొదట్లో అలా తీరిగ్గా కూర్చునేది.
అలా కూర్చోవటం ఆమెకు విసుగ్గా
ఉండేది.

అలా రానురాను కొద్దికొద్దిగా జనం
రాసాగారు. కొద్దిరోజులకి అంబిక మంచి
డాక్టర్ గా పేరు తెచ్చుకోసాగింది.

కృష్ణమో?కి ఇప్పుడు సంతృప్తిగా
అనిపించసాగింది.

ఆనాటి అంబికకు ఈనాటి అంబికకు
ఎంత తేడా! అప్పుడు ఎంత ఆమాయ
కంగా కనిపించేది. ఇప్పుడు ఎంత
హుందాగా కనిపిస్తుంది!

ఎప్పుడూ చిన్న చిరునవ్వు అలా
పెదవులమీద నాట్యంచేస్తూనే ఉంటుంది.

డాక్టర్ కి మారుపేరు ఓర్పునహనం,
ఇవి ఆమెకు ఉన్నాయి.

తను అనుకున్నది సాదించాలి అంటే
ఎలా:

కృష్ణమో? ఆలోచించసాగాడు.
అంబికకు ఈ విషయాలన్నీ చెప్పేస్తే!
ఉహ. ఇప్పుడుకాదు సమయంరావాలి!

ముందు రాజాకో ఆలోచించి అప్పుడు
చెప్పాలి అనుకున్నాడు.

22

పౌన్ రింగ్ అయితే రిసీవర్
అందుకుంది అంబిక. "హల్లో డాక్టర్
అంబికారాణి స్పీకింగ్" అంది హుందాగా.

"డాక్టర్ గారా నమస్తే అండీ" అవ
తలి కంఠస్వరం విషయంగా పలికింది.

"నమస్తే మీరు...." అంటూ షణం
పేపు అగింది.

అవతలి కంఠస్వరం వక్కుమంది.
"ఎవరూ: ను మ తి:" అడిగింది
అత్యంతగా!

"ఆ గుర్తు ఎట్టారన్నమాట."
"ఓ! ఏమిటి సంగతులు: మీ జయ

రామ్మగారి సంగతులు ఏమిటి! వాళ్ళు వచ్చారా?"

"వచ్చారు" అమె గొంతుకలో ఏదో తెలియని బాధ ధ్వనించింది.

"అయితే సంబంధం నిశ్చయం అయినట్టేనా" ఉత్సాహంగా అడిగింది అంబిక, "స్నేహితురాలి పెళ్ళి అనగానే మనస్ఫూర్తిగా సంతోషిస్తూ."

"నిశ్చయం చేస్తున్నారు అంబికా! నా కేమిటో భయంగా ఉంది జయరామ్ లాంటి వ్యక్తిని నేను భర్తగా భరించ గలనా! ఆయనకి నేను మంచి భార్యను కాగలనా. నా మనస్తత్వం వేరు ఆయన మనస్తత్వం వేరు. నా ఆశలు వేరు నా ఊహలు వేరు. నా భర్త కూడా ఒక డాక్టర్ కావాని, ఇద్దరం డాక్టర్లం అయితే ఒకరినీ ఒకరం అర్థంచేసు కుని ఇద్దరి వృత్తి ఒకటి కాబట్టి ఇద్దరం కలిసి ప్రణాళిక చేస్తాం. అదే అదొక్కటే నా కోరిక" అంది చిరువుగా నిట్టూరుస్తూ,

"మరి ఇప్పుడెలా!" అంబిక ప్రశ్నించింది.

సుమతి అదోలా నవ్వింది. "ఎలా అంటే ఏముంది. నా ఆశలని నా మనసులోనే దాచుకుని పెద్దల మాటకి తల వంచవలసిందే" అంది.

"ఎలా! నీకు ఇష్టం లేకుండా...." అంటూ మాట సగంలో ఆపేసింది.

"అందరికీ వాళ్ళ ఇష్టాఇష్టాలమీద

పెళ్ళిళ్ళు జరుగుతున్నాయా! ఆ దురదృష్టవంతుల్లో నేను ఒకరైనను. అయన్ని నేను మూర్ఖుకోగలనా! సంతోషమే లేదా! నేను డాక్టర్గా నా వృత్తిలో హుర్తిగా లీనం అయిపోతాను. ఆయన విషయాలు ఏమీ నేను పట్టించుకోను. లోకం దృష్టిలో మేము భార్యభర్తలుగా ఉంటాం, అంతే" అంటూ నవ్వింది. ఆ నవ్వులో బాధ అంబిక అర్థంచేసుకుంది. అయినా అమె స్నేహితురాలికి ఏమీ చెప్పలేకపోయింది.

వారి సంభాషణలు మరోవైపుకి మళ్ళాయి. వాళ్ళ ప్రెండ్యుగరించి మాట్లాడుకున్నారు చాలాసేపు.

అంబికకు చాలాసేపు సుమతి మాటలే చెవుల్లో మారుమోగసాగాయి.

సుమతి జయరామ్ని చేసుకొనడానికి ఆసలు ఇష్టపడటంలేదు. ఆతను అంత మూర్ఖుడూ!

జయరామ్ని తను తప్పకుండా చూడ వలసిందే అని మనసులో అనుకుంది.

తన ఆలోచనకి తనే నవ్వుకుంది.

అంబిక యింటికి వెళ్ళేసరికి రాత్రి తొమ్మిదిగంటలు అయింది. అమె యింట్లో అడుగుపెడుతూనే నొకర్ని రోజూ మొదటిసారిగా వేసే ప్రశ్న ఆరోజూ వేసింది.

"అయ్యగారు యింటికి వచ్చేకారా! భోజనం చేశారా! లేదా!"

"లేదమ్మా. అయ్యగారు ఇంకా

రాలేదు." అంటూ నొకరు జవాబు ఇవ్వటం మామూలే.

"ఇంకా రాలేదా! ఏమిటి అలక్ష్యం! అంత అర్జునుని ఏదైనా ఉంటే భోజనంచేసి మళ్ళా వెళ్ళొచ్చగా" అమె కనడం తాను గొణుక్కుంటూ తెచ్చిపెట్టుకున్న వినుగుతో తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

రోజులాగే అమెకూడా భోజనం చెయ్యకుండా అతనికోసం ఎదురు చూడసాగింది.

పదిగంటలు అవుతుండగా కృష్ణ మోళి యింటికి వచ్చాడు. స్నానంచేసి బట్టలు మార్చుకుని డ్రైనింగ్ హాలులోకి అడుగుపెడుతూనే "అమ్మాయిగారు యింటికి వచ్చేశారా?" అడిగాడు.

"కొమ్మిదిగంటలకే వచ్చేశారండి." నొకరు విషయంగా చెప్పారు.

"భోజనం చేశారా?" అడిగాడు డ్రైనింగ్ టేబుల్ వద్ద కూర్చుంటూ.

"లేదండీ. ఆరు ఎప్పుడూ మీరు భోజనం చేస్తేగాని చెయ్యడంలేదండీ. మీరు వచ్చేవరకూ ఆలా కూర్చుంటారండీ."

"అరే! అవును కదూ" అంటూ నొచ్చుకుంటూ "వెళ్ళి అమ్మాయిగార్ని పిలుచుకురా" అన్నాడు.

నొకరు వెళ్ళి పిలుచుకువచ్చాడు

అంటిక డ్రైనింగ్ హాలులోకి అడుగు పెడుతూనే అతనినైపు చూసింది.

అప్పుడే అతనూ చూశాడు.

ఒక్కక్షణం ఇద్దరి చూపులు కలుసు కున్నాయి.

ఇద్దరూ ఒకరినీ ఒకడు పరిశీలనగా చూసుకున్నారు.

ఇద్దరి చూపుల్లో స్నేహం, ఆత్మీయత పెనవేసుకున్నాయి.

"నువ్వు ఇంకా భోజనం చెయ్య లేదా?" అడిగాడు.

"మీరు ఇంకా రాలేదని చూస్తున్నాను." అంటూ నవ్వుతూ అతనికి ఎదురగా కుర్చీలో కూర్చుంది.

"చూడు అంటికా! నేను ఎన్నో పనులమీద తిరుగుతూ ఉంటాను. నాకు యింటికి రావడానికి ఒక ట్రైము అంటూ ఉండదు. నీవు నాకోసం ఇలా కూర్చున్నావంటే నీ ఆరోగ్యం దెబ్బ తింటుంది. ఇప్పుడు కొత్త కాబట్టి నీకు కొంచెం తీరిక దొరుకుతుంది. తరువాత నీకు అసలు తీరికే ఉండదు. అప్పుడు కూడా ఇలాగే నాకోసం ఎదురుచూద్దామంటే కుదరదు. నేను రోజూ నీకు ఈ విషయం చెప్పాలనుకుని కబుర్లలో పడి మళ్ళిపోతున్నాను. మన జీవితం ఇంకా ఎంతో ఉంది. మన ట్రైము అంతా ఈ భోజనం విషయంలో పాడుచెయ్య కూడదు. ఇంతవరకూ ఎవరూ సాధించ లేవి, సాధించవలసిన పనులు ఎన్నో ఉన్నాయి. మన దృష్టి ఇటు ఉండాలి" అంటూ నవ్వాడు.

“ఏమిటా ననులు!” అంబిక కూడా నవ్వింది.

కృష్ణమో? ఊం పేపు తటవటా యించాడు. అప్పుడే అమెకు జరిగిన కథ అంతా చెప్పేయ్యాలనుకున్నాడు. కానీ చెప్పడానికి ఇది నమయం అవునా కాదా అని ఆలోచించసాగాడు.

వంటఅకడు వడ్డిస్తుంటే లేచి అంబిక తను స్వయంగా ఆకనికి వడ్డించసాగింది.

కృష్ణమో? అమె వడ్డిస్తుంటే చాలు అన్నట్టు చేతులు అడ్డుగా పెట్టాడు. “ఏమిటి అలా వడ్డించేస్తున్నావు? నేను తినగలనా లేనా అని ఆలోచించటంలేదు మవ్వు” అంటూ నవ్వాడు.

“మీరు తినగలిగినంత వడ్డించటం నాకు తెలుసు. ఉదయం వెళ్ళి రాత్రికి వస్తారు. కొంచెం తింటే ఆకలి తెయ్యదా, అందరి అరోగ్యం గురించి మాట్లాడు తారు....” అంటూ నవ్వుతూ ఆకనికి బల వంతంగా వడ్డించి తనూ వడ్డించుకుని భోజనం చెయ్యసాగింది.

“అంబికా!” ఒక్క ఊం అమె ముఖంలోకి చూశాడు. అమె కం ఎత్తి ఏమిటి అన్నట్టు చూసింది.

“నేను ఎన్నిరోజులనుండో నీకు ఒక విషయం చెప్పాలనుకుని చెప్పలేకపోతున్నాను” అంటూ అగాడు.

అమె చేతిలో అన్నం మెల్లగా జారి కంచలో వడింది. భోజనం చెయ్యటం అసి ఆకస్మికపు ఊం పేపు చూసి కను

రెప్పలు క్రిందకు వార్చేసింది.

“ఏమిటో ఈరోజు తప్పకుండా చెప్పండి” అంది మెల్లగా.

“ఇదొక కథ కానీ కథ. అందుకే నేను చెప్పలేకపోతున్నాను. నమయం వచ్చినప్పుడు చెప్పాలనుకుంటున్నాను.”

“మీరు చెప్పటం మొదలుపెడతే అ నమయం ఇప్పుడే వచ్చినట్టు కదా” అంటూ నవ్వింది.

అంబిక మనసు గాలిలో దూది పింజెంలా ఏగరసాగింది.

అయిన ఏదో మనసులో అనుకుంటున్నాడు. అది తనకి చెప్పడానికి సందే హిస్తున్నారు ఏమిటి? తియ్యని కలపు లకో మనసు అంతా మత్తెక్కిపోయింది.

పైకి ఏమాత్రం తొణిగుకుండా అలాగే ఉండిపోయింది.

“చెప్తాను” అంటూ గతంగా నిట్టూర్చాడు. ఆకని మనసు అంతా బాధగా బరువుగా ఎలాగో అనిపించసాగింది.

మానవజన్మ ఎత్తనే కూడదు. మానవుడుగా జన్మ ఎలాదో అన్నీ బాధలే, అన్నీ నమస్కరే. నాది. నా వాళ్ళు అనే తాపత్రయం, పంతం పట్టుదలు, ఉన్నది చాలదని ఇంకా ఇంకా సంపాదించాలనే ఆశ కోరికల మధ్య వేలాడేది మానవుడు. కృష్ణమో? ఒక్క ఊం ఆలోచించి అమెవైపు చూస్తూ “నే చెప్పింది చాలా జాగ్రత్తగా వినాలి” అంటూ భోజనం ముగించి లేచి సింక్

దగ్గర చెయ్యి కడుక్కుని అక్కడ రింగుకి ఉన్న టవర్ తో చెయ్యి తుడుచు కుని ఇటు తిరిగాడు.

అంబిక కూడా బోజనం ముగించి అతని వెనకాల నడిచింది. ఇద్దరూ హాలు లోకి వెళ్ళారు.

జరిగినది అంతా ఆరోజు అంబికకు చెప్పేయాలనే నిర్ణయించుకున్నారు.

అప్పుడే ఫోన్ రింగ్ అయింది.

రిసేవర్ అందుకుంటూ "హెల్లో కృష్ణమోహి హయర్" అన్నాడు హుందాగా.

"సార్ మీరా నేను ఈ ర్యూ హోటల్ ప్రొప్రయిటర్ అనంత స్వామిని. మీకో అర్థంబుగా మాట్లాడా లని ఉదయం నుండి ఫోన్ చేస్తూనే ఉన్నాను. మీరు యింటివద్ద లేరని చెప్పారు. సారీ ఫక ద డిప్లెషన్స్ బ యామ్ గివింగ్ ఫర్ య్" అంటూ నొచ్చుకున్నట్టు చెప్పాడు.

"నా నాట్ ఎటార్. నాట్ దు యు నాట్ ప్రమ్ మి" అంటూ అడిగాడు.

"మీకో కాన్సి విషయాలు మాట్లా డారి. ఇప్పుడు మీ యింటికి రమ్మం టారా."

"మ్యూర్. య్ కెన్ కమ్ నా. బ యామ్ ప్రీ" అని అతనికి చెప్పి రిసేవర్ పెట్టేస్తూ అంబికవైపు చూశాడు, అంతా విన్నావు కదా అన్నట్టు. "ఇప్పుడు అనంతస్వామి ఏదో అర్థంబు విషయం

యవ

మాట్లాడడానికి వస్తున్నాడు. నేను చెప్పా లనుకున్న విషయం కాపీగా తిరికగా చెప్పాలి. ఇలా తొందరగా కాదు" అంటూ నవ్వాడు. అకమా అమెవైపు అదోలా చూశాడు విషయం చెప్పలేక పోతున్నానే అన్నట్టు.

అంబిక విరాళగా చూసింది. మళ్ళీ కాను సర్దుకుని "ఆరోజు కాకపోతే రేపు చెప్తురుగాని" అంటూ నవ్వి తన గది వైపు దారిచీసింది.

అమె వెళ్ళవలై పే చూస్తూ డబ్బం వేపు అలా ఉండిపోయాడు.

ఏమిటీ ఆ విషయం అంబికకు చెప్పాలంటే సమయం కుదరటంలేదు. అదే చిత్రంగా ఉంది అనుకున్నాడు మనసులో కృష్ణమోహి.

23

ఇండ్రసేన ఆ రోజు మహాహుషారుగా ఉంది. డ్రస్సింగ్ టేబుల్ వద్ద కూర్చుని ముస్తాబు మొదలుపెట్టింది.

పింక్ కలర్ స్టో ముఖానికి పట్టింది అనైన పింక్ కలర్ ఫేస్ పౌడరు వేసు కుంది. పౌ డ రు ఎక్కువైనచోట మెల్లగా పవకో కుడిచేసింది. వికాలమైన అందాం కళ్ళకు కాటుకరేఖలు తీర్చి దిద్దింది.

పెదవులకి లిప్స్టిక్ వేసుకుంది. మదుట మెరున్ కలర్ పిం గా ర్ కుంకుమబొట్టు గుండ్రంగా పెద్దగా తీర్చి

దీర్చింది. ఉంగరాం జాతుని పైకితీసి అందంగా చిన్న శిగ చుట్టింది. ఆ శిగకు మెరూన్ కలర్ మెరుస్తున్న నైలాన్ నెట్ వేసింది చెవులమీదుగా జాతు ఉంగరాలు తిరిగి వడ్డూ వింత అందాన్నిస్తున్నాయి.

జాతుని పైకితీసి శిగ చుట్టటం జాతు చెవులమీద వడటం చూస్తుంటే ఎవరైనా దూరాన్నుండి ఇంద్రవేనికి బాద్స్ హాయిర్ ఏమో అనికూడా అనుకుంటారు. అంత అందంగా ఉంది అమె హాయిర్ స్టయిర్.

ఇంద్రవేన ముస్తాబు ముగించి బీరు వాలో హేంగర్ కు ఉన్న చీర తీసుకుని కట్టుకుంది.

మైసూర్ జార్జిట్ మీద జరీదారాలతో చీరంతా కుట్టుపువ్వులున్న మెరూన్ కలర్ చీర కట్టుకుంది. అదేరంగు మెరూన్ కలర్ స్లీవ్ లెస్ జాకెట్ వేసుకుంది. చీరపై సిల్వర్ జరీఫూలు దగ్గర దగ్గరగా కుట్టి ఉండటం మూలాన ఆ చీర అమె కట్టుకోగానే తళతళా మెరిసిపోసింది.

చీరకు తగినట్టు చెవునికి ఫ్యూర్ సిల్వర్ జాకాలు పెట్టుకుంది. మెడలో లతల్లా చెక్కుడుతో ఉన్న పెద్ద లాకెట్ తో ఉన్న పొడవు గొలుసు ఫ్యూర్ సిల్వర్ డి పైటమీదుగా వేసుకుంది. ముక్కుకి అందంగా నోవరింగ్ పెట్టింది. ఎడంవైపు నడుంమీదుగా ఫ్యూర్ సిల్వర్ గొలుసు పెట్టుకుంది.

ముస్తాబు అయి అద్దం ముందు నిలిచి తన అందాన్ని, ముస్తాబుని మరోసారి తృప్తిగా చూసుకుని ఆ గదిలోంచి కదిలింది. అమె సంతోషానికి కారణం కాబోయే వదిన సుమతితో, అన్నగారితో సినిమాకు వెళ్తుంది.

తండ్రితో వాడించి వట్టువట్టి సుమతి వాళ్ళ నాన్నగారికి ఫోన్ చేయించి వాళ్ళ అమ్మాయిని తమతో సినిమాకు పంపించడానికి ఒప్పించింది. గజేంద్రరావుగారు సుమతి తండ్రికి ఫోన్ చెయ్యడానికి సందేహించారు. ఆ అమ్మాయి ఎంత చదువుకుంటే మాత్రం పెళ్ళి కాకుండా తమ కొడుకుతో సినిమాకు పంపించమని అడగటం ఏం బాగుంటుంది అని ఆలోచించారు.

తమ గారం కూతురు ఇంద్రవేన అందుకు ఒప్పుకోలేదు. ఆయనకి ఫోన్ చేసిందాకా ఊరుకోలేదు.

కూతురి ఫోరు వడలేక ఫోన్ చేశారు.

సుమతి తండ్రి ఏమనుకున్నారో ఏమో అలాగే తీసుకెళ్ళమనండి అన్నారు. గజేంద్రరావుగారు తేలిగ్గా ఒట్టురారు. మాట వినని గారం కూతుళ్ళు ఉంటే అంతే మరి అనుకున్నారు మనసులో. సుభద్రమ్మకు మాత్రం నచ్చలేదు. ఏమనుకుంటామో అని పాపం వాళ్ళు ఏమీ అనలేకపోయారు గాని పెళ్ళి కాకుండా అబ్బాయితో సినిమాకు పంపి

ప్రారా వాళ్ళ అమ్మాయిని. సంబంధం
విశ్వయం అయిపోయినట్టే. విజయే.
పెళ్ళికి ముహూర్తం పెట్టించలేదు.
పెళ్ళి ఇంకా కాలేదు. ఆ అమ్మాయి
ఎంత దాక్టర్ అయితే మాత్రం అబ్బా
యికో వెళ్ళడానికి సిగ్గుపడదూ. ఇందూ
ఉన్నదే దానిని అన్నీ కోతి బుద్ధులే.
అన్నగార్ని బంపంకంగా లాక్కి-
వెళ్తుంది. అని మనసులో విన్నట్టుంది.

గజేంద్రరావుగారు ఒక విధంగా
కూతుర్ని చూసి గర్వపడ్డారు కూడా.

తన కూతురుకి ఎంత పట్టుదం :
ఎంత వంతం! అనుకున్నది సాదించి
తిరుకుంది అనుకున్నాడు.

జయరామ్ చెల్లెలికో కారులో
సుమతి యింటికి వెళ్ళి అమెను తీసు
కుని సినిమాకు వెళ్ళాడు.

ఆతనికి సుమతికో సినిమాకు వెళ్ళటం
ఇష్టంలేదు.

పెళ్ళి అంటే పెళ్ళి. అంతే. ఆతని
దృష్టిలో అమ్మాయి అందంగా ఉండాలి
అలా ఉండాలి ఇలా ఉండాలి అని ఆలో
చించలేదు ఆతను ఎప్పుడూ.

తల్లి, తండ్రి, చెల్లెలు సుమతిని
చూసి చాలాబాగుంది అన్నారు. నరే
అన్నాడు.

పెళ్ళి విశ్వయం అయిపోయింది.
సుమతి అర్థందీ వాయిల్ చీర, తెల్లని
అదే దీక్షైనే ఉన్న జాకెట్ వేసుకుంది.
సినిమా హాలులో ఆడుగుపెడుతూనే
హానపుర్ బోర్డు వాళ్ళని వెక్కిరించింది.
ఇంద్రసేన అందరికంటే ముందుగా
ఉడికిపోయింది.

మరో సినిమాకు వెళ్ళామో అని అడి
గాడు చెల్లెల్ని.

ఇంద్రసేన సుమతి ముఖంలోకి
చూసింది. అమె ఎటూ చెప్పలేదు.
వాళ్ళ ఇష్టానికి వదిలేసింది ఆ విష
యాన్ని.

“వద్దు. ఇక ఏ సినిమాకు వెళ్ళాద్దు.
క్యాలిటీకి వెళ్ళి ఐన్క్రిమ్ తిని అలా
తిరిగివద్దాం” అంది.

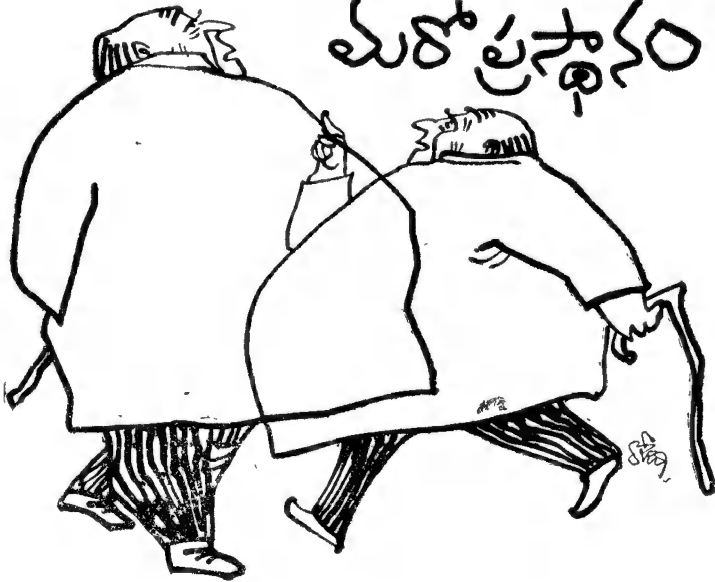
జయరామ్ అలాగే ఆవి తం ఊసి
కారుని క్యాలిటీవైపుకు పోవచ్చాడు.

అక్కడ ఐయిస్క్రీమ్ తిని మెల్లగా
కణ్డల్లు చెప్పుకుంటూ ఇవతలికి వచ్చారు.

(నశేషం)

మరో ప్రస్థానం

మళ్ళోటి శ్రీతొరణి శక్తి

“ఇంకా విడిచి పెట్టవా? ఎన్నాళ్ళలా వుండాలనుకుంటున్నావ్....”

ఆ ప్రశ్నకు ఆవకలి సమాధానం, మమక వదలని బేంచూపు.

“అవును. యింకా యేం మిగిలింది, చేయవలసినదంతా చేయించావు. యింకా చేయవలసినది ఏమీలేదు, చేయాలను కున్నా నీవేం చేయలేవు. ఎల్లప్పుడూ రోజులు నీవి కావు....”

ఆ మాటకు అహంకారం అంకు శంలా పొడిచింది.

“ఏమిటి నీ యిష్టం న చ్చి న ట్లు మాట్లాడుతున్నావు. ఎవరు నీవు..... హంకరించింది. దానికి సమాధానమే

పెద్ద నవ్వు. సముద్రంలో ఎగసి విరగని తెరటంలా వుందా నవ్వు.

“నే నెవరో నీవు పోయ్యికోలేదంటే..”

“ఉపోద్ఘాతం అనవశ్యరం. సూటిగానే చెప్పలేవా...”

“నీ ఆజ్ఞానాన్ని ఏమనాలో తెలియటం లేదు. అడిగావు కాబట్టి చెప్పాలి. నేను యింతకాలం నీలోనే వుండి యిప్పుడే కోటికృత్రావు అనే దేహంతోగల అత్క అనే వస్తువునుండి యిప్పుడిప్పుడే విడి పోయిన అంతరాత్మవి....” అంది.

“విడిపోయావు మంచిదే. కాని నన్నెందుకు యాగీచేస్తున్నావ్. నా పాట్లు నన్ను సదనీ. ఎలా వదులు

కుంటాను యివన్నీ. చూడొక్కపారి' అంది ఆత్మ.

“ఆర ఎకరం అవరణలో వేల రూపాయలు బియ్యం ముద్దుకో పెంచిన వచ్చగడ్డి పరుపులు, ఇంద్రభవనంలాంటి మేడ, మరో ప్రక్కన గేబులో వరుపుల దయిరిపారం.... మరొకచోట కోళ్ళ పారమ్, అందమయిన పారిస్ కార్లు, ఎయిర్ కండిషన్ గదులు, గదుల్లో పారిస్ విస్కీ బాటిల్లు..... యివన్నీ నేమా నీకో కలిసి యిష్టంలేక పోయినా ఇంతకాలం చూశాను....”

గర్వంగా నవ్వింది ఆత్మ.

“నవ్వుకు, మానవ చరిత్రలో యే కొద్దిమందికో తప్ప ప్రతి గొప్పవాడి వెనుక ఒక నేరం వుండితీరుతుంది. ఆ నేరానికి శిక్ష వుండదు....”

“అదంతా నీ కళ్ళుమోతనం. నా కోటిళ్ళలావు అదృష్టం నీకు నేరంగా కన్పిస్తుంది. ఏమంటావ్..”

బిగ్గరగా నవ్వింది.

“మళ్ళా అదే నవ్వు.... యెందుకా నవ్వు.... యెందుకా అపహాస్యం—”

“నీ అమాయకత్వానికి నాకు జాలి వేస్తోంది. నీ కోటిళ్ళలావు పుట్టినపుడు బంగారు చెమ్మంతో పుట్టలేదు. కోట్లకు పడగరెత్తిన ఇమిందారీ నంకంలోనూ పుట్టలేదు. మామూలుగా మురికివాడలో పుట్టారు. అవునా....”

“అవును. యేం? ఆందులోనే పెరి

గాను. చదువుకోవడానికి అవకాశంలేదు. ఉదయం లేస్తే అకలి, చిరిగిపోయిన గుడ్డలు. బ్రతుకు కొందరిలువకో నమరం చేయాలి కోటిగాడు.

“బ్రతుకు నమరం చాలా పెద్ద పదం ఉపయోగించావు. ఏడుడి లక్షణాలు అంటు గడుతున్నావు నీ కోటిళ్ళలావుకీ. బ్లాకు మార్కెట్టులో నీవిమా టిక్కెట్లమ్మడం, బ్రాకెట్టుల ఆదడం, జేబులు కత్తిరించడం, దొంగతనాలు చేయడం, యివన్నీ వీరోచితమైన పనులేవా....”

“దాని జెనకాకలం కథ నీకు తెలియదు. పుట్టుకతోనే ఏల్లాడేసుస్తారు యెందుకో తెలుసా. వాడికి ముందు అకలి ప్రారంభమవుతుంది. పాలకోసం ఏడుస్తాడు అది సహజం, కావీ దేశంలో చాలా కుటుంబాలు అకలితో ఏడుస్తున్నాయి. కూటికోసం రకరకాల వ్యవసాయకి బానిసలై పోతున్నారు. ఆకలికోసం కోటిగాడి తండ్రి కన్నకూతుర్ని మురికి వాడలో వేళ్ళగా చేసి దాని పచ్చని జీవి తాన్ని బలితీసుకున్నాడు. పనిచేయాలంటే బలం వుండాలి. బలంగా వుండాలంటే తిండి వుండాలి. నీకు తెలుసు కదా! ఎముకల కోటిగాడు రోడ్డుమీద పులి విస్తరాకుల్లో అన్నంకోసం కుక్కలతో పోరాడి కరుస్తున్న కుక్కలం బారినుండి పట్టెడు పులును మెత్తుకులు తెచ్చుకునే వాడు. గుడిసెలో పడుకోవడానికి చోటు వుండేది కాదు. అలాటప్పుడు పొరుగు

లోనూ, పేపుమెంట్లు మీద బ్రతుకు గడిపే వారు. నినిమా టీక్కెట్లు కొని బ్లాకులో అమ్మేవాడు."

"ఇలాంటి అవినీతి పనులు చేయడం కన్నా ఏ బిస్సుస్థాండు దగ్గరో మూటలు మోసుకుని బ్రతకవచ్చు కదా!"

"వాడింక అలా బ్రతకలేదు. సప్త వ్యవసాయకు బానిసయిన కండ్రివి, ఉబ్బినరోగంతో బాధపడుతున్న తల్లిని పోషించాలి..."

"అందుకని అదేం గొప్ప విషయం కాదే... ఏదో ఒక సాకు చెప్పి నీవు నమర్దించావి చూస్తున్నావు...."

"విజమే. ఏం చేస్తాను. పరిస్థితుల ప్రభావం. వ్యతిరేక నేరానికి తోబుట్టువుని అరెస్టుచేసి దాన్ని చిత్తుగా అనుభవించి, మురికి చెల్లో పారేశారు. కూతురి స్థితికి కామే కారణమని మనోవేదనతో వాడి తల్లిదండ్రులు చచ్చిపోయారు...."

"మిగిలింది వాదోక్కడే.... ఆ మాత్రం బ్రతుకు నీతిగా బ్రతకలేదా!"

"అనలు చచ్చిపోదామనుకున్నాడు అ కుటుంబానికి పెద్ద కోరికలేవీ లేవు. పూట అకలికోసం వాళ్ళు దండ్రంతో పోడి ఓడిపోయారు. కోటిగాదు చాలా లాభమన్న కోరిక కన్నా తన మరంతగా కాలువేసింది. భయంకరమైన బతుకు కొండచిలువను ఎదుర్కోవాలనుకున్నాడు...."

"అందుకని రొదీగా మారాలా "

"ఒక్కొక్క సమయన జీవితాన్ని ఎంక బలియంగా తిప్పి ప్రభావితం చేస్తుందో నీకు తెలిసినా గూడా నన్ను దుగుతున్నావు"

"విజమే! న్యాయంగా అత్యర్థించ వలసిన ఓట్లును బెదిరించి అడిగాడు. అనలు వాడికి మునిసిపల్ కౌన్సిలర్ గా నిలబడ్డానికి అర్హతలు వున్నాయా...."

"వాడికుందే అర్హతల్లా గూండా యజమే. అందుకనే పట్టణంలో ఒక పర్గంలో చైర్మన్ కావాలనుకున్నవాడు, వీడికి దీపాజిత్ కట్టినిలబెట్టాడు...."

"విజమే. గెలిచిన తర్వాతేం చేశాడు. దీపాజిత్ కట్టినవాడికి ఓటువేసి చైర్మన్ చేశాడా. లేదు. సాముకు పాలుపోస్తే కాలువేస్తుంది. అంతే చేశాడు..."

"అక్కడే పొరవడ్డావు. జీవితం పరమపద పోషానం లాంటిది. కోటి ఓటు ఒక్కోచే చైర్మన్ భవిష్యత్తు నిర్ణయిస్తుంది. అవకలం పార్టీవాళ్ళు నలభయి వేలు యిస్తామన్నాడు. అమ్మయ్యా అన్నాడు. చాలదేమో అనుకుని వాళ్ళు ఏళయి వేలు చేసుకోవన్నారు. అక నేం కామాయణ భారతాలు చదవలేదు భారత దేశ స్వాతంత్ర్య చరిత్ర, యివేం తెలియవు. అప్పుడేం జరిగిందో తెలుసా...."

"ఏం జరిగిందో కాదు. ఏం చేశావో చెప్పశా. పిచ్చివాడా! లక్ష్మీదేవి నీ ముంగిట కలిసి కలెవు తడుకోంది అన్నావు. అంతే వాడు మనసు మార్చు

నీ ఆశీస్సుకి నమస్కరించండి నీరు బంతివా
నక్కడు తగులుజ్జారూ!!

రాగల్
నందని

కున్నాడు. అసలు తెలుగు పదకోశంలో
విశ్వాసం అనే పదం తీసివేయమని
తాపావేత్తలకు చెప్పాలనుకుంటున్నాను."

"అవును. ఏ విశ్వాసం ఆతనికి తిండి
పెట్టలేదు అవకాశవాదం అతన్ని అంద
లం ఎక్కించింది...."

"విజయే: స్వామిద్రోహం. ఇవతల
పార్టీకి ఓటువేసి గెలిపించాడు. అవతల
పార్టీవాళ్ళు సామాన్యులా. కోటికి తమ
పార్టీలోకి వస్తే వైఎస్-చైర్మను చేస్తా
మన్నారు... మళ్ళా అటువేపు వెళ్ళి
పోయాడు."

"అది అతని తప్పు కాదు. అళ ."

"అళ కాదు.... దురాళ."

"ఏదయినా అనుకో. అలా చేయ
బట్టి ఇరుపార్టీలవాళ్ళు తగువులు పడు

తుంటే రాజీ ఆభ్యర్థిగా మరో ఆరేళ్లు
తర్వాత చైర్మను పదవి అందుకరిం
చాడు."

"చూడు.... చూడు.... ఎవరో అద
వాళ్ళు పిల్లలు వస్తున్నాడు.. అయ్యో
మరి వాళ్లెందుకు ముందింటి గజాల
తడవులు వేస్తున్నారు "

"వేయాలి మరి లేకపోతే మేమే
కోశేళ్ళరావు అస్తికి వారసులమంటూ
వచ్చేస్తారు "

"అంటే యిప్పుడు ఆ బుండ్లోవుండే
ముగ్గురు కొడుకులూ అసలు తార్య
రుక్మిణమ్మ సంతానమా....

"నీకు పేరు గుర్తుదే."

"పేరే కాదు ఆ మహాసాధ్వి భర్త

చేసే అవకాశాలు భరించలేక, పెరట్లో
మాదిలో వదిలివేసింది అది గూడా
గుర్తుంది."

"నుదుట వ్రాసిన ప్రాత కప్పించి
గంలా, బర్మ. అవిడకేల లోటని
వననశ్శ లాంటి ముగ్గురు మొగబిడ్డలు,
మహారాజి లాంటి జీవితక, సోషల్
స్టేట్స్ ఏదో మొగవాడు సోషల్
సర్కిల్స్ లో ఆ మాత్ర సరదాగా
అవవాళ్ళతో తిరిగివదిలి కోపంకో "

"అవు. ఎంత త్యాగమేనా చేస్తుంది
ప్రీ. కానీ భన భర్త మృతం ప్రీలోలు
దైతే తపించలేదు; చిరీ రుక్మిణమ్మ
గూడా సుగంధకా సుప్పు చేప్పిస్తాను
సరదాగా తిరిగితే మీ కోటిళ్ళలావు
ఏం చేస్తాడేం. "

"చంపేస్తాడు " అరిచింది.

"కానీ ఆ పని రుక్మిణమ్మ చేయలేదు
కానీచేసుకుంది...." అంతకాత్మకన్వంది.

"అమె నె.కా ప్రేమించాడో;
అందుకనే మరి పిల్లల భవిష్యత్తుకోసం,
మరి పెళ్ళిచేసుకోవడం మానేశాడు"
అంది దీనంగా అత్త.

"అదేం లేదు. పాలు బజార్లో దొడుకు
కున్నప్పుడు యెవ్వరూ ఇంట్లో ఆవును
పెంచాలనుకోదు. రుచి మరగిన గొడ్డు
అయ్యాదికంగా పదవి రాగానే, దబ్బు
రాగానే, అకనికేం కళ్ళు కనిపించాయా.
తను దుర్బర జీవితం గడిపిన మరికి
వాడలు గుర్తుకొచ్చాయా.... యిప్పటికీ

ఆ మురికివాడలు అట్లాగే వున్నాయి...."

"ఈ సమయంలో యివన్నీ ఎందుకు
ఏకరువు పెట్టకున్నాయి?"

"ఎప్పుడో నా కప్పుడు జ్ఞానం
కావాలి కదా! నూడు, చూడు ఆ గేటవ
కల జాత్తు విరగజోసుకుని రాళ్ళు
విరుదుతూ పిడుసున్న ప్రీ చూశావా?"

"చూడమేమిటి! ఆమె పిచ్చి వనజమ్మ
కదూ..."

"కదూ ఏమిటి వనజమ్మే. కానీ
ఒకప్పుడు పిచ్చి దీ శాదు. ఆమెకు కుంద
చేపు బొమ్మలాంటి అదపిల్ల. లంకంత
అస్తి దాయాదుల సరం కాబోతుంటే,
మీ కోటిని ఆశ్రయం కోరింది. ప్రతి
వలం లేకుండా ఏం చేయదు కదా! అమె
లోంగిపోయింది. పిల్ల అరుణ బంగారు
భవిష్యత్తు కోసం. అప్పటికే అరుణకు
వద్దెవిమిదేళ్ల వయస్సు. పిల్ల మెరుగు
తిగలా గుండేది నీకు గుర్తుందా?"

"ఈ చెప్ప... "

"మీ కోటి కళ్ళు ఆమెమీద పడ్డాయి.
కన్నె కలంకో అమాయకంగా అదమరచి
విద్రవోతుంటే వనజమ్మ వదులునే గదికి
గోయపెట్టి ఆ అమ్మాయిమీద పడ్డాడు.
ఈవిరాద నివ్వలేదు. అప్పటికీ బలవం
తంగా ఆమె పెనుగులాడి కప్పించు
కుని అబ్బాదనలేని రొమ్ముల మీద
రెండు చేతులుంచుకుని 'మీరు నాకు
తండ్రిలాంటి వారు. నన్ను విడిచిపెట్టండి
అంకల్'.... అని ప్రాధేయపడింది."

“అంకుర్ అంటే మామ గూడా అవ వచ్చు గదా !”

“పెదర్థాలు తీయకు. కామానికి దారుణంగా బలైపోతున్న హుతుర్ని కిటికీలో నుండి చూసింది. తల వూచల కేసి బద్దలు కొట్టుకుంది.... ఆ మర్నాడుదయం ఏం జరిగిందో తెలుసా....”

“బంగారు తీగె అడవి కిర్పనాయిలు పోసుకుని విప్పంటించుకుని మసిబొగ్గ యింది.... ఆ తర్వాత వనజమ్మ కేం జరిగిందో తెలుసా.... చెప్పు....”

“.....”

“ఎందుకా మౌనం. కన్నహుతురి కవాన్ని చూసి వనజమ్మ ఏదైంది పోయింది; యిదే ఆదననుకొని ఆమె అనిసి కాశేశాడు....”

“ఏం చేస్తాం ఎవరి సొమ్ము ఎవరికి ప్రాప్తమో”

“నిజమే! యిది చాలక, మునిసి సాలిటీ నిధులలో వాటాలూ, ఎంత మంది లేదీ టీచర్లను ట్రాన్సుఫర్లు చేస్తానని వెదిరించి అనుభవించాడో....”

“అది అతని తప్పు కాదు. బలహీనత వాళ్ళలో వుంది. కొదంటావా ?....”

“ఎంతకాల మిలా ఆత్మద్రోహం చేసుకుంటూ వాడిస్తావ్....”

“వాడిం చడానికి వోసిక లేదు. చూడొక్కసారి. హుటికి గతిలేని నిరుపేద. తనకు దొరికిన చిన్న అవకాశాన్ని అనరా చేసుకుని ఎంతవాడ

య్యాడో.... ఏం చేసి గొప్పవాడయ్యాడని కాదు! ఎంత గొప్పగా బ్రతుకు తున్నాడనేది ఈ యుగనంధిలో కావల్సింది. చూశావా. ఈ మేడ మూడంత స్తుల భవనం. మేజాయిక్ ఫ్లోరింగ్, పాలరాళ్ళతో తయారు చేయబడిన బాక్ రూమ్స్; ఖరీదయిన విదేశీ ఫర్నిచరు, విదేశీ పెయింటింగులు, ఐనరీ టెలిఫోన్లు చూశావా. ఆ పూజామందిరం. మన పూజాలలో వుండే దేవతలు, ఇప్పుడు భూమ్మీద దేవుని అవతారలని చెప్పుకుని చెలామణి అవుతున్న దేవుళ్ళు అందరినీ ఆ గదిలో వుంచి సుమధుర పరిమళాలతో ముంచెత్తి పూజించేవాడు”

“నిజమే! మీ కోటి చేసిన సాసాలకు ఏ ఒక్క దేవుడు కోపం తెచ్చుకోలేదు. వాళ్ళను గూడా లంచగాళ్ళను చేసేశాడు.... అవునా....”

“కాదు. కర్మజ్యేవాధికారస్త్రే....”

“పద్ధతే ఆ క్లోకం. నీలాంటిదే నిడుక్కి బియ్యానికి వాకటే మంత్రం వల్లించిందట ..”

“సరేలే ... ఇంకా చూడు యిన పెద్దై ఇండే గదులు. ఆ కోడళ్ళ మేడలు చూడు తెలిసిపోతంత బంగారు అభరణాలతో.... వాళ్ళ గదులు చూశావా ప్రతి కొడుకు గది ఒక విదేశీ మద్యం బార్, ఖరీదయిన డేవరికార్పర్స్ ఇంకా బయటికి రా.... అక్కడ చూడు.... ట్రాక్టర్లు రెండు, కార్లు రెండు.... చూడు

జెర్సీ అవులు, గేదెలు, అ కంచె ప్రక్కన గులాబీల కోట.... రోపం అవరణలో చూడు జనం ఎలా నిల్చున్నారో...." అని గర్వంగా చెబుకోండి అత్త.

"అవును నిల్చున్నారు. ఎప్పటికీ చావడం అన్నట్లు చూస్తున్నారు ఆతని యిలాకా స్త్రీలందరూ, తమకేమైనా అఖిర ఖజాంలలో చరాస్తిని ముట్టజెబుతాడా అన్నట్లు చూస్తున్నారు. ఒకరి మీద ఒకరు పగబట్టి త్రాడుల్లా మనసులోనే కొట్టుకుంటున్నారు..."

"నాళ్ళకి తెలియదు. ఇతని అస్తిని ముగ్గురు కొడుకుల కూసం చేశాడు" అంది గర్వంగా అత్త.

"నీకు తెలుసునో లేదో మంచి త్రాగుడు మైకంలో పుండగా యికను పుంచుకున్న ఆడవాళ్ళందరూ తలో ఖాళీ స్థాంపుడు పేసర్లమీద సంతకాలు పెట్టించేసుకుని దస్తావేజులు రాయించు కున్నారు...."

"అనీ పోర్టరీ...." ఖండించింది అత్త.

"ఏమో ఆ సంగతికోర్టు తేలుస్తుంది. అయినా మన కెందుకు ముందు జరగబోయేది చూడు. చూడు ఎలా చూస్తున్నదో మీ కోటేశ్వరావు.... చూడు.... చూడు...."

బేలగా తన హయాంలో కట్టబడిన మూడంతస్తుల మీద చూస్తున్నారు కోటి

శ్వరావు. అలా మూడు రోజుల నుండి చూస్తున్నాడు. అంతకు ముందు అనలే అతని శరీరం వ్యాధుల పుట్ట. కల వండినా కలపులు వందలేదు. రెజిస్ట్రేటివ్ ఎలక్షన్లు వస్తున్నాయి. అధికార పార్టీ టికెట్టుకు హైదరాబాద్ పెళ్ళారి. అక్కడ నుండి థిర్లి వెళ్ళారి.... కానన నట్టుడు. ఆ తర్వాత మంత్రి అవ్వారి.. ఆ తర్వాత ముఖ్యమంత్రి- వీలుంటే కేంద్రంలో స్థానం.... చాలా పెద్ద కార్యక్రమాలు బుర్రనిండా పెట్టుకున్నాడు. కానీ యింటికి రాగానే గుండెపోటు ప్రారంభమయింది. నోటమాట పడి పోయింది. డాక్టర్లు చెలిపోస్తే మీద వచ్చారు; సెదవి విరిచారు.

"డాక్టర్లు గార్లూ! ఈ మహనీయుడి పేవలు యింకా దేశం అందుకోవాలి. ఈయన కోసం ఏం చేయమంటే అది చేస్తాం. ఓ బుల్లి విమానం తక్షణం తెప్పించి మీరు ఏ దేశం తీసుకెళ్ళమంటే ఆ దేశం తీపితడతాం.... అంతేకానీ ఈ పుణ్యాత్ముణ్ణి మాకు దూరం చేయకండి..." అని ప్రాధేయపడ్డారు భజంత్రిలూ, మాళ్ళో గోముఖవ్యాఘ్రాబా.

"ఏమండోయ్ యిలా రండి" అంది పెద్దకోడలు భర్తను పిలిచి,

"ఎందుకు పిలిచావే..." అన్నారు గభరాగా.

"ఏంలేదండీ! మీ నాన్నగారు చావడం భయం. మా నాన్నగారికి చెలిపోస్

చేసి తెప్పించండి. యిప్పుడే అస్థులు రాసుకోవాలి లేకపోతే ప్రమాదం. మీ నాన్నగారి యిలాకాలో ఎంతమంది అడవాళ్లున్నారో...." అంది. మిగతా కోడళ్లు యిద్దరూ గూడా తమ తల్లి దండ్రులను తెప్పించుకున్నారు. అందరూ పెదాలమీద సభ్యతకోసం మర్యాద నట్టిస్తూ లోపం అవకాశం దొరికితే అణిచేద్దామన్నట్లుగా చూస్తూ ఆ యింట్లో ప్రవర్తిస్తున్నారు.

దస్తావేజులు తయారయ్యాయి.

"నేను బ్రతికుండగానే నా అస్థిని పంచేసుకుందా మనుకుంటున్నారా...." అని అరవాంసుకున్న కోటిళ్ళరావు కేక గుండె గొంతులోనే కొట్టాడింది. పెద్దకొడుకు బలవంతంగా సంతకం పెట్టించాడు.

ఆ సాయంకాలమే రాక్షసు పరిస్థితి విషమిస్తోందని చెప్పారు.

"అల్లుళ్ళూ! మీ నాన్నగారు ఈ మేడలో చనిపోతే అరిష్టం పడుతుందయ్యా" అన్నారు మామలు ముక్తకంఠంకో.

"అవును బాబూ! రాబోయే విధిష్టాపంచకాలుకూడాను...." అన్నారు అప్పుడే పిలిపించబడిన పురోహితుడు.

"అయితే ఏం చేద్దాం" అన్నాడు రెండో కొడుకు.

"చేసేదేం లేదు. గుమ్మం అవకల పడెయ్యటమే...." అన్నాడు మొదటి

వియ్యంకుడు.

"క్రింద నెలా పడుకుంటాడు. ఒక్కంతా నొప్పలు పుట్టడూ! డవంప్ బెడ్ తెస్తాను" అంటూ చిన్నకొడుకు లోపలికి వెళుతుంటే..

"ఏకికేం పులిపోయింది మరిదీ! పది హేను వందలు తిరుచేసే డవంప్ బెడ్ ఆయన చచ్చే చాకలివాడు తీసుకుంటాడు..." అంది పెద్ద కోడలు పక్కకి పిలిచి.

"పడవులూ గిరువులూ యేం వెయ్యి గూడదయ్యా అల్లుడూ! దానిమీద మీనాన్న ప్రాణంపోతే స్వర్గానికి బదులు నరకానికి పోతాడు. ఇంతకాలం చేసిన పుణ్యం వృథా అయిపోతుంది...." అని అపాడు

ముగ్గురు వియ్యంకులూ, ప్రజల సొమ్ము అనేక రూపాల్లోశని తెగబిడిన కోటిళ్ళరావు భారీ శరీరాన్ని బయటకు తెచ్చివరండాక్రింద గచ్చుమీదపడేశారు.

"ఒరేయ్ ఇదీ నా మేడరా! నేను కట్టించుకున్నామరా! చివరకు నా మేడలో నేను చావడానికి గూడా హక్కు లేకట్లా...." కోడలంకో నిస్సహాయమైన చూపుల్లో బయట పరచిన పంచమీద పడవేసిన కోటిళ్ళరావు మదనపడుతున్నాడు. ఎండ పడకుండా రెండు దున్నులు కట్టారు. రాక్షసు వస్తున్నారు. పోతున్నారు. ఎప్పటికీ చావడేం అన్నట్లు విసుగు చూపిస్తున్నారు. కోటిళ్ళరావు

దృష్టి వాళ్ళిచ్చే మందులమీద లేదు. ఆ మూడంకస్థుల అధునాతనమైన మేడ మీదే వుంది. అతను ఏవరికమైన బాధ పడిపోతున్నాడు అతన్ని ఒకవేపు తిప్పి చూస్తే చూసినవాళ్ళకి మూర్చ తప్పదు. అతని నీవంతా పురుగులు కొరికేశాయి; చుట్టూ కలరా వుండటా, పినాయిలు వాసన, మేడ లోవల గదుల్లో, కాదు కులు ఎవరి మామల్లో, బంధువుల్లో త్రాగుతూ, రాబోయే అస్థుల వివరాలు, తండ్రి తర్వాత వారసత్వంగా సంక్రమించాల్సిన పదవులు వీటన్నిటి గురించి బేరీజులు వేసుకుంటున్నారు.

“ఎవ్వరూ నీ శరీర పౌఢ్యాలు, నీ అనందాలు, నీ పదవులు, వాటిని కాపాడు కోవడానికి సామర్థాన భేద దండోపాయాలు వాటిలోనే జీవితమంతా ముల్గి పోయావు. నీ పిల్లలకి ఎవ్వరైనా ప్రేమలు, ఆస్థాయతలు, అభిమానాలు, నెంటిమెంట్లు ఎలా వుంటాయోచెప్పావా? అందమైన దివ్య భవనాన్ని కట్టించావు గానీ మమకానుబంధాలు, మానవతా దృక్పథం గల బంగారు కుటుంబం తయారుచేసుకున్నావా? చేసుకుంటేయివా? నీ కి గతి పట్టేదాడు. నమాజానికి చీడపురుగుల్ని తయారు చేశావు” అని అంతరాత్మ వీరవీచిన సలల్లో మోపించింది.

మూడో రోజు దాటుకోవండి.

“అంతిమ జ్ఞానాల సమీపించాయి”

అన్నారూ దాక్షర్లు వూపిరి పీల్చుకుంటూ, బెక్కుతున్న రోగిని చూసి.

“కానీ చావడం” అన్నట్లు చూశారు ముగ్గురు కొడుకులూ భార్యలతో పాటు. ఇంతలో పెద్దల్లర్ని సంజ్ఞచేసి విలివారు లోవరికి.

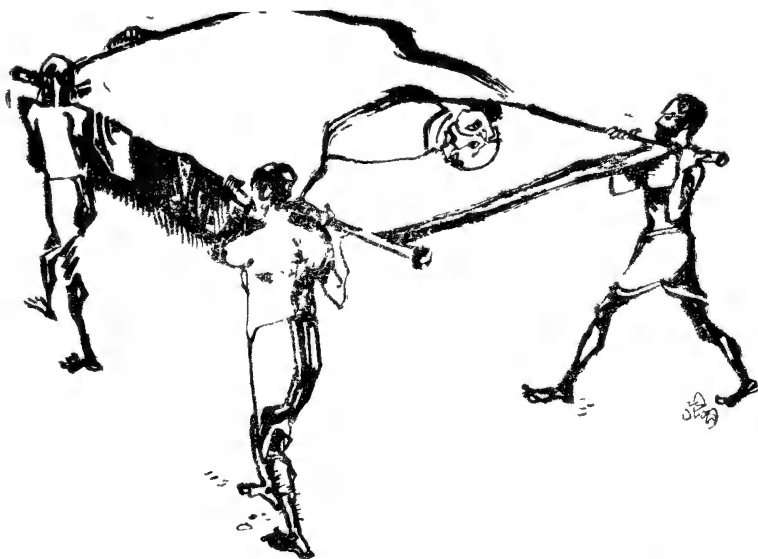
“అల్లుడూ తాళాలువేయి యినప్పైతెల గదులకి” అన్నాడు కొత్త తాళంకప్ప చేతిలో పెట్టి.

కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా చూశారు పెద్దకొడుకు, మామ వంక. మరో షణంలో ఆ నాలుగు గదులకు మూడేసి తాళం కప్పలు వ్రేలాడాయి. ఎవరు మాత్రం తక్కువ తిన్నారు. అక్కడి కక్కడే అంకర్యుద్ధం ప్రారంభమయింది.

“ఏమిటిది అవతల మనిషి ప్రాణాలు, బోతుంటే మీరిక్కడ మర్నణ. బాగుండదు. పదండి” అన్నాడు యింటకొచ్చిన దూరపు చుట్టం.

“కాకీ గంగ వుంటే తెప్పించండి బాబూ. అవసానదక ప్రాప్తించేసింది. శ్రీరామ....రామ...” అంటున్నాడుపురో పాతుడు.

చిన్న కోడలు వూజామందిరంలోకి వెళ్ళింది. యిదివరలో మామగారు చేసిన పాపాలు ప్రజ్ఞాగం చేసుకుందికీ కాకీ రెండు మూడుసార్లు వెళ్ళాడు. అప్పట్లోనే వెండి వందెనితా కాకీ గంగ నీలుచేసి వూజామందిరంలో వుంచారు. దాని

పీలు కత్తిపీటకో కన్నం చేయబోతుంటే పెద్దకోడలు వచ్చింది.

“ఏమిటి చెల్లీ అది. విక్షేపం లాంటి వందెలో గంగను పాడుచేస్తున్నావు!”

“అదికాదు. మామగారికి” అర్థోక్తి లోనే అగింది.

“మిగతా గంగ పాడయిపోదూ”

“మరెలా” అంది అమాయకంగా ముఖంపెట్టి.

“మన కొణాయి వీళ్ళే తీసికెల్లాం వద. కాకే గంగో కాదో అని ఎవరైనా పోల్చారా చచ్చారా” అంటూనే పిల్వరు గ్లాసులో నీళ్లు తీసికెక్కింది. విస్ఫుర యంగా అనునరించింది చిన్న కోడలు.

బయట జనం ఒక్కసారి గొల్లు మన్నారు. కాకే గంగ అనబడే ఈణాయి

నీరు కోటిళ్ళలాపు గొంతు దిగలేదు. అన్ని పార్టీలవాళ్ళూ మృతకరీరానికి పూరిదండలు వేశారు. ఖరీదయిన వూదొత్తులు వెలిగింపబడ్డాయి.

“మిగతా సన్నాహాలు కావ్వండి” అన్నాడు పెద్ద వియ్యంకుడు బ్రిటికుండ గానే కోటిళ్ళలాపు ఒక్కిపోయి వాసన వేస్తున్నాడు. యిప్పుడు మరీమా....

“అయ్యో వచ్చున గడ్డి తెప్పించండి పాడె మీదకి” అరుస్తున్నాడు పురోహితుడు. పాలేరు పరిగెత్తారు సాలలోకి. పోటోగ్రాఫర్లు తెమేరాలు సర్దుకుంటున్నారు.

చొప్పగడ్డిని తీసుకెళ్తున్న పాలేరును అడ్డేసింది రెండో కోడలు.

“నీకేం పోయేకాలంలా వచ్చుని

యింట్లో గడ్డి తీసుకెళ్ళి శవం కింద వేస్తున్నావు. ఆమ్మో.... ఆమ్మో.... యింకేమయినా వుందా పిల్లలుగల వాళ్ళం ... పో.... పో.... పీడిలో ఎవరిదగ్గరయినా అడుగు...." అని వాడి చేతిలోడి లాకుని గడ్డివాముమీద విసి తేసింది.

"మరి పైవాళ్ళకి మాత్రం పిల్లా తెల్లా వుందరమ్మ గోరూ..." అని అంబా మనుకున్న పాటలు మాటలు గొంతుక లోనే వుండగానే పరిగెట్టాడు.

ప్రతికిపురిదేటప్పటికీ కోటిశ్వరావు సమాజాన్నీ, సంపత్తమా, కదనీ, ఎంచి తనాన్నీ కాకుండా నవ్వని సంసారాల్ని దోపిడీచేశాడు. జయించానన్న గర్వంతో ఇప్పుడు ముందుకొచ్చిన మృత్యునిను జయించనును. ఆయువును దోపిడీచేసుకో మను..." గట్టిగా అరిచింది, అంత రాత్తు.

"చివరకు నీ మాట ప్రకారమే విడిచేశాను" అంది అత్త.

"విడిచిపెట్టకేం చేస్తావు. ప్రాణంలేని కట్టె, కట్టెలు కార్చిపోయే కట్టెలో వుండి ఏంచేస్తావు. చూశా ఏం జరిగిందో జీవితానికి. అందమయిన మేడ కొట్టించు కున్నాడు. కానీ ఇండులో చూయిగా

చివరి చూసిరి పీల్చుకోలేకపోయాడు. ఎన్నో భూములు సంపాదించి వ్యవసాయం చేయించి వండించాడు. చివరకు తన అస్తిలో గడ్డివరక ముక్కు గూడా శవం క్రింద వేయవలసివేడు. ఒక కోశేశ్వరరావు జీవితమే కాదు ప్రతి వాడి జీవితమూ అంతే. జాతవ్యమరణం ధృవం. అయితే అయ్యో! ఒక మంచి వ్యక్తి చనిపోయాడే అన్న మనో వేదవకో ఏ ఒక్క కన్నీటిబొట్టు విడిచినా ఆ జీవితం ధన్యాతి ధన్యమయ్యేది. స్వర్గ ప్రాప్తి లభించినంతగా తృప్తి కలిగేది..."

"అయ్యో! శవాన్ని పాడేమీద పెట్టారు..."

"ఎవరు మోస్తున్నారో చూశావా. కన్నకొడుకులు కాదు. కంపును తరిస్తూ కిరాయి మనుషులు మోస్తున్నారు అ కుళ్ళిన శవాన్ని..."

అత్త అంతరాత్మలు మధ్య తీరం నేపు నిక్కబెట్టం.

"ఇకెందుకూ పద..." అంది అంతరాత్మ.

అశ్చర్యంగా చూసింది అత్త.

"ఎక్కడికి...."

"మరో ప్రస్థానానికి."

కంప్లెక్స్

నిజ్జీవులకు కుమారుడు

గడియారంవేపు చూస్తూ కూర్చున్నాను.

నా ఓటమి కింక పావుగంట వ్యవధి మాత్రమే ఉంది. టాను. నేనూ మిగిలినా. నా సహనానికి హద్దులున్నాయి. పైకి యాత్రీ చదివిన నేరానికి యీ మూడు నెలలనుంచీ నే ననుభవిస్తున్న శిక్ష తక్కివేమీ కాదు. సాయంత్రం నాలుగు గంటలకి రూము తలుపు తెరవడమూ- ఓంటరిగా గదిలో కూర్చుని- ఎవరైనా వస్తారేమో అని ఆశగా ఎదురుచూడడమూ- ఎదుగంటలయ్యాక నీరసంగా తలుపులు మూసుకుని వెళ్లడమూ, బోర్డు కట్టాక- నేనొక చేదువిజయం తెలుసుకున్నాను, ఈ మనుషునికి సూదిమందుండాక్షరణమే తప్ప పైకియూట్రీస్టులతో బొత్తిగా అవసరం ఉండదని, జనరల్ పెడిసివో, సర్జరీయో చదివితే నా అదృష్టం మరోలా ఉండేది. బోర్డు కట్టి మూడునెలలయినా ఒక్కరూ రాలేదంటే- యిక చెప్పడానికేముంది? పేషెంట్లు లేక పోవడంకంటే దాక్టరుకి అవమానం

ఏముంటుంది ?

ఈ చివరిరోజు...మరోపావుగంట... అంతే. పైకియూట్రీస్టుగా ఓడిపోయి మరో అవకారం ఎత్తే ప్రయత్నాలు ప్రారంభిస్తాను.

“బాబూ.”

అశగా చూశాను అటువేపు.

వ్యూ. సూదిమందు కేసే. మిగిలినా జూపేనే తెలిసిపోతుంది, నాకోసం వచ్చి ఉండదని. అకను- ఒక ఉత్తరం అందించాడు. కవరుమీద అడ్రసు వాడే. మూర్తి. పైకియూట్రీస్ట్. అశగా అశ్యతగా చదివాను

“డాక్టర్... దయచేసి వీడికో రండి, మీకో ముఖ్యమైన పనుంది.” అంతే ఉత్తరం.

ఉత్సాహంగా బయలుదేరాను రూము లాక చేసి. రోడ్డుమీద- నాకోసం కారు!

పది నిమిషాంతలోగానే నేనొక బ్రహ్మాండమయిన భవనం చేరుకున్నాను.

వివరంగా తెలియదు కానీ అది జమీం దారులందరి విన్నాను.

నాకరు నన్నొక గదిలోకి తీసుకు వెళ్ళాడు. ఒక గోడమీద పలిమిర్ర.. మరోచాచిమీద లేడికొమ్ములు.. ఒకవక్క పాతకాలపు చిత్రాలు... పైకప్పుకు పేరాడుకున్న చాండ్లియర్.. ఆ గది వింతలుగానే ఉంది. సోఫాలో భారీ విగ్రహం.. నన్ను చూసి కొంచెం కదిలింది.

"నా పేరు రాజా బహదూర్ రంగ రావు."

"నమస్కారం. నేను.. మూర్తి.... పైకియాట్రీస్"

"కూర్చోండి.. మీకో ఒక విషయం మాట్లాడాలి"

నాకరు.. ప్రేకోటిలు తీసుకువచ్చాడు.

"మా ఏకైక పుత్రిక యశోధర. చాలా చక్కనిది. కొంచెంపేషన్లు చూద్దుగాని. ఆమె వయసు ఇరవై. ఆమెకు పెళ్ళిచేయాలని నూ సంకల్పం."

"మంచిది.."

"ఈ బోదోలు చూడండి." దగ్గరగా ఉన్న కేబులుమీది ఆర్చిమ్ అందుకుని చూపారు. ఆ రేడు గురు యువకుల బోదోలున్నాయి ఆర్చిమ్మలే, రూప వయోలావజ్ఞాలలోనే కాకుండా మిగిలిన కోణాంతుంది కూడా వాళ్లందరూ జమీందారుకి అల్లుడు కాగలిగే యోగ్యతలున్నట్లే అనిపించారు.

"అందరూ.. ఎవరికి వారే చాలా యోగ్యులు. వచ్చి యశువి చూశారు. అందరికీ మా యశు వచ్చింది. కానీ దురదృష్టమేమిటంటే.. యశు కెవరూ వచ్చలేదు" భారంగా మారిపోయింది దాయన గొంతు.

"ఎందుకవి?"

"అదే మీరు తెలుసుకోవలసింది."

విశ కలిగింది నాలో. నేను చేయ వలసింది పైకియాట్రీ కాదు, పెళ్ళి రాయ బారం!

నా వృత్తి అది ఎంతమాత్రమూ కాదు.

లేవటోయాను.

"దయచేసి కూర్చోండి. యశు మనసు సరిగా లేదేమో అని నా అనుమానం.."

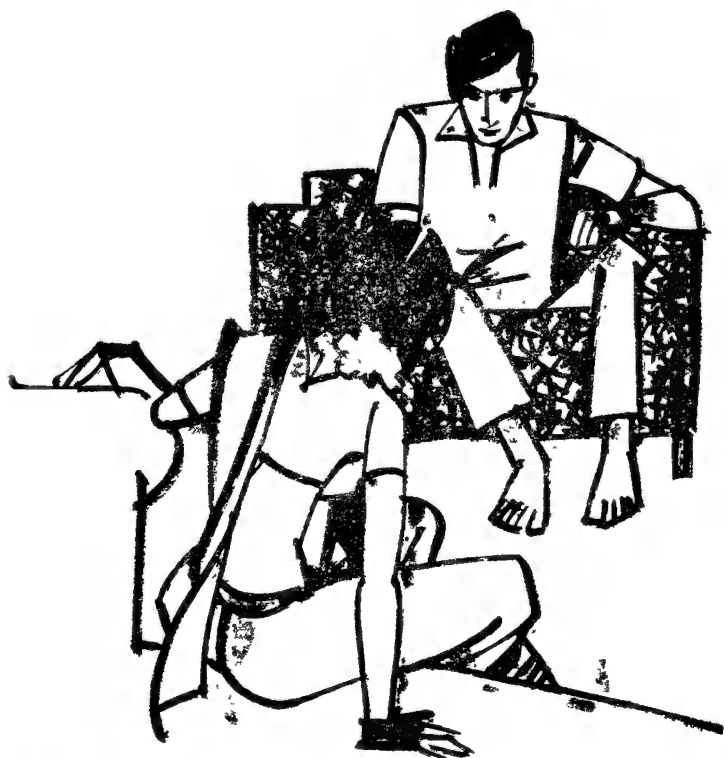
ఈ సారి నాలో ఉత్సాహం వచ్చింది.

"ఆమె మనసు మీరు సరిచెయ్యాలి. ఔను. జరిగిన సంఘటన.. చిన్నదేమీ కాదు" విట్టార్పారాయన

"ఏం జరిగింది?" అత్రంగా అడిగాను.

"మూడు నెలలలోతుంది.. అమ్మయ్యా నేనూ అగ్రా వెళ్తున్నాం, పట్టణంలో. యశుకి ఏమీ యిష్టముండదు. మా ఎదుట సీటు ఖాళీగా ఉంది. తరువాత ఎక్కడో అది విందుకుందని చెప్పాడు అంతేదెంతో."

నేను నిద్రపోయాను త్వరగానే. యశు ట్రావిస్టర్ పెట్టుకుంది. ఆమెను

కూడా త్వరగా పడుకోమని నేను ఏద్ర
లోకి జారిపోయాను. ఎంతసేపు ఏద్ర
పోయానో తెలియదు.

తెచ్చన కేక. తల్లివది లేచాను.
కంటవడిన దృశ్యం... కోసం తెప్పిం
చింది.

అమ్మయ్యా, అతనూ ఎదురెదురుగా
నిలబడి ఉన్నారు.

యకూ కళ్లు అగ్నికణాలు కురిపిస్తు
న్నయ్. ఆకను- వాడు- దోషిలా తల
వంచుకుని నిలబడ్డాడు.

“ఏమైంది యకూ?”

“ఈ బ్రూట్ నన్ను బుగ్గమీద....”

“రాన్సెల్!” అంటూ వాడిమీదకు
లంఘించాను. ఎన్ని దెబ్బలు కొట్టానో
ఏచ్చికోసంలో నాకే తెలియదు. వాడు
ఎదురుతిరగలేదు. నా దగ్గర ఆక్షణంలో
తుపాకి ఉంటే వాడినక్కడే ఘాట్
నేనేవాణ్ణి. అంతకోసం వచ్చింది. ఒక
జమీందారుగారమ్మాయిమీద అత్యాచారం
తలపెడతాడా! ఎన్ని గుండెలు.

కోర్టుకిచ్చి వాడికి బుద్ధాచ్చేలా శైల్లో
పెట్టించాలని అద్రన్ సంపాదించాను.
ప్రయాణం మధ్యలోనే వెనక్కి వచ్చే

కాము. లాయర్ కో సంప్రదించగా-
జరిగిన విషయం వంశగౌరవాన్ని
పెంచేదికాదనీ దానిని రచ్చకీడ్చితే మన
వరుడే బజారుపాటాకుందని చెప్పాడు.
అదీ నిజమే అనిపించి ఆ ప్రయత్నం
మానుకున్నాను. యకూకి పెళ్లిసంబం
ధాలు చూడసాగాను. వరులను రప్పించి
యకూకి చూపాను. కాని- ఒక్కరూ
ఆమెకు వచ్చలేదు! నా ఉద్దేశం- యకూ
మనసు సరిగా లేకనే ఎవరూ వచ్చడం
లేదేమో అని."

"కావచ్చు." అన్నాను సీసీయన్ గా
అలోచిస్తూ.

"వెళ్లి- యకూని చూసి- మాట్లాడి
రండి."

నొకరు నన్ను మేడమీద గదిలోకి
తీసుకువెళ్లాడు.

"రండి... నమస్కారం-" అద్భుత
మయిన అందరి ఆమెదీ, కళ్లు చెడిరా
యొక్కసారి.

"నమస్కారం.... నేను-" ఏం
చెప్పాలా అని సందేహించాను

ఆమె నవ్వుతూ- "నాకు తెలుసు.
మీ రెండుకు వచ్చారో, మీ రెవరో అన్నీ
తెలుసు." అంది.

"థాంక్స్. నాకు చాలా శ్రమ తగ్గిం
చారు. యకోధరా.... మనం కొంచెం
మాట్లాడుకుందాం...."

"అలాగే చెప్పండి. ఉండండి.."
అంటూ నొకరుని టీ తెమ్మని పర్వా

యించింది.

"రోజులు మారిపోతున్నాయి.
ప్రపంచం మారిపోయింది. మనుషులలో
మానవత్వం క్రమంగా వణించిపోతుంది.
మానవభంగాలు, హత్యలు, దోపిడీలు..
నటీన దహనాలు.. పేపరు తీవ్ర దాని
నిండా యివే. ఏమంటారు?"

"ఉం.."

"ఏ విషయాన్నయినా సీరియస్ గా
తీసుకుంటే- బ్రతకడం కష్టం. మారే
ప్రపంచంలో మనమూ మారింది. సరి
స్థితులకి, వాతావరణానికి సర్దుకోడం
నేర్చుకోవాలి. లేకపోతే క్లిష్టమౌతున్న
యీ ప్రపంచంలో బ్రతకడం బహు
కష్టం. ఏమంటారు?"

"నిజమే."

"చూడండి.. మీ నాన్న గారికి
మీరంటే చాలా ప్రేమ.."

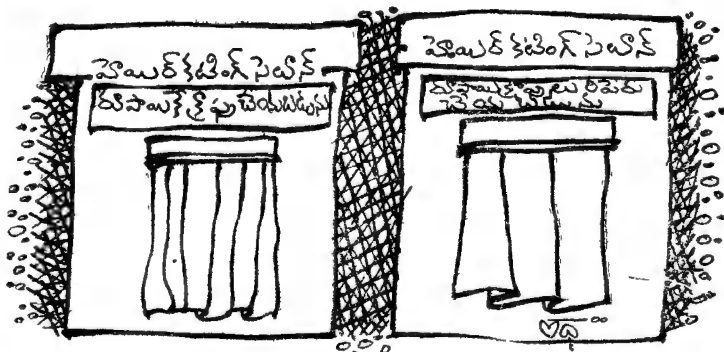
"ప్రాణమే."

"అయిన మీకు చాలా చక్కని సం
బంధాలు తెచ్చారు. వీళ్లలో చక్కని
వర్సనాలిటీ కల యువకులున్నారు.
మీకు తగినవారు కాదనుకోను. అని-
చాలా మంచి సంబంధాలు.."

"ఓ..ను."

"కాని, మీకు వారిలో ఒక్కరూ
వచ్చలేదు!"

"అది కాదు. వాళ్లలో ఒక్కరికి
నేను వచ్చివట్లులేను."

“అదేమిటి? మీ నాన్నగారు మరోలా చెప్పారే!” ఆశ్చర్యంగా చూశాను.

“ఏవరు చెప్పింది విజయో మీరే తేల్చుకుందురుగాని. ఆ వేళ రైలు పెట్టెలో జరిగినది మీకు వివరంగా తెలుసా?”

“నాన్నగారు చెప్పారు—”

“అయిన చూడని అనలు విషయం నేను చెబుతాను. వింటారా?”

“తప్పకుండా. చెప్పండి.” కుతూహలంగా చూశాను

“మొదట నా ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పండి. నేను అందరినీ అమ్మాయి నేనా?”

“మీది మామూలు అందం కాదు. చాలా అరుదైన... అద్భుతమయిన సౌందర్యం.”

“పెళ్లి చూపులకు వచ్చిన యువకులలో ఒక్కరూ యీ మాత్రపు మాట యినా అనలేకపోయారు, ఏకాంతంలో

మాడా.”

“అందానికి మీటర్ లేదు, ఎదుటివారి హృదయం తప్ప. భావం అంతటి ప్రకటించేందుకు భాష చాలదు చాలా సమయాల్లో. పెళ్లికొడుకుల విషయంలో అదే జరిగుంటుంది.”

“భావప్రకటనకు భాషకు మించిన సాధనం ఉంది. ఎమోషన్... యాక్షన్...”

విరక్త రుచినయ్యాను. ఈ అమ్మాయి అందమైనదే కాని ఆమాయకురాలు కాదు.

“నా ఉద్దేశంలో నేను జగదేక సుందరి క్లియోపాత్రా కోవలోకి చేరే సౌందర్యవతిని.”

“విస్మయదేహంగా.” అ నే కాను. అండుకు నేనేమీ ఆత్మవంచన చేసుకోవలసిన అవసరం లేకపోయింది. విజయో అమె చాలా అందమైనది.

“రైలు పెట్టెలో—

నైట్ డ్రెస్ లో విద్రుపోతున్నాను. హఠాత్తుగా మెలకువ వచ్చింది ఎవరిదో

స్వర్గకో. లేచి- కోపంగా చూశాను.

“క్షమించండి. మీరు అకువచ్చ నిల్కిలో వనసుందరిలానే కనిపించారు. మీ వదనం వికసించడానికి సిద్ధమౌతున్న గులాబి మొగ్గలాగే కనిపించింది నీలి దీపపు కాంతిలో- మీ నిరుపమాన సౌందర్యం నన్ను విశ్రాంతుణ్ణి ఉన్నతుణ్ణి చేసింది. అందుకే మీ ముఖాన్ని చేతులలోకి తీసుకుని, మీ బుగ్గలమీద ముద్దు పెట్టుకోకుండా ఉండ లేకపోయాను...”

నేను ఆ క్షణంలో మూర్ఛితుణ్ణి, ముందుచూపు లేనిదానినీ కాకపోతే అనవసరంగా గోంచేసి నాన్నగారిని లేపి ఉండేదాన్ని కాను.”

తెల్లబోయాను. యశోధర మాటల కర్థమేమిటి:

“అతని పేరు చక్రవర్తి. నే నెంత పొరపాటుచేశానో తరువాత తెలిసి వచ్చింది. ఎందరో యువకులు నన్ను చూశారు కానీ ఎవరూ చక్రవర్తిలా నా సౌందర్యానికి తగిన అభినందనలంద జేయలేకపోయారు. వీళ్ల కనలు సౌందర్యానికి వృందించే హృదయమే లేదేమో అని నా అనుమానం...”

మెల్లగా యశోధర అర్థమౌతూంది.

అమె చిత్రమయిన అంతర్యం తేటతెల్లమౌతూంది.

“నా సౌందర్యాన్ని విజంగానూ చక్కగానూ చూడగలిగిన యువకుడు చక్రవర్తి. అతన్ని మరచిపోడం నా తరం కాదు. ఇంతమంది పెళ్లికొడుకులలోనూ ఒక్కరూ చక్రవర్తికి దగ్గరగా బనారాలేకపోయారు దురదృష్టవశాత్తు.”

పూర్తిగా అర్థమైపోయింది.

యశోధర అందానికి సరయివ అభినందన నందించగలిగినవాడూ, అమె అహాన్ని తృప్తిపరచగలిగేవాడూ చక్రవర్తి. అమె మనసు అతనిమీదే లగ్నమయింది.

“కాని.. యశోధరా... మీ నాన్నగారికి చక్రవర్తి అంటే చాలా కోపం.”

అమె నవ్వింది. “చూడండి.. మీరు నా అందాన్ని చూస్తూ అనందించేరా? దొరికిపోయిన దొంగలా తలవంచుకుని- “హి..” అన్నాను ఒప్పేసుకుంటూ.

“ఓ చక్కని అమ్మాయి నమస్కను పరిష్కరించగలిగితే- మీకు గర్వంగానూ, తృప్తిగానూ అనిపించదూ?”

అప్రతిభదీనై- “ఔను. ప్రయత్నిస్తాను... తప్పకుండా...” అంటూ కదిలాను జమించారు గదివేపు.

జరుగుతున్న చిత్రమయిన నాటకంలో నా పాత్ర ఏమిటో నాకే అర్థం కావడంలేదు. పైకియాట్రీ పుస్తకాలు మళ్లి తిరగెయ్యాలనుకున్నాను మనసులో.

సీరియల్

అస్మిని

ఎనిమిదవ పాఠశాల

(గతనామక కథనం)

"చిత్తూరు కనకం నాకు అనసూయ అని పేరు పెట్టింది."

"లే! నోరుమూసుకొని పద!"
రెక్కపట్టుకొని లాగాడు పాపారావు.

భావన ఉసిగా పాపారావు చేతిమీద కొట్టింది.

"వదులు" ఏచిగా అరిచింది.

పాపారావు చెయ్యి వదిలేశాడు.

నాగమణి విస్మయంగా చూస్తూ కూర్చుంది.

"అక్కడుంచి ఈ ఆయ్య నన్ను కొనుక్కొచ్చాక..."

భావన పాపారావునూ నాగమణినీ మార్చిమార్చి చూసింది.

"నా పేరు పాపాత్రి అని పెట్టారు. వీళ్లు ఇలాంటి పేర్లు పెట్టారా అంది."

మరేమో బోలెబోలు... మీకేం పొయ్యేకాల మొచ్చిందే ముందల్లా అన్నీ పతివ్రతల పేర్లే పెట్టుకుంటారని తిట్టారండీ."

అమాయకంగా చెప్పకుపోతున్న ఆ పిల్లను చూస్తుంటే హీరోషిమా, నాగ సాకిలో '45లో పడినట్లు ఈ దేశంమీద కూడా ఏ హైద్రోజన్ బాంబ్ ఒక్క సారిగా పడే బాగుండుననిపించింది.

"నువ్వు ఎక్కడుంటున్నావ్?"

"అదంతా నీ కెండుకే భావనా!"

తల్లి కసిరివట్టుగా అన్నది.

ఆ పిల్ల జవాబు చెప్పలేదు. చెప్పడం ఇష్టంలేక తాడు. తను ఉండేది ఎక్కడో కూడా తెలియనట్లుగా ఉంది ఆ వారికం చూస్తుంటే.

"ఇక్కడ కెండుకొచ్చావ్?"

ఆ పిల్ల అశ్రుర్యంగా భావన ముఖం
లోకి చూసింది.

‘వీడు ఇంతమాత్రం తెలియదా’
అని జాలిగా చూసినట్టుగా కోపాయి
భావనకు సావిత్రి చూపులు.

“అ బాబు....”

సాసారావు చెయ్యిపట్టుకొని దిరదిర
ఆ పిల్లను బయటికి ఈడ్చుకుపోయాడు.
తల్లి భావనను పట్టుకొన్నది. భావన
పెనుగులాడింది కాని తల్లి పట్టునుంచి
విడిపించుకోలేకపోయింది.

సాసారావు ఆ పిల్లను రిజి ఎక్కించి
వక్కనే తమా ఎక్కి కూర్చున్నాడు.

తల్లి భావనను వదిలేసింది.

భావన తల్లిముఖంలోకి చూసింది.

అమె అనరాదిలా దిక్కులు చూడ
సాగింది.

“నువ్వు కాలేజీనుంచి ఇంత త్వరగా
వస్తావనుకోలేదు.” తలవంచుకొనే నంగి
వంగిగా అన్నది వాగమణి.

“అంటే నేను లేనప్పుడు రోజూ
ఇక్కడ---”

“అబ్బేబ్బే! అలా లేదమ్మా! ఈ
అబ్బాయి అక్కడకు వెళ్ళనన్నాడు.
వెయ్యి రూపాయలదాకా ఇస్తానన్నాడు-”

“ఛీ! ఇక మాట్లాడకు.”

గిర్రువ తిరిగి తన గదిలోకి వెళ్ళి
పోయింది.

మంచంమీద పడబోయి అగి
చూసింది. వక్క నలిగి ఉంది.

తనీగా అబద్ధాలు తీసి బయటికి గిరాటు
వేసింది.

తను వడుకొనే మలకమంచం తీసి
బయటపారేసింది.

తల్లి చూస్తూ ఉండిపోయింది.

తలుపు వింగిచుకొని నేలమీద పడు
కొన్నది.

శరీరం ఆలసిపోయింది.

బుర్ర ఆలసిపోయింది.

శరీరానికి తదిలే శక్తి లేదు.

బుర్రకు ఆలోచించే శక్తి లేదు.

తక్కు మూసుకొని పడుకొన్నది.

కొంతవేసటికి తక్కు తెరిచింది. పైం
పీసు అరున్నర చూపిస్తున్నది.

గదిగది లేచి పెద్దె వద్దకొని బయలు
దేరింది.

తల్లి భావనను చుట్టుకొని బావురు
చున్నది.

భావన “ఛీ! నన్ను ముట్టుకోకు!”
అనహ్మించుకుంది.

వాగమణి గోడకు తల బాదుకొంటూ
ఏడవసాగింది.

“నువ్వు చదువుకున్నావ్! నువ్వు
పెరిగిన వాతావరణం వేరు. నా గురించి
అలోచించు. నేను ఎక్కడ పుట్టాను;
ఎలా పెరిగాను; నా విద్వంసు గొప్పదాన్ని
చెయ్యాలని ఎన్ని ఊహించాను; మీ
వామ్మగారండగా నేను ఎలా ఉండే
దాన్నో ఒక్కసారి ఆలోచించు.
ఇప్పుడు- ఇప్పుడు- నేను ఏంచెయ్యను;

ఈ రోజు చీరు
ఉయ్యోగులొకి

కాదు సార్
మంచి రోజు
చూసి చీరుతా.

నువ్వు ఈ గడపదాటిన ఊరి నేను
గొంతు కోసుకొని చస్తాను. మళ్ళీ
గోడకు తల బాదుకుంటూ పిచ్చిగా ఏడవ
సాగింది.

భావనశీలా ప్రతిమలా ఉండిపోయింది.

తల్లిని వారించాని లేదు.

గిర్రున తిరిగి గదిలోకి వెళ్ళి
పోయింది.

పెద్ద పక్కనపెట్ట నేమీద వారి
పోయింది.

నిద్ర పోయిందో, స్పృహ
పోయిందో తెలియని స్థితిలో ఉండగా
తల్లి వచ్చి కుడిపి లేపింది.

చేతిలో కాపి కప్పుకో నిల్చుని
ఉండి తల్లి. తల్లి ముఖంలోకి పరిశీలనగా
చూసింది.

వస్త్రాటి ముఖం. పెద్ద కుంకంబొట్టు.

ఉప్పాడ జరిపేలో హుందాగా, దాదా
ఇంట్లో తిరిగి పనిచేసుకొంటూ ఇంటికే
వెలుగులా ఒకవాడు కనిపించిన తల్లి
రూపం కళ్ళలో మెదిలింది.

ఇప్పుడు ఆ ముఖంలో అసంతోష
లేదు. కళ్ళ పీక్కుపోయి, ముఖం పారి
పోయి, తమంపాకులకో గరవట్టిన
పళ్ళ కో, నల్లనదిన పెదవులకో, చాకబారు
సిల్క్ చీరలో నీచీమాల్లోని వేళ్ళ
మాకలా....

అయినా అమె ఒక తల్లి. తన తల్లి.
ఒకవాడు తనకు వీతికథయా. పతి
ప్రకంకథయా చెప్పి విద్రుపుచ్చిన తల్లి.
తనను భాక్తర్ను చెయ్యాలనీ, కరె
క్టుకు పెళ్లాన్న చెయ్యాలనీ కలలుకన్న
తల్లి -

కాని ఈవాడు ఇలా....

“కాఫీ!”

తలెత్తకుండానే కల్లి చేతిలోనుంచి కాఫీ తీసుకున్నది.

“అమ్మా! భావనా!”

“నాకో మాట్లాడకు. నా కేమీ చెప్పకు. లేకపోతే వెళ్ళిపోతాను.”

“మృత్యువుదూ ఈ ఇంట్లో...”

చేతిలోని కాఫీకప్పు గోడకపోయి కొట్టుకుని ముక్కులుగా చెల్లాచెదలైంది.

“అ చచ్చినోడికి ఎన్నో చెప్పా వమ్మా...”

“అదిగో పళ్ళీ.... ఆ సంగతి ఎత్తవద్దు.”

నాగమణి పింగాణి ముక్కులు ఏరి పారేసింది.

మరో పదినిమిషాల్లో కాఫీకప్పు ఉన్న చేతిని ముందుకు చాపింది.

ఆ కల్లి ముఖ లో కోపం లేదు.

ఏ భావమూ లేదు.

భావన కప్పు అందుకుంది.

నాగమణి బయటికి వెళ్ళిపోయింది.

భావన కప్పిటిబొట్లు ఆమె తాగుతున్న కాఫీలో పడుతున్నాయి.

* * *

ఆ రాత్రి పాపారావు ఇంటికి రాలేదు.

కల్లి కడుపునొప్పికో మూలుగుకోంది.

భావన కల్లి మూలుగును వినకూడ దని చెవులు మూషుకున్నది. కాని శరీరంలో ఎన్నో చెవులు మొలిచినట్లు భావనకు కల్లి మూలుగు వరసరావితో

సూదుల్ని గుచ్చుతూనే ఉన్నది. అయినా లేచివెళ్ళి పలకరించాలని లేదు.

సంద్యచీకట్లు కమ్మాయి. లేచి రైలు వెయ్యాలనే ధ్యాసకూడా లేదు.

కొంతపేపటికి కల్లి మూలుగు విప్పించలేదు. భావన చివ్వున లేచి మంచం దిగింది. రైలువేసి బయటికి వచ్చింది. కల్లి జాడ కన్పించలేదు. తలుపులు దగ్గరగా వేసి ఉన్నాయి.

ఎక్కడికి వెళ్ళింది?

ఆ బాద భరింపలేక....

ఏ ఆఘాతుక్యం అయినా చేసు కొంటే?

వీధి తలుపులు తెరిచింది. గడపలో కూలబడింది.

అనేక కుళంకలు మనసును చుట్టేస్తున్నాయి.

అలా ఎంతపేపు కూర్చుంటే ఆమెకే తెలియదు.

వాకిలిముందు రిజ్ అగింది! కల్లి రిజ్లోనుంచి దిగింది. ఒక చేతిలో సీసా ఉంది. అది నాటుసారా సీసా అని భావనకు తెలుసు. భావన చివ్వున లేచి లోపలకు వెళ్ళింది.

తలుపులు లోపలినుంచి గడియ వెయ్యటం విప్పించింది. మూలుగుతూనే తాగుతున్నట్లు భావన ఊహించింది. కొంతపేపటికి కల్లి మూలుగు ఆగి పోయింది.

“కల్లీ! ఇది తిని పడుకో!” అంటూ

రెండు పొట్లాలు భావన మంచంపక్కన ఉన్న కేబుల్ మీద పెట్టింది నాగమణి.

ఆ పొట్లాలు తీసి తిరిగి వెళ్తున్న తల్లి ఏపుమీదకు విసరానిసిందింది.

మరో అర్థగంటలో తల్లి గురక విప్పింది.

ఎక్కడో దూరంలో ఏడుస్తున్న వంటరి కుక్క ఏడ్చులా తల్లి గురక భావనకు విప్పింది. వెన్నెముకలో ఏదో చలి కుదుపులా వచ్చింది

నిద్రపోవడానికి ప్రయత్నించసాగింది. కడుపులో ఆకలితో పేగులు మెలి చుట్టుకుపోతున్నాయి. భావన లేచి పొట్లాలు విప్పి అత్రంగా తిని గ్లాసుడు మంచిపీళ్లు గటగట తాగింది.

భావనవచ్చి తల్లిని చూస్తూ నిలుచింది.

తల్లి ముఖంలోకి చూస్తూ నిలుచింది. ఆమె బాధపడుతున్నా తను వలకరించ లేదు. అంత బాధలోనూ మామయి ఆకలి గురించి మర్చిపోలేదు. తల్లి ప్రేమ అంటే ఇదేనా?

తల్లిమీద ఎక్కడలేని జాలి ముందు కొచ్చింది. తనమీద తనకే అసహ్యం వేసింది.

కొన్ని దిండాలును వంటిమీద బట్టల్లా విప్పి పారెయ్యవచ్చును. ఒకప్పుడు ఆ బట్టల్ని ఎంత అశ్రురూపంగా చూసు కొన్నా వాటిని పారెయ్యడానికి అంతగా బాధ కలగదు. ఒక్కోసారి రిలీఫ్ గానే ఉంటుంది.

యువ

జలుబు వల్ల ఓ మంచి రోజును పాడవనివ్వకండి.

జలుబును పోగొట్టుకోవచ్చు ముక్కు కారడం, ముక్కు దిబ్బడ, తలభారం, గొంతునొప్పి, గుండెలో కఫం చేరడం లాంటివన్నీ మీ మంచి రోజుల్ని పాడు చేస్తాయి. అయితే, ఈ లక్షణాలుగల జలుబునుంచి ఉపశమనానికి ఓ మార్గం ఉంది. జలుబు మందుతో వాటిని ఎదుర్కోండి ఏ ఇతర జబ్బుకో చికిత్స చేసినట్లు జలుబుకి చికిత్స చేస్తే చాలదు జలుబు లక్షణాలకు లోనైన అన్ని బోట్లా ఒకే మార్గాగా పనిచేసే ప్రత్యేకమైన మందే వాడంది.

కొల్టరిన్ కేవలం జలుబు కోసమే మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టే అన్ని జలుబు లక్షణాలనుంచి ఉపశమనం కలిగిస్తుంది కొల్టరిన్. దీనిలోని ప్రత్యేకమైన బొషద పదార్థాలు జలుబు లక్షణాలుగల అన్ని బోట్లా కలిసికట్టుగా పనిచేస్తాయి. మైగా మీ శరీరంలో నిరోధక శక్తిని పెంచే విటమిన్ ఏ దీనిలో ఉంది. మీకు జలుబు చేస్తే, దానికి ప్రత్యేకమైన జలుబు మందే వేసుకోవడం ఉత్తమం.

కొల్టరిన్

జలుబు కోసం ప్రత్యేకంగా తయారుచేయబడింది

కాని.... కాన్ని బంధాలు- శరీరం లోని రక్తనాళాల్లోని రక్తంలాంటివి. ఆ రక్తం కలుషితం అయినా జీవించి ఉన్నంతవరకూ కాన్ని శరీరంనుంచి వేరుచెయ్యడం సాధ్యం కాదు. అది ఉన్నంతవరకే జీవితం మూడూ ఉంటుంది. అలాంటి బంధమే నేమో ఇది:

మరికాన్ని బంధాలు శరీరంమీద ఏర్పడే తామరపొడలాంటివి. వాటిని భరించడం దుర్భరం. గోళ్లతో గీతి పారెయ్యాలనిపిస్తుంది. కాని గీతవకాద్దీ ఆ క్రిమిలు శరీరంలో ఇంకా లోతుగా వ్యాపిస్తాయి అలాంటి బంధమే ఈ పాపావాపులాంటివాళ్ల బంధం

ఇనుపకడ్డీల వెనుక ఉన్న బందీ ఏవటతైనా వాటిని విరగ్గొట్టి పాపభోగం ననే ఆశను పెంచుకోగలడు. కాని తను ఈ రక్తమాంసాలతో బందించ బడిన తను- ఈ బంధాలను తెంచుకొని వెళ్ళగలదా?

మళ్ళీ తల్లి ముఖంలోకి చూసింది ఆ ముఖంలో ఎన్ని మడతలు? ఒక్కొక్క మడత ఎన్ని జీవిత సత్యాలను తెలియజేస్తున్నదో? తన తల్లికి ఇలా చిరకదం ఇవ్వచూ?

ఆమె వేళ్ళు, తనో? ఆమె కూతురు?

మనపి చిరకాలి. ఆ చిరుకుకోసం ప్రతిష్ఠకీ పాటలాడతాడు ఎన్నో అన్యాయాలు చేస్తాడు, మోసాలు చేస్తాడు.

తనకు కావల్సిన దాని కోసం

తన దగ్గర ఉన్నదాన్నే అమ్ముకుంటారు. పెద్ద పెద్ద రాక్షసులు. రోగి అతిరుక్షణాల్లో ఉన్నాడని తెలిసి, డబ్బుకోసం వీలయినంత గుంజడంకోసం, తను నేర్చిన విద్యను అమ్ముకోవడంలేదూ?

వ్యాయామయాల్లో జరిగే దేమిటి? వ్యాయవాది తన పీజ తీసుకొని హంక కుట్టి, రసరాదిగా నిరూపి చదాకి ప్రయత్నించడంలేదూ? అవసరం అయితే విరపరాదిని శిక్షించడానికి తన తెలివి తేటల్ని వాడాటిసి అమ్ముకోవడానికి ఏ వ్యాయవాది ముందుకు రాడు?

నిన్న మొన్నటిదాకా గడిదలా చాకిరి చేసి రిటైరయిన గుమాస్తా పెన్షన్ పేపర్లు కడిగించడానికి చెయ్యిచాచేవాళ్లు ఎందరు లేదు?

ప్రజల ఇకలి తీర్చడానికి, ప్రజల కడుపులు కొట్టే నాయకులు- పదవుల కోసం- పరువుకోసం- ప్రజాపేవనే పృత్తిగా చేపట్టటంలేదూ?

ఇవన్నీ ఎందుకు జరుగుతున్నాయి?

మనపి తను సుఖంగా జీవించడం కోసం, తన అవసరాలకోసం, చిరకదం కోసం డబ్బును సృష్టించాడు. కాని చివరకు జరుగుతున్నదేమిటి? ఆ డబ్బును సృష్టించిన మనపే, దానిచుట్టూ ప్రదక్షిణం చేస్తున్నాడు. తాను జీవిస్తున్నదే డబ్బుకోసం అనే భ్రమలో పడిపోయాడు. డబ్బుకు దానివగా మారిపోయాడు.

చల్లీ కల్లికేపి కన్నార్పకండా
చూసింది.

ఆమె ఉచ్చాసవిశ్వాసాలు చూస్తున్నది. ఆమె వదులుగా ఉన్న పొట్ట కొలిమితిత్తిలా ఉబ్బితూ, కుంచించుకు పోతూ ఉన్నది. అవును ఆది కొలిమి తిత్తే! సారా అగ్నిలా పనిచేస్తున్నది. ఆమె సారా తాగుకోంది. ఆమె రక్తాన్ని సారా తాగుకోంది.

అలా కల్లివి చూస్తున్న భావన కళ్లలోకి, కొలిమిలా కాలక్షున్న కల్లి అగ్ని వేడి ప్రవేశించినట్లుగా అయింది. కణకణలాదే బొగ్గుపొయ్యిమీద ఉడుకు తున్న పప్పులా ఆమె కళ్లలో ఏదో ఉడుకుకోండి పప్పులో పొంగు వచ్చింది. భావన కళ్లలో అగ్నిశిలలు రెపరెపలాడాయి.

ఈమె ... ఈమె తన కల్లి.... ఈమెను తను అనహ్యించుకుంటోంది. 'అమ్మా' అని ఎలవలేకపోతుంది. కొరణం!

ఈమె ఇంతకంటే బాగా బతకాలని కోరుకోవడంలేదా? అయినా ఎందుకు ఇలా చేస్తుంది?

ఆకలి.... ఆకలి అన్ని విజ్ఞానాలకంటే గొప్పది. బావత్తరమైంది. మంచి ప్రాతమిక అవసరాలముందు, పరువు ప్రతిష్ఠా, సమాజం, హిపోక్రిసీ ఇవన్నీ నిలబడలేవు.

మనిషి ఎంత క్షుత్రిమంగా మారాడూ?

తనను తనే మోసంచేసుకోవడానికి వస్తువులకు రంగు వేసి చూడటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

మరి తనో! వాస్తవాన్ని గ్రహించడానికి తన మనసు ఒప్పుకోవడంలేదు ఈమె.... ఈమె దగ్గర ఏముంది వ్యాపారం చేసి జీవించడానికే?

ఆకలికోసం... జీవించడాకోసం... చావలేక బ్రతకడాకోసం.... తమ దగ్గర పెట్టుబడిగా ఉన్న ఆ శరీరాన్ని అమ్ముకొనే ఆదాది చెడిపోయిన ఆదాది. మరి శరీరాన్ని కొనే మగవాడు...?

భావనకు బయట ఏరో అలికిడి విప్పించింది. చెవులు రిక్కించి విన్నది. విశ్వబ్ధం! అంతా తన భ్రమ!

తన గొలోకి వెళ్లి పడుకొన్నది. లైటు జియ్యాలంటే భయంగా ఉన్నది. తక్కు మూనుకొన్నది.

ఎంత శబ్దం— గోడమీద ఎవరో గోళ్లతో గీరుతున్నట్టు శబ్దం—

తక్కు తెరిచింది.

లేచి మూర్చింది.

భయం భయంగా గదిని కలయ చూసింది ఎక్కడా ఏ గోడమీదా ఏమీ లేదు.

ప్రేమ నెనక ఉన్న గోడమీద వల్లా ఏదో జంతువు గోళ్లతో గీరుతున్నట్టు...

భావన ఒక్క ఉడుకున మంచం మీదినుంచి దూకింది. బయటికి పరుగు తీసింది.

దూరంగా కుక్క ఏళ్ళు విచ్చిపోయింది.

తల్లి పొట్టమీదగా చెయ్యివేసి, ఆమెను అనుకొని పడుకోవానిపించింది. తను చిన్నతనంలో అలాగే పడుకొనేది.

దూరంగా కుక్క ఏళ్ళు.

మళ్ళీ వాటిముందు ఏదో జంతువు తిరుగుతున్నట్టు.

తన గదిలో గోడమీద ఎవరో గోళ్లకో గీడుతున్నట్టు.

నిండా పద్దెనిమిదేళ్లు లేచి భావన జీవితంలో ఏదైతేలే చేసునే రుచి చూసింది. భయం అంటే ఏమిటో తనకు తెలియదనే ఇంతకాలం ఉపాస్తా వచ్చింది.

కాని ఇవ్వాళ తనకేమైంది.

రాత్రి భయం: చీకటి భయం: బయట చీకటి: లోపం చీకటి.

ఆ చీకటి తెరల్ని చీల్చలేకపోతున్నది తన తల్లి గుండెల్లో ఎగిపెగిసి పడున్న అగ్ని.

మళ్ళీ దూరంగా జంతుకుక్కం ఏళ్ళు: కుక్కలు ఎందు కేడుస్తాయి: ఎవరైనా చచ్చిపోయేముందు ఏడుస్తాయట.

భావనకు వెన్నెముకలో ఏదో స్రవన పాకినట్టు అయింది.

తల్లిని చూసింది.

ఒకవేళ తన తల్లి ఈ రాత్రి....

గబుక్కున తల్లిపక్కన పడుకొన్నది.

తల్లిని అనుకొని పడుకొన్నది.

నాగమణి బరువుగా కళ్లు తెరిచింది.

భావన నడుంబిడగా చెయ్యివేసి

దగ్గరకు రాకున్నది. భావన తల్లి

పొట్టలో దూరిపోయినట్టు ఆమెను

అడుక్కుని, ముతచుకొని పడుకొన్నది.

నాగమణి ఏదో అనాంసుకున్నది. కాని

ఆ భావం ఏదో కూతురి నడుంమీద

ఉన్న చేతివ్వర్య ద్వారానే అందినట్టుగా

భావన మనసుకు తోచింది.

ఆకాంతిగా ఉవ్వెత్తున లేచిన కెరటం.

ఒరిగి తల్లి ఒడిలో ఒడిగిపోయింది.

తటం, తటాకాన్ని తన బాహువుల్లోకి

తీసుకొన్నది. ఇప్పుడు తటాకానికి దారి

తప్పిపోతానని భయంలేదు. చుట్టూ

కవచంలా తటం దానిని కాపాడుతున్నది.

మ:షికి-మనిషి కావాలి.

భావనకు పాపారావు గుర్తొచ్చాడు.

అతను ఇంట్లోఉంటే ఇలాంటి భయం

కలిగేది కాదు. అతను ఏచుయ్యాడు:

రేపైనా వస్తాడా?

వస్తేనే బాగుంది ను!

ఈ ఇకేమిటి తను వాడు రావాని

కోరుకుంటున్నది:

అతన్ని చేరదీసిన తల్లిని అనన్యాయం

కుంటూ వచ్చింది.

అతను చేస్తున్న పని చాలా భయంకర

మైనదే!

కాని అతను ఎందుకలా చేస్తున్నాడు:

దబ్బుకోసం:

సావిత్రి.... ఆ నిల్చిచివరి వేరు
అంటే ఇవ్వబట్టి పేరు సావిత్రి గదూ?

సావిత్రి అలా కావడానికి ఎవరు
కారణం?

మనిషి సృష్టించిన దబ్బా:

లేక మనిషిని సృష్టించిన భగవంతుడా?

భగవంతుడు వున్నాడా?

ఉన్నాడో లేదో?

లేదు: ఆ భగవంతున్నీ కూడా
మనిషే సృష్టించాడు. తన స్వార్థకోసం
అమాయకుల్ని భయపెట్టాలి. తన
సుఖార్థకోసం దబ్బును సృష్టించాడు.
ఆ దబ్బును కాపాడుకోవడానికి భగ
వంతున్నీ సృష్టించాడు. ఆ భగవంతుడు
దిలహీనుడు కాకుండా ఉండేందుకు
కర్మపద్ధంతాన్ని ప్రచారం చేశాడు.

భావన ఆలోచననుంచి తెలితెలి
వారకుండగా నిద్రలోకి జారిపోయింది.

“కల్లీ! లే! వాగమణి తట్టి లేపింది
భావనను.

భావన కృణ్ణి వడి లేచింది.

కిటికీలోనుంచి పట్టున్న సూర్యకిర
ణాలు నుదుటిని చురుక్కున తాకాయి.

“చాలా ఎండెక్కింది. ముఖం
కడుక్కో; ఉస్మా చేశాను. తిని కాఫీ
తాగుదువు గావి.”

భావన కిక్కెత్తి కల్లి ముఖంలోకి
చూసింది.

అమె ముఖంలో చాలాకాలంగా

కప్పించని ప్రశాంతత ఏదో కప్పించి
చింది.

చాలాకాలంగా వాగమణికి మాకున్న
పరిచయాలంటే జంకు ఉంటున్నది.
అంతవనుషగా మాట్లాడినంతకాలమైందో,
భావన లేచి మౌనంగా బాత్ రూంలోకి
వెళ్ళింది.

కల్లిని గురించి ఆలోచిస్తూ బ్రష్
చేసుకోసాగింది

తను రాత్రి ఆమె పక్కన ఎదు
కొన్నందుకు ఆమెకు అంత సంతృప్తిగా
ఉందా?

కళ్లు పక్కకు తిప్పుకొని అపరాధిలా
మాట్లాడే అమ్మ ఇవ్వాలి తన ముఖంలోకి
అస్పృశ్యంగా చూసి మాట్లాడింది.

ఇంకకాలం తన చూపులో కప్పిస్తూ
వచ్చిన తిరస్కారభావం ఇవ్వాలి
ఆమెకు కళ్ళుంచి ఉండదు.

భావన కల్లికో ఎక్కువ మాట్లాడ
లేదు. టిఫిన్ తిని స్నానంచేసి కాలేజీకి
వెళ్ళిపోయింది.

ఆరోజే రాహుల్ ముందు శేరసు
కొట్టింది.

సాపారావు ఏమయ్యాడో తెలియదు
వారం గడిచింది. ఏదీహేను రోజులు
గడిచాయి. ఇంట్లో ఒక్కొక్క సామానే
మళ్ళీ పీడిలోకి వెక్రవ్చింది. భావన చూసే
చూడవచ్చే ఉంటు, ముఖావంగానే ఇంటి
పనుల్లో కల్లికి పహాయం చేస్తున్నది.

భావనకు రాత్రి ఆవుకుందంటే భయం పట్టుకొనేది

నరకానికి తెరలు లేవటోతున్నట్లు, కమ్ముకొస్తున్న చీకటి తెరల్ని చూసి కంపించిపోయేది. ఏ మూలో పాపారావు వస్తే బాగుండుననేది భావన ఆచేతన మనసులోని కోరిక.

ఇరవయ్యోరోజు భావన కూర్చుని చదువుకుంటూ ఉండగా ఎవరో తలుపు తట్టారు.

అప్పటికే నాగమణి కడుపునొప్పితో మూలుగుతోంది.

భావన వెళ్ళి తలుపు తెరిచింది

ఎదురుగా నిల్చుని ఉన్న పాపారావును చూస్తూ ఉందిపోయింది. మనిషి సగం కాలి చితిమీదనుంచి లేచివచ్చి వట్టుగా ఉన్నాడు.

"బాగున్నావా?" నీరసంగా వలక రించాడు.

భావన సమాధానం చెప్పలేదు. లోపలకు రమ్మన్నట్లు వాకిట్లో నుంచి తప్పుకొని దారి ఇచ్చింది.

"ఏమే మణి! ఎలా ఉన్నావో?" అంటూ చావమీద నాగమణి వక్కవ అతికష్టమీద కూర్చున్నాడు.

మోకాళ్లు వాచి ఉన్నాయి.

"ఇంతకాలం ఎక్కడ చచ్చావురా?" నాగమణి విసుగ్గా అడిగింది.

భావన లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

వద్దనుకుంటూనే వాళ్ళ మాటలు విని సాగింది.

"వళ్ళంతా వాయగొట్టేశారే! పోలీసు లాఠీ దెబ్బలు!"

"ఎప్పుడూ! ఎలా!"

"అదే ఆ రోజు రిజెల్ దాన్ని తీసు తెళ్ళానా! దాల్లో ఓ హెడ్డు కాన్స్టేబుల్ గాడికి నామీద అణచునం వచ్చింది. పేషన్ కు లాక్కెళ్ళాడు. తగ్గొట్టాడు."

"అన్నీ చెప్పేశావా?"

"ఆ ఒకటి తప్ప"

"అంటే!"

"ఈ ఇంటి గురించి తప్ప!"

"నీ రుణం ఎలా తీర్చుకుంటావో?" నాగమణి కంఠంలో కృతజ్ఞత వ్యక్తం అయింది

"మీ ఇన్ని రోజులు!"

"అదేనే చావబాదారు. అసలు రెండు రోజులు స్పృహ లేదనుకో. భయపడి ఆ పోలీస్ కే ఆసుపత్రిలో చేర్పించారు"

"అదేమైంది?"

"ఏదో ఇవ్వాలేక వన్ను వదిలేశారు! ఎక్కడ చచ్చిందో ఏమో! మళ్ళీ మనం ఓ నలుగుర్ని సమకూర్చు కొనేంత వరకూ...."

"వాళ్ళ ముగ్గురు కూడా...."

"చిరకలారిపేటకు వెళ్ళిపోయా రటా!"

"ఆ రంగమ్మముంద మనకెక్కడ

టాప్ స్టార్ ఉన్న
కప్పు ఏది ?

చూడండి, ఇక్కడ
చిక్కని, కమ్మని టాప్ ఉన్నది

టాప్ గానీ తెలుసుకుంటారు దాని గొప్పదనం
రుచిపూడగానే ప్రవాహం దాని కమ్మదనం
అక్కడ వర్షం వర్షం వర్షం వర్షం వర్షం
నానా, టాప్ గానీ తెలుసుకుంటారు దాని గొప్పదనం
రుచిపూడగానే ప్రవాహం దాని కమ్మదనం
అక్కడ వర్షం వర్షం వర్షం వర్షం వర్షం

500 గ్రా.
250 గ్రా.
100 గ్రా.
దొరుకుతుంది

లిప్టన్
టాప్ స్టార్
టీ

చిక్కదనంలో టాప్, కమ్మదనంలో టాప్

LINTAS-LTS. 9-1811 TL.

దాసరించిందిరా! మరోకంటికి తెలియకుండా పట్టల్ని నోచుకిరచుకు పోతున్నది."

కలాకోకా లేకుండా, తెగిపోతున్న సీసీమారీర్పును చూస్తున్నట్టుగా తాచింది వాళ్ళ సంభాషణ భావనకీ.

"నవకేమైనా ఉందా?" పాపారావు.

"లేదు. త్వరగా పోయి తీసుకురా!"

"నీ దగ్గర దబ్బులున్నయ్యా?"

"నా దగ్గరెక్కడున్నయ్యే! అప్పు దానికి ఈ డ్రాయింగ్ హౌస్ లో వస్తువులే మిగిలాయి. వీటి నేనడకుంటారు. నాకి మాలిన ఆలంకరణలూ - ఇవీను."

"నేను ఇప్పుడే వస్తాను. ఇవ్వాళన్నా కాస్త హాయిగా విద్రపోవాలి" అంటూ పాపారావు బయటికి వెళ్ళి పోయాడు.

"అమ్మా! భావనా!" నీరసంగా పిలిచింది నాగమణి.

భావన మౌనంగా వచ్చి నిల్చుంది

"బొద్దుటి అన్నం ఉన్నది. తినుకల్లీ! ఇప్పుడు వంట చెయ్యకేను."

విన్నపి భావన అవుననేకానీ కాదని కానీ అనలేదు.

తన గదిలోకి వెళ్ళింది.

పాపారావు వచ్చాడు!

భావన మనసంతా చేసుచేదుగా ఉన్నది. వాళ్ళ సంభాషణ చెవుల్లో మళ్ళీ వినిపిస్తున్నది. ఇది సరికొత్త విషయం కాదు. అయినా మళ్ళీ ఏదో జగుప్ప

అమె మనస్సును చుట్టేస్తున్నది.

వాళ్ళిద్దరూ ఏదో గుసగుసగా మాట్లాడుకొంటున్నారు.

రోజులు దొర్లిపోతున్నాయి.

భావనకు రాహుల్ తో సరిచయం పెరిగింది.

మొదటి రోజు హోటల్ లో ఒక మూలగా ఉన్న టేబుల్ ముందు ఇద్దరూ మౌనంగా కూర్చున్నారు. ఎవరికీ ఇద్దర్లో ఏం మాట్లాడాలో తోచడంలేదు.

ఇద్దరి మనసులూ, పళ్ల భారంతో మామిడిచెట్లలా ఉన్నాయి. ఆ భారాన్ని వంచుకోవాలి

ఒకరి కళ్ళలోకి ఒకరు మౌనంగా చూసుకొన్నారు.

ఇద్దరి కళ్ళల్లో ఒకే భావం, ఒకే ఆరాటం:

నాదగుకళ్ళ తాలూకు చూపులు చాలా లోతుగా కలుసుకొన్నాయి. ఓ సవిశ్రాంత సంగమం ఏర్పడింది. ఆ సంగమంలో నుంచి ఓ చిన్న యిల్లు పైకి తేలివచ్చింది. ముందు మనసులు కలుసుకొన్నాయి. చూపులు పెనవేసుకున్నాయి. అత్మలు ఊసులాడుకొన్నాయి. ఆ తర్వాత ఇల్లు కప్పి చింది.

ఆ ఇంటిముందు దానిమ్మచెట్టు ఉంది. ఇంటివెనక కరివేసాకు చెట్టు ఉంది. గడపలో ప్రి బిడ్డకు పాలిస్తూ భర్త కోసం ఎదురుచూస్తోంది.

పైకిలేవెల్ వినిపించింది.

చెమటకాయల యొక్క దురద, మంట బాధను మరిచి పోండి.

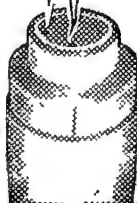
నెసిల్
ఉపయోగించండి.
అతిశీఘ్రంగా
ఉపశమనమునిచ్చే
చెమటకాయల పొడగు

2
పాక్లలో
'బూ' మరియు
'కాండ్' పుడ్

నెసిల్ తెచ్చుకోండి
చెమటకాయల బాధ
మరిచిపోండి.
టాల్కం పొడగు కంటే
తక్కువ ధరలో!

ప్రత్యేకమైన బావరయ్య క
నెసిల్ చెమటకాయలను
ప్రతి నెలలోనూ
ఎడ్యంట్లుండి.

1. అధికమైన చెమటను
అవుతుంది.
2. చెమటను పీలుస్తుంది.
3. దుర్గంధకారణమైన
నూత్నకీటకాలను
నాశనము చేస్తుంది.
4. శరీరమునకు
ఉపశమనము నిస్తుంది.

అది అమె చేతులకు మధురగీకంలా
విప్పించింది

మనసుకు మధుర అలాపనలా చుట్టి
వేసింది.

దూరంగా అకాశం వంగి క్షీణిస్తోంది
చుంబించింది.

వాళ్ళిద్దరూ కలుచుకున్నప్పుడల్లా
మాటలు తక్కువ, భావాలు ఎక్కువ-
వాళ్ళమధ్య చోటులేమిటోనని.

భావనకు ఎన్నో చెప్పాలని ఉండేది-
తనజన్మగురించి- తనకల్లి జన్మగురించి-
తన కులం జన్మగురించి. కాని చెప్పలేక
పోయేది. అసలు రాహుల్ కూడా ఆ
అవకాశం ఇవ్వలేదు.

భావన ఓంటరిగా ఉన్నప్పుడు ఆలో
చించేది- తను కళ్ళు తెరిచి కిలు
కంటున్నదా: రాహుల్ తనను నివాహం
చేయకుంటాడా: కల నిజం అవుతుందా:
ఎప్పుడైనా తనలాంటిదాని కల నిజ
మైనట్టు ఏ చరిత్రలోనైనా రాసిఉందా:

భావనా: నీ ప్రేమ నఫలం అవు
తుందనే ఆశుకొంటున్నావా: నువ్వు
శాసగ్రస్తవు. కలలు కనడం మానెయ్యి:
వాస్తవంలో బ్రతుకు. నీకంటే నీ కల్లి,
ఆ పాపారావు వాస్తవంలో బ్రతుకు
తున్నారు. సమాజం వాళ్ళకు విర్మించిన
పరిధిలోనే బ్రతుకుతున్నారు.

కాని నువ్వు: రాహుల్ మీదవాడే
కావచ్చు. కాని ఈ సమాజంలోని
సంస్కారాన్ని- మధ్యతరగతి సంస్కారాన్ని

రాన్ని జీర్ణించుకొన్న మగవాడు. నిన్ను
నిన్నుగా చూడగలదా: పరిస్థితులనుంచి
వేరుచేసి నిన్నున్నుగా చూసే సంస్కారం
అతనిలో ఉందా:

నువ్వు ఆతన్ని ప్రేమిస్తున్నావా:

ఇదంతా నీ ప్రభు! ఆ ప్రభునుంచి
బయటపడు. ఎవరో లోపలనుంచి
హెచ్చరించేవారు.

ప్రేమ ప్రభు కాదు. కాలేదు. ప్రేమ
ఎప్పుడూ ఫలితాన్ని గురించి ఆలోచించి
ముందుకు అడుగువెయ్యదు. ప్రేమకు
కళ్ళు లేవంటారు బుర్రకూడా లేదు.
అంటే కళ్ళకాదు చెవులు, ఆలోచ
నలూ కూడా లేవని అర్థం:

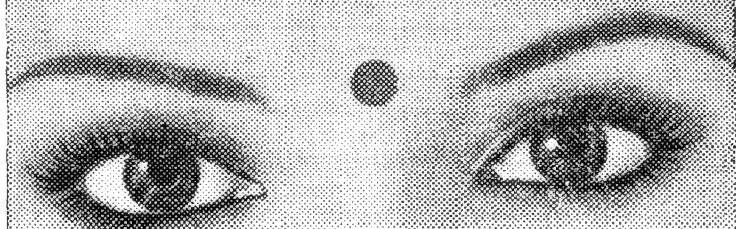
ప్రేమ వ్యాపారి ఉపయోగించే
తరాజు కాదు. ప్రేమ బరువైనదా లేక
ప్రేముడు బరువైనవాడా అని తూచ
డానికి దానికి తక్కువ ఉండవు దానికి
వేరం ఉండదు. కాని ప్రాచుకు ఉండే
ముల్లు మాత్రం ఉంటుంది. ఆ ముల్లు
విరంకరం ప్రేమించిన హృదయాన్ని
గాయపరుస్తూనే ఉంటుంది ఇంకెవరో
లోపలినుంచే సమాధానం ఇస్తుంటారు.

ఇలా భావన తనతో కనే విరంకరం
పోరాడుతూ ఉండేది.

శేఖర్, సురేంద్రం టీజింగ్ ఎక్కు
వైంది.

పాపారావు వచ్చాడేగాని ముందులా
దబ్బు సంపాదించలేకపోతున్నాడు.

కవితాగానం చేసే కళ్ళకు...

ఐటెక్స్

చూపులనే మాటలుగా మార్చే ఐటెక్స్

అవురూప పొందర్యంతో పొంగిపోయే
యవ్వనంతో మురిసిపోతే పనితల వదనాలను
అక్షింతో అతివల కళ్ళను, అనందంగా
కొనసాపులతో నటనమాడించేది ఐటెక్స్
కాస్త్రీయ విదానంలో తయారుచేయబడు
ఐటెక్స్ కాటుక అందాలు చిందేటి
యువతల కళ్ళను దోషమేమీ వేరనియక
వల్లగా కాపాడుతుంది...

ఐటెక్స్ 38 సంవత్సరములుగా మీ ముఖానికి
ప్రాతిమైన అన్వితమైనది.

అరవెండ్ లాబరేటరీస్
మద్రాసు 600033

మధ్య మధ్య తల్లి, పాపారావు పోట్లాడుకోవడం కూడా భావన వింటూనే ఉంది. వాళ్ల పోట్లాట చూస్తుంటే మాలిగలేని ఎముకకోసం రెండు కుక్కలు కొట్లాడుతున్నట్టే అనిపిస్తూ ఉంటుంది.

రెండురోజులుగా వాళ్లిద్దరిమధ్యా పోట్లాటలు ఎక్కువైవట్టు భావనకు తోచింది. భావనకు అక్కడుంచి పారిపోవాలని ఉంది.

మూడోరోజు రాత్రి నాగమణి కడుపు నొప్పిఅంటూ ఒకకేగోలగా ఏడుస్తున్నది.

భావనకు పరీక్షలు దగ్గర పడుతున్నాయి.

“ఒరే పాపారావ్! నేను ఈ బాధ తరించలేనురా! రైలుకింద తల పెట్టేస్తాను.”

“అ పని చెయ్యి!” పాపారావు కంఠం వినిపించింది.

భావనకు లేచి రావాలని ఉంది. వచ్చి తను ఏం చెయ్యాలి? తల్లిని ఎలా ఓదార్చాలి?

“అదంగి వెధవా! నువ్వు అంతకంటే ఏమంటావురా? నా ప్రాణం పోతోంది. ఓ పదిరూపాయలు పుట్టించలేవురా?” మూలుగుతూనే నాగమణి అంటున్నది.

భావన ఏమైనా లేచింది. రెండు రోజుల్లో పీజా కట్టాలని దాచుకున్న డబ్బు పర్మిటోనుంచి తీసింది. తలుపు తెరుచుకొని బయటికి వచ్చి ఓ పదిరూపాయల కొలితం పాపారావు ముఖంమీదకు

ఎసిరికొట్టింది. నాక్కు మరోమాట అడిగేముందే గిర్రున తిరిగి గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు బిగించుకొన్నది భావన.

ఆ పదిరూపాయలకే ఆ రాత్రికి నాగమణి ప్రళాంతంగా విద్రపోగలరని భావనకు తెలుసు.

ఆ రాత్రి బొద్దుపోయేంతవరకూ నాగమణి, పాపారావు మాట్లాడుకోవడం వినిపిస్తూనే ఉన్నది భావనకు. పుస్తకం పేజీలు తిరుగుతున్నాయి. కానీ ఏం చదువుతున్నదో అమెకు బోధపడటం లేదు.

“నా మాట విను మణీ! బదుపేలు! ఒక్కరాత్రికి! కనీసం ఓ అరునెలలు ముఖంగా రోజులు గడిచిపోతాయి. ఆ తర్వాత... ఒకసారి.... మళ్ళీ... మనం పుంజుకోవచ్చు- నీ ఆరోగ్యం కొంత కుదుటపడే.... మనం ఈ డిరిసుంచే మకాం మార్చుద్దాం....”

మధ్యమధ్య మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

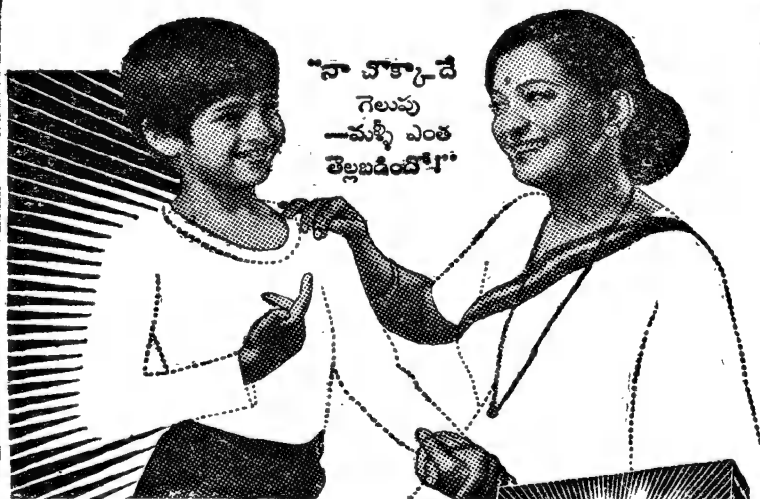
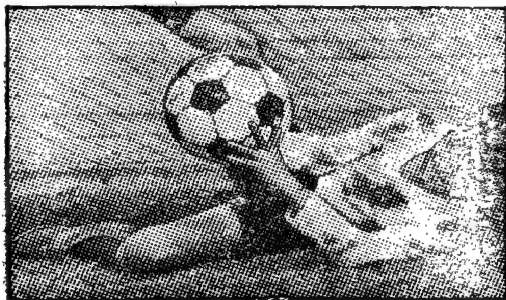
“సరే! నీ ఇష్టం!” ముద్దముద్దగా అన్నది నాగమణి.

ఆ తర్వాత వారంరోజులు ఇంట్లో ఏ గొడవా లేదు. డబ్బు బాగానే ఖర్చు చేస్తున్నారు. ఇంటివిండా సరకులు, డబ్బాల విండుగా పప్పులూ వగైరా.... నాగమణి ఉత్సాహంగా ఉన్నది.

భావన గమనిస్తూనే ఉన్నది.

“ఎక్కడి దీ డబ్బు? మళ్ళీ ఏ అమాయకురాలిని పట్టుకొచ్చారు?” అని

సెబాష్ రామూ మేచ్ ని గెలిపించావు—చొక్కా మురితైతే ఏంపోయిందని!

“నా చొక్కాదే
గెలుపు
—మళ్ళీ ఎంత
తెల్లబడిందో!”

హై పవర్ సర్ఫ్
అమిత తెల్లగా ఉతుకుతుంది
...అమిత తెల్లగా, కనువిందుగా!

తెల్ల బట్టలకి సెబాష్ తెలుపు,
రంగు బట్టలకి సెబాష్ గెలుపు

LINTAS SU.253.1810 TL

హిందూస్థాన్ లివర్ వారి విశిష్ట ఉత్పత్తి

రిచి అరిచి అడగా లోపిస్తున్నది.

ఆ రాత్రి పొద్దుపోయింది తల్లి కూతురికి అన్నం పెట్టింది. తనూ గ్లాసు పక్కన పెట్టుకొని వలసారం చేసింది. పాపారావు రాజేను

నాకంటే చావమీద వడుం వార్చింది. ఎవరికోసమో ఎదురుచూస్తున్నట్టు మధ్యమధ్య వెళ్ళి తుప్పతీసి చూస్తున్నది

దాదాపు వరకొందు గంటలైంది.

తల్లి గురక విప్పిస్తోంది

ఎవరో తలుపు తట్టారు.

పుస్తకం చదివి లేచివచ్చి తలుపు తీసింది భావన.

ఎదురుగా పాపారావు లేడు.

వచ్చిందెవరో తెలుసుకొనే లోపలే ఇద్దరు యావకులు భావనను లోపలకు తోసుకుంటూ వచ్చారు.

ఒకడు తలుపు గదియపెట్టాడు.

"మీరా" భావన అన్నాననుకుంది.

కలతం పెగిలేదు

"ఎమిటే అలా చూస్తావా? కొమ్ములు విసురుతావా? శేఖర్ వెకిలిగా నవ్వుతూ అన్నాడు.

"ఈ కొమ్ముల్ని విరవడానికి వచ్చాం!" అన్నాడు మరొకడు.

"ఛా! వోర్చుయ్యండి. ముందు బయటికెళ్ళండి!" అరిచింది భావన నిలువెల్లా తోవంకో దహించుకుపోతూ

"నన్ను కొద్దావు గదా?" అంటూ ఈ చంపా ఆ చంపా పెదీపెదీసుని కొట్టాడు శేఖర్.

"బాబూ అదే టీ బాబూ! నా బిద్దను కొట్టకండి!" మరులోనే లేచివచ్చి ముద్దుముద్దుగా అన్నది నాగమణి.

"ఛా! నువ్వు నోయముయ్యే! బదు వేలు బాని ఈ రాత్రి ఈ పొగరబోతు గేదెలు కొన్నాం! నువ్వు పడుకో అంటూ అంతాబికో నాగమణిని తన్నాడు మరేంద్ర.

భావన తల గిడ్డన తిరిగింది.

శేఖర్ చెయ్యి పట్టుకొని గదిలోపలకు చూడుకుపోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

భావన శేఖర్ చెయ్యి గట్టిగా కొరికింది. వీధికలుపుతేనే పరిగెత్తటోయింది. మరేంద్ర బలమైన రెండుచేతులమధ్య ఇరుక్కొని నలిగిపోతున్నది.

భావన ఇద్దరు బలమైన మగవార్లను చిత్తుగా తన్ని తన శీలాన్ని కాపాడుకొని పారిపోవడానికి ఏమా హీరాయిన్ కాదు. కనీసం ఆమె ప్రముఖ రాహుల్ సమయానికి వచ్చి తలుపులు ఒక్కొక్కప్పుడో బద్దలుకొట్టి, ఇద్దరు చిలన్ననూ చావబది ఆమెను రక్షించి తీసుకెళ్ళలేదు.

(నశేవం)

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

మన ప్రజల

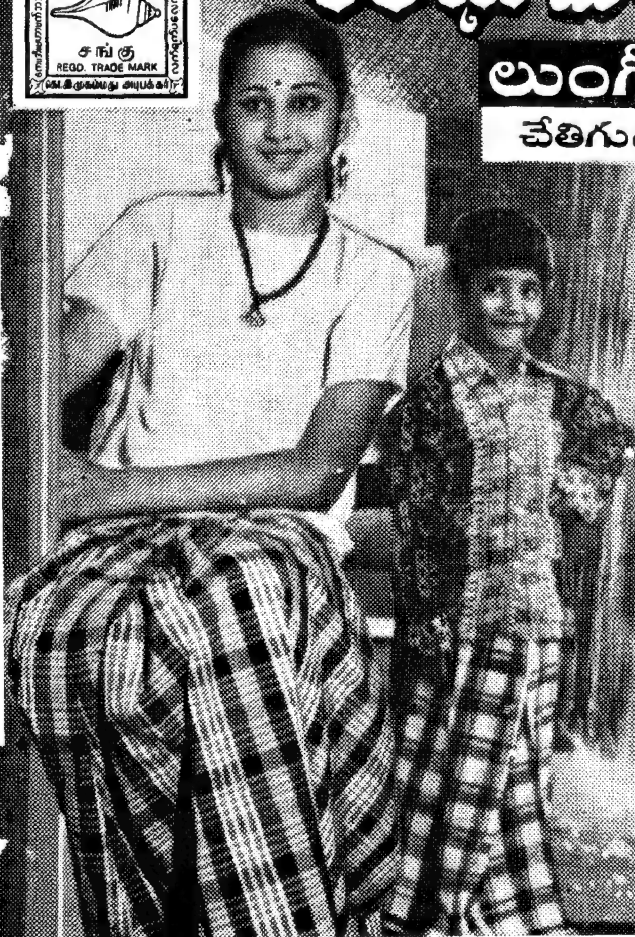

శంఖ మార్కెట్

లుంగీలు

చేతిగుడ్డలు

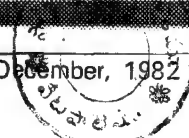
Amkan

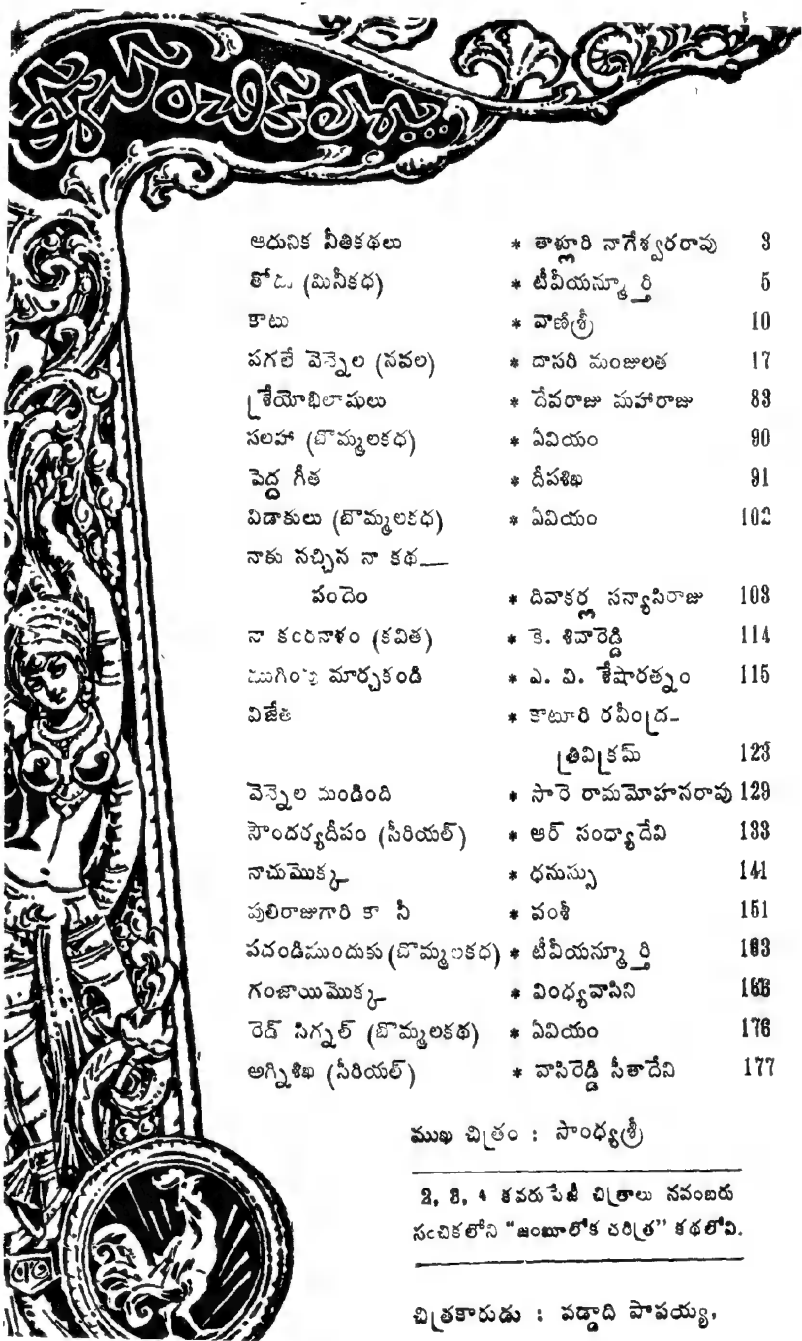
మొహమదు అబూబాకర్ & కంపెనీ

238, తంజుచెట్టి బీధి, మద్రాసు - 600 001.

తాంబూలకలత్తా - మదురై క్వీలాన్ జాంబూయి

పొలములు: నాగూరు, బెంగళూరు

అదునిక వీతికథలు	* తామూరి నాగేశ్వరరావు	3
కోడు (మినీకథ)	* టీపీయన్నూర్	5
కాటు	* వాణీశ్రీ	10
పగలే వెన్నెల (నవల)	* దాసరి మంజులత	17
శ్రేయోభిలాషులు	* దేవరాజు మహారాజు	83
నలహ (బొమ్మలకథ)	* ఏవియం	90
పెద్ద గీత	* దీపశిఖ	91
విడాకులు (బొమ్మలకథ)	* ఏవియం	102
నాకు నచ్చిన నా కథ—		
పందెం	* దివాకర్ల సన్యాసిరాజు	108
నా కంఠనాళం (కవిత)	* కె. శివారెడ్డి	114
ముగింపు మార్పుకండి	* ఎ. వి. శేషారత్నం	115
విజ్ఞేత	* కామూరి రవీంద్ర-	
	త్రివిక్రమ్	123
వెన్నెల మండింది	* సారె రామమోహనరావు	129
సౌందర్యదీపం (సీరియల్)	* అర్ సంద్యాదేవి	133
నాచుమొక్క	* ధనుస్సు	141
పులిరాజుగారి కా నీ	* వంశీ	151
పదండిముందుకు (బొమ్మలకథ)	* టీపీయన్నూర్	163
గంజాయిమొక్క	* వింధ్యవాసిని	168
రెడ్ సిగ్నల్ (బొమ్మలకథ)	* ఏవియం	176
అగ్నిశిఖ (సీరియల్)	* వాసిరెడ్డి సీతాదేవి	177

ముఖ చిత్రం : సౌందర్యశ్రీ

2, 3, 4 కవచపేజీ చిత్రాలు నవంబరు
సంచికలోని "జంబూలోక చరిత్ర" కథలోనివి.

చిత్రకారుడు : పద్మాది పాపయ్య,

ఉద్ధృత కథలు

తాళ్ళూరు నాగేశ్వరరావు

భువనేశ్వరికి భర్తపోయి ఇప్పటికి అర్థ దశాబ్దమైంది. అయితే ఈ అయిదేళ్లలో ఆమె అందం అవగింజంత చెక్కుచెదర్లేదు. పైపెచ్చు మబ్బు విడిచిన సంధ్యాకాళంలా మనోజ్ఞంగా మెరవసాగింది. నెకండర్ గ్రేస్ టీవరై న ఆమె భర్త ఆరే కొడుకునీ, మూడే కొడుకీనీ తప్ప మరో ఆ పిని మిగల్చకుండా సెర్టిబ్రల్ హెమరేజ్ తో హఠాత్తుగా ఈ లోకంనుంచి వెళ్లిపోయాడు. పెద్దకర్మ అయ్యేవరకూ ఆమె కంటికి భూమికి ఏకదాటిగా ఏడ్చింది. ఆ పైన ధైర్యం తెచ్చుకొని జీవితంపై ఆశలు పెంచుకుంది. స్కూలు ఫైనల్ చదివిన విజ్ఞానం తోనే పదిమందికి ట్యూషన్లు చెప్పుకుంటూ పదిపోయిన కొంపతో కాలక్షేపం చేయసాగింది. ఒక్క సంవత్సరంలో ట్యూషన్ చదివేవాళ్ల సంఖ్య పాతికదాకా చేరుకుంది. రెండో సంవత్సరంలో ఆ సంఖ్య అయిదు పదుల్ని మించింది. తనకి బంగారు భవిష్యత్తు వుందని భువనేశ్వరి భావించింది. అయిదేళ్లలో ఆమె భావన నిజమైంది. అరవైమంది విద్యార్థులతో గ్రీన్ వుడ్స్ కిందర్ గార్డెన్ స్కూలు ప్రారంభించింది. దానికి ఆ వూరి సర్పంట్, పంచాయతీ సమితి ప్రెసిడెంట్ ఆర్థిక బలాన్ని చేకూర్చారు; ఉన్నత పాఠశాల హెడ్ మాస్టరు నైతిక బలాన్ని సమకూర్చాడు.

ఒకసారి ఉన్నత పాఠశాల నూతన భవనాల శంఖస్థాపనకు ఆ గ్రామానికి రాష్ట్ర ముఖ్యమంత్రి సాయంత్రం ఆరుగంటలకు వచ్చాడు. ఆ ఉత్సవాన్ని ఆదంబరంగా, అమితమైన వ్యయంతో, గ్రామ పరువు ప్రతిష్టలు ఇనుమడించే విధంగా, తన రాజకీయ భవిష్యత్తుకు చక్కని బాటగా ఆ వూరి ప్రెసిడెంట్ ఏర్పాటు చేశాడు. ఆ ఉత్సవానికి భువనేశ్వరి వచ్చింది. నల్లంబు తెల్లని ఆర్గంజీ చీర ధరించి. ఆ చీరలో ఆమె అందం అమోఘంగా, అత్యంతాకర్షకంగా వుంది. మీటింగ్ కు వచ్చినవాళ్ల కళ్లన్నీ ఆమె మీదనే వాలాయి. అందులో ఏమంత అబ్బురం లేదుగానీ, గంభీరోపన్యాసం యిచ్చాన్న ముఖ్యమంత్రి వాడి చూపులు హఠాత్తుగా అమెమీద పడ్డాయి. ఆయన మనస్సు చెదిరింది; ఆరు పదులు దాటిన వయస్సు మునల్బెట్టలా వలపు వాసనతో రంకె వేసింది; కొవ్వొత్తి దీపంలా కోర్కె కాలుదువ్వింది. చూపు పట్టుదప్పటంతో, ఆలో

చనలు కట్టుతీడటంతో, మాటలు జారుడుమెట్లయ్యాయి. గొంతు గురగుర
లాడింది. అపైన మూడు నిమిషాల్లో పంచరుపడ్డ లారీ టైరులా ఉపన్యాసాన్ని
ముగించాడు. మీటింగ్ అయినాక ఆ పూరి ప్రెసిడెంట్ను వాకబు చేశాడు—
నల్లంచు తెల్లచీరలో నిగనిగలాడే సౌందర్యాన్ని నిశ్చిప్తపర్చుకున్న భువనేశ్వరి
గురించి.

ఆ రాత్రి ఏడున్నర గంటలకు భువనేశ్వరికి కబురొచ్చింది— ముఖ్య
మంత్రిగారు మాట్లాడటానికి ఉబలాటపడుతూన్నట్లు. అదృష్టం ఆగమేషాలమీద
రాశి ముందు వచ్చిపడ్డట్లుగా అత్యద్భుతంగా ఆశ్చర్యపడి, బంగారానికి మెరుగు
పెట్టినట్లుగా మరింత అలంకరించుకొని, ముఖ్యమంత్రి సమక్షంలోకి వెళ్లి,
ముకుళిత నేత్రమై నమస్కరించింది. అంతే!

కారెక్కుమని కనుసైగ చేశాడు ముఖ్యమంత్రి.

రాజకీయంగా రాజధాని నగరంలో రాణివాసం వెలిగిద్దామనుకున్న ఆ
రమణీ మాట్లాడకుండా కారెక్కింది.

మూడు రెల్లో భువనేశ్వరికి అమాంతంగా మంత్రిపదవి లభించింది.
ఆమె అదృష్టాన్ని చాలమంది ఆకాశంతో పోల్చారు. అందమైన ఆడది శీలం
అంత ముఖ్యం కాదనుకొంటే ఏ రంగంలోనైనా రమణీయంగా రాణించవచ్చు
ననేది కొత్త విషయమేమీ కాదు అనుకున్నారు కొంతమంది.

అయితే ఆడదాని అదృష్టం ఎంత చంచలమో రాజకీయాలు అంతకంటే
ఆరురెట్లు అనూహ్యమైన మార్పులకు అటపట్టయినవి.

ఒక కారు యాక్సిడెంట్లో ఆ ముఖ్యమంత్రిగారు శాశ్వతంగా కీర్తి
శేఫులయ్యారు.

రాష్ట్ర రాజకీయాలు తల్లికిందులై, అధిష్టానవర్గం ఆశీస్సులతో, ఆమోద
ముద్రతో ఓ అద్రసులేని ఎం.ఎల్.ఏ. అదృష్టదేవత ఆలింగనంలోకి వచ్చి,
ముఖ్యమంత్రి అయ్యాడు. కొత్త మంత్రివర్గం ప్రమాణస్వీకారం చేసింది.
అందులో భువనేశ్వరి లేకపోవడం ఎవ్వరికీ ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించలేదు.

అయితే భువనేశ్వరి నిరాశతో నిట్టూర్చిన నిష్పరవ్వ అయిపోయి
స్వగ్రామం తిరిగిరాలేదు. రాజధాని నగరంలోనే ఓ ఎం.ఎల్.ఏ. క్వార్టర్ను
అద్దెకు తీసుకొని కనీసం ఎం.ఎల్.సి. అయినా అవుదామనే ఆకుపచ్చని
ఆశతో రాజకీయ నాయకుల్ని తన ఆకర్షణ వృత్తంలోకి లాక్కోవడానికి
అన్ని విధాలా ప్రయత్నాలు చేస్తోంది.

అరఘడీయ భోగంలాంటి రాజకీయ వదలికొనం అమూల్యమైన
దీనిని అంగభ్రో పెట్టడం అవివేకం.

రంగనాథంగారి చిన్నపాప రమ. వయసు ఐదేళ్లుంటాయి. మంచి చలాకీయే కాదు చూడ చక్కని బొమ్మ అనుకోండి.

నోరు తెరిస్తే మాత్రం ఎవరూ ఐదేళ్ల పిల్ల మాట్లాడుతున్నట్లుగా అనుకోరు. అంత ఆరిందాలా మాట్లాడుతుంది. ఏ విషయం కూడా వదిలిపెట్టదు తగుదునమ్మా అని.

చిన్న రమకు చక్కటి చిక్కటి ఓ ముద్దమందారంలాటి అక్క వుంది. పేరు ముద్దమందారం కాదుగానీ అలాటిదే 'పద్మ'.

పద్మ కాలేజీలో చదవాలోంది యింటర్ రెండో సంవత్సరం. మరి పద్మ రోడ్డుమీదకొస్తే మాత్రం ఎన్నో జతల అబ్బాయిల కళ్లు పద్మ వెంట ఉమన్స్ కాలేజీ వరకూ మార్చిపాస్ట్ జేస్టాయంచే అతిశయోక్తి కాదు.

ఓ రోజు రమ వాళ్ళమ్మగారు బజారుకెళ్లి సాయింత్రం పేరంటానికి వెళ్ళడానికి తను కట్టుకోబోయే చీరకు మేడింగ్ గాజులు తెచ్చిపెట్టమంది.

'పేవర్ తిరగేస్తన్న రంగనాథంగారి దగ్గరకెళ్లి 'డాడీ! నాకు ఐదు రూపాయలు కావాలి' అంది.

"ఏవీటి నన్నా ఎందుకూ.. " అన్నారు ముద్దుగా.

'అర్జంట్ గా అమ్మకి నీలంరంగు గాజులు కావాలి, తేవాలి. ' చెప్పేసింది.

యిస్తాగానీ మరొక్కదానివే వెళ్తావా? కాసేపాగితే నేనే పోయి తెచ్చి పెద్దలే' అన్నారు.

'పర్లేదు నన్నా. నే నెక్కడికి వెళ్లినా నా గురించి నువ్వేం భయపడకు

" అంది ఆరిందాల.

'చ పూర్కొనే. ' మరి ఆరిందాలా మాట్లాడుతున్నావ్.. ' అన్నారు మందలింపుగా.

'కాదులే డాడీ.. నేను బయటికెళ్తే మన వీధిలో కుర్రాళ్లు రాజా, ఆనందూ, గోపాల్, ఎదురింటి సురేష్ అంతా వెనకే వస్తారు ప్రైమ్ మినిస్టర్ ముందూ వెనకా పెక్కురిటీ పైలెట్స్ మాదిరిగా. మళ్లీ మన యింటిదాకా తెచ్చి వదిలి మరి వెళతారు

'చ... పూర్కొనే మరి మాట్లాడతానే వాళ్లంతా నీ వెనకే ఎందుకు వస్తారమ్మా వాళ్లకేం పనులేవా.. ' అన్నారు రంగనాథంగారు ఊసారి విజంగానే రమ మాటలు అర్థంకాక.

'నేను పద్మ అక్కను తోడు తీస్తేకతా కదా డాడీ ఎక్కడికి వెళ్లినా' అవలు సంగతి చెప్పేసింది సిసిండ్రి రమ.

రంగనాథంగారు 'అ.....' అంటూ నోరు తెరిచేరు.

నూతన ఐవాహితులకు పాతకాలపు ఆయిల్-బౌండ్ డిస్టెంషరా?

